Nostalgic 3

BARBARA CARTLAND

CORSARUL REGINEI

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: ELIZABETHAN LOVER

Traducere și adaptare în limba română de IOAN DRĂGHICI

ISBN 973-9405-67-3

Colecția „NOSTALGIC"

BARBARA CARTLAND

Corsarul reginei

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția: „NOSTALGIC" au apărut:

- În căutare de soți nr. 1
- Logodnică de ocazie nr. 2

În pregătire:

- Masca dragostei
- Lumini, zâmbete și dragoste

Capitolul 1

Drumul era plin de praf și zăpezile iernii săpaseră în el făgașe adânci. Calul înainta cu pași prudenți. Stăpânul lui admira frunzele abia răsărite; vederea neașteptată a unei pajiști presărate cu clopoței albaștri îi smulse un oftat adânc.

Uitase farmecul primăverii în Anglia și, după atâtea luni petrecute pe mare, Rodney Hawkhurst rămânea uimit în fața acestei priveliști. Se simțea tulburat și în același timp surescitat, cum fusese în anii de dinainte, la începutul aventuroasei lui cariere. La douăzeci și nouă de ani, se credea matur și blazat. Dar descoperea că primăvara mai era în stare să-l emoționeze cu tot atâta ușurință ca o femeie.

Își scoase pălăria împodobită cu pene și lăsă briza să-i mângâie fruntea. Călărise în goana mare, astfel că servitorii, caii și bagajele rămăseseră departe în urma lui.

Avea nevoie să fie singur pentru a reflecta la ceea ce avea intenția să susțină la Camfield Place. Comentariile auzite la Whitehall pe seama lui sir Harry Gillingham, se contraziceau în mare măsură; dar, în general, rămâneau liniștitoare. Sir Harry era bogat și generos. Probabil că nu va respinge o cerere reprezentată cu abilitate.

Rodney ținea foarte mult la planurile sale, chiar mai mult decât îndrăznea s-o recunoască.

Dacă sir Harry refuza, oare cui i s-ar putea adresa? La gândul unui eșec, își strânse buzele. Nu eșuase încă niciodată în ceea ce întreprinsese, va reuși și de data aceasta, cum se întâmplase întotdeauna.

Cufundat în gânduri, se trezi curând în fața unor porți impozante,

înainte chiar de a înțelege unde se afla.

Ajunsese la destinație. Aici începea cursa... cursa aurului.

Porțile erau larg deschise și nu-i rămânea altceva de făcut decât să intre. Aleea largă era mărginită de arbori înalți și de o bogăție de arbuști în floare. Tufe de liliac încărcate de ciorchini violeți și mov îmbălsămau aerul. Călătorul își uită din nou gândurile care-l preocupau.

Florile de salcâm cădeau în cascade albe, castanii semănau cu pomii de Craciun, împodobiți cu lumânări albe și roz. Un cuc își lansa cele două note printre ramurile întunecate ale unui cedru. La capătul aleii strălucea o peluză de un verde plăcut, asemănător catifelei.

În fața atâtor frumuseți, Rodney se liniști și își simți inima ușoară.

Calul lui înainta cu pași lenți. Deodată, ceva zbură, îi lovi pălăria și i-o smulse de pe cap.

Tresări, cu simțurile în alertă, ca omul obișnuit cu pericolul. Privirea lui nu se îndreptă spre locul unde căzuse pălăria străpunsă de o săgeată, ci spre locul de unde pornise aceasta. În spatele unui tufiș de liliac părea că se ascunde cineva, deoarece frunzișul se mișca.

Rodney Hawkhurst sări de pe cal cu rapiditatea pe care numai un atlet ar fi putut-o egala, ajunse la tufiș din trei pași mari și îl prinse pe arcașul ascuns acolo.

Mâna lui nervoasă nu era pregătită să întâlnească moliciunea unui umăr alb. În graba lui, nu avu timp să se gândească la asta, degetele se strânseră cu duritate și își scoase agresorul din ascunzătoare, târându-l până pe alee.

Văzu că era o femeie sau mai curând o tânără fată. Se zbătea ca un diavol și trebui să-și folosească toată puterea ca s-o stăpânească. Sub mâna lui care se strângea tot mai mult, ea încetă brusc să mai lupte.

- Lasă-mă! strigă ea ridicându-și capul.

Părul i se împrăștie, încadrând cu o aureolă de flacără mica ei față ovală. Ochii erau ciudat de verzi sub sprâncene bine arcuite, încruntate de mânie.

- De ce ai trimis săgeata aceea asupra mea? o întrebă el.

Ea se strâmbă o clipă, fără să răspundă, apoi zâmbi pe neașteptate.

- Din glumă...

Zâmbetul ei era irezistibil și Rodney nu putu decât să zâmbească la rândul lui. Era o ștrengăriță încântătoare, fără îndoială fata unui angajat al domeniului. Purta un șorț alb, iar părul ei despletit nu indica apartenența la nobilime. Dar era frumoasă. Corsajul foarte ajustat îi scotea în evidență rotunjimea sânilor. Pentru un marinar obișnuit să viseze pe

mare la fete frumoase, o descoperire atât de fermecătoare era neobișnuită.

- Dacă este vorba de o glumă, este costisitoare, replică Rodney cu severitate. Am cumpărat această pălărie doar de opt zile, la Cheapside, și acum este distrusă.

- Poate că aș putea să v-o repar, sugeră ea.

Dar privirea ei nu trăda nici un regret și pe buzele ei plutea un zâmbet îndărătnic, ciudat de tentant.

- Pentru numele lui Dumnezeu, o să mi-o plătești! exclamă bărbatul.

- Să v-o plătesc?... întrebă ea uimită, cum Rodney își întețea strânsoarea.

Sărutul lui o luă prin surprindere. Își puse gura peste buzele ei fără apărare. Fata rămase un timp nemișcată în brațele lui. Buzele ei erau dulci. Rodney își simțea inima bătând lângă a ei. Cu o violență neașteptată, care-l luă pe nepregătite, fata îi scăpă din brațe cu un mic țipăt.

Înainte ca el s-o poată reține, ajunsese la tufele de liliac și dispăruse.

Nu putea s-o urmărească. Ar fi fost puțin ridicol. Se întoarse, zâmbind, pe alee. Își ridică pălăria și scoase din ea săgeata ascuțită care o străpunse. Se întrebă o clipă dacă trebuia s-o arunce. Apoi o aruncă în iarbă, încălecă și porni din nou la drum.

Întâmplarea aceasta fusese neprevăzută și amuzantă. Dacă fiica lui sir Harry era la fel de fermecătoare ca tânăra roșcată pe care tocmai o sărutase, Rodney nu își va regreta hotărârea. Această idee a căsătoriei îi fusese vârâtă în cap de către nașul lui.

- Îl cunosc pe Harry Gillingham din copilăria lui, îi spusese el. Când vrea, este tot atât de generos pe cât este de bogat. Dar nu dă nimic pe degeaba și, după câte știu, are întotdeauna ultimul cuvânt în afaceri. Dacă vrei să obții sprijinul lui financiar, oferă-i compensații...

- Va avea avantaje foarte mari, replicase Rodney.

Sir Francis Walsingham, secretar de stat al reginei, zâmbise:

- Ai putea, și ne dorim asta, să-i verși patru mii șapte sute de lire, cum a făcut Drake* după călătoria lui în jurul lumii!

---

* Sir Francis Drake, îndrăzneț corsar englez. El a capturat, printre altele, un galion spaniol („San Felice") încărcat cu aur și argint. A reușit printre primii să facă în trei ani înconjurul lumii. La întoarcerea lui, regina Elisabeta I l-a făcut cavaler și l-a numit mai târziu amiral. El a contribuit la distrugerea „Invincibilei Armade". A murit în 1595.

- Nu mai este la fel de ușor acum, mărturisi Rodney. Spaniolii au devenit prudenți. Vasele încărcate cu aur sunt bine păzite. Dar dacă îmi obțin nava ca Drake, voi aduce o pradă. Nu am navigat timp de zece ani sub ordinele lui fără să învăț meserie...

- Ți-aș furniza eu însumi, dacă aș avea, tot capitalul necesar, răspunsese sir Francis cu regret. Ultimul meu plasament mi-a adus zece mii de lire, dar nu am disponibile în momentul acesta decât două mii. Primește-i împreună cu binecuvântarea mea. În scrisoarea de recomandare îi voi cere lui Harry Gillingham să-ți dea restul.

- Care vor fi condițiile lui?

- Da, să nu pierdem asta din vedere. Harry are o fată de vârsta măritișului. Dar, dacă am da crezare unor zvonuri, el n-o prezintă la Londra deoarece tânăra lui soție se opune, din gelozie. Încearcă-ți norocul. Soțul unei femei tinere este totdeauna fericit să pună capăt complicațiilor și neplăcerilor care domnesc în căminul lui.

Ideea aceasta îi surâdea lui Rodney. Majoritatea marinarilor își doresc să regăsească la întoarcere un cămin primitor. Lor nu le pasă de lunile penibile în timpul cărora soția îi așteapta, singură și neliniștită. Ei nu se gândesc decât la tihna și confortul de care se vor bucura la întoarcere.

„Pe deasupra, își spuse Rodney în sinea lui, mă voi retrage cu averea făcută".

Viața de corsar, se gândea el cu un anumit bun-simț, este nesigură. Norocul îți poate surâde ani de zile, dar mai devreme sau mai târziu, se poate întoarce. Rodney voia să-și asigure nu numai prezentul, ci și viitorul. Ca și Drake, voia să-și cumpere o casă și pământuri; ca și Drake, voia să se căsătorească. Dar, spre deosebire de neînfricatul marinar, plănuia ca după ce va face avere să se retragă și să ducă o viață de soț și de tată bun.

După o cotitură a aleii, în fața lui apăru o clădire impunătoare,

strălucind în soare. Construită din cărămidă roșie, era decorată în partea superioară cu o agivă delicată, avântată ca o aripă. Geamurile împărțite în romburi ale ferestrelor străluceau în mii de lumini, asemenea pietrelor prețioase.

În fața conacului se întindeau răzoare de flori, mărginite de rozmarin, levănțică, măghiran și cimbrișor. Tufele de tisă erau tunse în diverse forme.

Cineva trebuie să fi pândit venirea lui Rodney. În fața ușii, niște servitori se repeziră să-l ajute să coboare de pe cal. Și, înainte de a urca

treptele peronului, sir Harry apăruse ca să-l întâmpine.

Înalt și puternic, era mândru de asemănarea cu Henric al VIII-lea, nu numai din punct de vedere fizic, dar și în modul de viață.

Traversară o anticameră în care se aflau mai multe vaze cu flori și intrară în sala de ceremonii. Aici, sir Harry îl prezentă soției sale.

- Iat-o pe soția mea, domnule Hawkhurst, spuse el radios. Este cea de a treia soție a mea. Va fi oare și ultima?

Probabil că era o glumă obișnuită. Se scutura de râs, dar lady Gillingham avea aerul că nu auzise. Brunetă, frumoasă, nu părea să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani. Îl privi pe Rodney printre genele lungi și își lăsă mâna în mâna lui puțin mai mult decât era necesar.

În ochii și pe buzele ei, citi o expresie care-i era cunoscută deoarece o văzuse adeseori pe alte chipuri feminine.

Se întoarse spre Sir Harry ca să-l cerceteze mai bine. Trebuia să se apropie de șaizeci de ani. Cu siguranță că cei care, la Whitehall, îl considerau drept „bătrân amator de plăceri" nu se înșelau.

- Un pahar de vin de Porto, tinere prieten? Vi s-a părut obositoare călătoria? se interesă el.

- Absolut deloc, messire, îl asigură Rodney, luând un pahar de vin roșu-închis, turnat dintr-o carafă de sticlă de Veneția de către un servitor. Calul meu era odihnit și îm parcurs drumul într-un timp foarte scurt. Mă tem că servitorii și bagajele mele au rămas departe în urmă.

- Vor sosi, replică sir Harry; soția mea a vegheat ca totul să fie pregătit. Nu-i așa, iubita mea Catherine?

- Firește, messire, se fandosi lady Gillingham, alintându-se ca o pisică. Ținem foarte mult ca domnul Hawkhurst să se simtă cât mai în largul său. Dar, după pasionantele sale aventuri cu sir Francis Drake, ne putem teme că ne va găsi pe noi, care trăim la țară, plictisitori și neînsemnați...

- Dimpotrivă, frumoasă doamnă, replică prompt Rodney, este o bucurie că mă aflu pe uscat și încă mai mult să văd câmpia în momentul acesta. Uitasem cât de frumoasă poate fi Anglia și tot ce reprezintă ea...

În timp ce vorbea, o fixa pe Catherine Gillingham cu o privire îndrăzneață. Ea înțelese aluzia așa cum intenționase el și își plecă ochii. Rodney știa prea bine ce aștepta ea de la el. O femeie tânără și un soț bătrân, ce situație banală și des întâlnită! Cu toate acestea, trebuia să dea dovadă de prudență. Se punea problema să-i placă ladyei

Gillingham ca să nu-i dăuneze relației lui cu soțul ei, fără să trezească totuși gelozia acestuia.

„Nu va fi o treabă ușoară", își spuse el. În clipa aceea, se deschise o ușă din fundul sălii și apăru o tânără fată. Rodney își ținu respirația. În fața lui se afla femeia la care visase toată viața. O vedea așteptându-i întoarcerea, în conacul pe care-l va cumpăra mai târziu.

Sir Harry se grăbi în întâmpinarea ei.

- Ah! Phillida, draga mea copilă! Iată-l pe domnul Rodney Hawkhurst, pe care-l așteptam...

Modul lui de a-și conduce fiica, privirea lui devenită dintr-o dată șireată și atentă, îi dovedeau lui Rodney că gazda lui îi cunoșteau deja planurile. Probabil că nașul lui strecurase o aluzie în scrisoarea trimisă.

Dar deocamdată, nu avea importanță decât scopul principal al vizitei lui! Numai Phillida conta. Era frumoasă, mai frumoasă decât își putuse imagina. Foarte blondă, cu un ten ca laptele, cu părul prins într-o plasă de perle care lăsa impresia unei căști de aur. Era înaltă pentru o femeie, dar zveltă, iar rochia de satin cu flori galbene, cu corsajul foarte strâns dezvăluia niște forme perfecte. Mânecile erau strânse până la încheieturi și un guler înalt de dantelă îi încadra gâtul lung.

Ochii de un albastru deschis, nasul drept și buzele plăcute vădeau teamă și timiditate.

Rodney îi luă mâna cu o ardoare involuntară. Degetele pe care le atinse îi lăsară impresia că îl resping prin rigiditatea și răceala lor. Dar ce importanță avea, atâta timp cât ochii lui se puteau sătura de ea!

Voia ca prin privirea lui să strige ceea ce buzele nu îndrăzneau să rostească. Dorința lui de a o lua în brațe, de a o simți frumoasă și dulce la pieptul lui, de a o ține captivă sub sărutările lui înflăcărate.

La gândurile acestea, un foc îi străbătu vinele și gustă exaltarea vânătorului gata să-și prindă prada.

„Vă iubesc, declarau ochii lui, vă iubesc. Sunteți a mea și nu veți putea să-mi scăpa".

Nu rosti totuși decât fraze convenționale, cu toate că vocea lui căpătase accente emoționate și înfocate.

Phillida, cu ochii plecați, nu bâigui decât câteva cuvinte. Tatăl ei conducea conversația, iar mama ei vitregă se străduia să atragă atenția tânărului bărbat.

Cât timp a trecut astfel în marea sală de ceremonii, Rodney n-ar fi știut să spună. Fermecat de frumusețea Phillidei, nu avea ochi și

gânduri decât pentru ea. Când sir Harry îl conduse în sfârșit într-o altă încăpere ca să discute acolo chestiuni de afaceri, Rodney nu abordă problema banilor, scopul principal al venirii lui, ci ceru imediat mâna Phillidei.

- Mi se pare că vizita aceasta cu care mă onorați nu avea acest scop, îi aruncă sir Harry cu o privire glumeață.

- Este adevărat, messire, nașul meu trebuie să vă fi pus la curent cu planurile mele.

- Doriți, se pare, să cumpărați o navă.

- Da, messire. Sir Francis Walsingham mi-a avansat două mii de lire. Pot face rost de alte două mii, dar îmi mai lipsesc două...

- Și la ce va servi această navă?

- După exemplul lui sir Francis Drake, am de gând să răpesc comori spaniolilor și să le aduc în patria noastră pentru marea ei glorie și distrugerea dușmanilor săi.

- Sperați să găsiți un alt „San Felice" îl întreabă sir Harry zâmbind.

- Încărcătura lui a fost evaluată la paisprezece mii de lire sterline, messire...

- Și credeți că veți reuși la fel de bine?

- Chiar dacă prada mea n-ar valora decât un sfert din această sumă, creditorii mei nu vor avea de ce să se plângă.

- Drace, nu! Vă considerați capabil să vă asumați conducerea unei asemenea acțiuni?

- Sunt sigur de asta, messire. Am servit doi ani în flota Majestății Sale. M-am eliberat pentru a servi sub ordinele lui Drake, pe „Căprioara de aur". Eram în serviciul lui în timpul capturării galionului „San Felipe". Acum am ambiția să fiu propriul meu stăpân. Vreau să fac avere, și asta foarte repede.

- Totuși, nimic nu vă grăbește. Sunteți tânăr...

Rodney ezită o clipă, după care se hotărî să spună adevărul.

- În curând, lucrurile nu se vor mai prezenta așa cum sunt astăzi. Dacă regele Spaniei adună o flotă mai mare împotriva noastră, vom fi în război. Un război nu este niciodată folositor și nu permite acapararea unor mari comori.

- Înțeleg punctul dumneavoastră de vedere, încuviință sir Harry. La Whitehall se crede într-adevăr în pericolul unei armade spaniole?

- După câte știu, spaniolii se pregătesc să ne invadeze. În această privință, toți marinarii sunt absolut convinși...

- Aveți fără îndoială dreptate, replica sir Harry, dar în ceea ce mă privește păstrez speranța că în cele din urmă regina, prin diplomația sa, va ști să îndepărteze acest pericol.

Rodney nu răspunse. Eforturile reginei Elisabeta I de a păstra pacea i se părea zadarnice. Spaniolii voiau război. Cel mai bine, pentru Anglia, era să înțeleagă asta și să se pregătească.

- Încă nu știu dacă mă voi hotărî să vă încredințez acești bani; dar, dacă vi-i dau, în cât timp ați putea să porniți pe mare?

- De-abia într-o lună, messire. Nava pe care o am în vedere a aparținut unor negustori din Londra. Mi-o vor ceda pentru cinci mii de lire. Consider că voi avea nevoie de încă o mie de lire pentru arme și provizii.

- Înțeleg, declară sir Harry scărpinându-și bărbia. Dar ați vorbit despre căsătorie. Aveți intenția de a vă căsători cu fiica mea înainte de îmbarcare?

- Nu, messire, răspunse tânărul bărbat, intenția mea este să mă întorc bogat din această călătorie. Cu partea mea din pradă, voi cumpăra o moșie. Numai atunci voi avea nevoie de o soție ca să locuiască acolo cu mine...

- Pe bunul Dumnezeu! Se pare că știți ce vreți! Ați prevăzut totul pentru viitor. Și dacă veți fi ucis?

- În cazul acesta, messire, prefer să nu las o văduvă în urma mea.

Sir Harry izbucni în râs.

- La asta m-am gândit întotdeauna eu însumi. În schimb, am rămas văduv de două ori. Phillida s-a născut din prima mea căsătorie. Mama i-a murit la un an de la nașterea ei. Aștepta un alt copil. Era o ființă fermecătoare, dar fără îndoială prea tânără pentru a-și îndeplini obligațiile de soție. Nu avea decât cincisprezece ani la nașterea Annei Phillida.

- Într-adevăr, messire?

- M-am recăsătorit anul viitor. Nu sunt făcut să trăiesc singur. Împărtășiți aceleași sentimente?

- După părerea mea, un bărbat trebuie să se căsătorească după ce a văzut lumea și a trecut de nebuniile tinereții...

Sir Harry izbucni într-un râs zgomotos, un râs puternic, ale cărui hohote erau repercutate de pereți.

- Ca și regele Henric, probabil că nu v-ați lipsit de așa ceva! Femeile din Azore și din Antile sunt oare frumoase? Îmi veți povesti într-o zi despre asta...

Stânjenit de corpolența lui, se ridică de pe scaun cu dificultate.

- Accept propunerea dumneavoastră, Sir Hawkhurst, vă împrumut două mii de lire pentru a vă cumpăra și pregăti vasul. Și voi încasa o treime din pradă.

- Cum aș putea oare să vă mulțumesc?... Și cealaltă cerere a mea?

- Vă referiți la Phillida? Răspunsul meu este favorabil și în această privință. Logodiți-vă cu ea, tinere prieten. Nașul dumneavoastră este un vechi prieten. Ne-am cunoscut când eram copii și am pentru el cel mai profund respect. V-a adus mari laude, iar instinctul meu le confirmă. Asta este de-ajuns. Phillida vă va aștepta reîntoarcerea cu tot atâta nerăbdare ca mine însumi...

- Vă mulțumesc, messire.

Rodney zâmbi și în inima simți o bucurie cum nu cunoscuse încă niciodată.

Phillida era a lui, această frumusețe blondă îi va aparține. Semăna cu un crin a cărui delicatețe și gingășie el le va apăra împotriva durităților vieții.

Cu toate acestea, n-o va apăra de pasiunea arzătoare pe care i-o inspira. Gândul de a o face a lui îi tăia respirația. Va fi bun cu ea dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum ar iubi-o!

Îi adora frumusețea, această frumusețe de care fusese lipsit atâția ani de zile. Va ști să-i trezească pasiunea și să însuflețească această zeiță rece și palidă; buzele ei vor deveni fierbinți și privirea ei languroasă.

O va învăța să-l iubească, să tresară la apropierea lui, să-l dorească. Phillida! Phillida! o dorință nebună îl cuprinsese. Vocea lui sir Harry îl trezi la realitate.

- Înainte de masă, avem timp să mergem să vă arăt caii mei. Am o iapă pe care o consider cea mai frumoasă din tot comitatul. Vreți să mă însoțiți?

- Cu cea mai mare plăcere, messire...

Ieșiră și se îndreptară spre grjaduri, traversând parcul însorit. Rodney simți deodată că cineva îl pândea din spatele tufișurilor. Se întoarse brusc. O mutrișoară, abia zărită, dispăru imediat în frunziș. Crezu c-o recunoaște pe fetișcana roșcată pe care o sărutase pe alee.

De ce să nu-l întrebe pe sir Harry cine era fata aceea? Se stăpâni s-o facă. Parcul putea fi interzis servitorilor și, în cazul acesta, va provoca neplăceri acelei copile.

Îi reveneau în memorie gustul buzelor ei dulci și vitalitatea fierbinte

a trupului ei tânăr. Asemenea unei păsări, o ținuse palpitantă în brațele lui. Dar ea îi scăpase și fugise.

Sărutase multe femei... De ce păstra oare amintirea acestui sărut? Pentru că simțise o prospețime neîntâlnită vreodată. Prospețimea unor buze care nu cunoscuseră încă dragostea.

Simți brusc dorința s-o revadă; continua să simtă tremurul surprins al gurii ei și emoția ei neașteptată, proaspătă ca primăvara.

Sir Harry vorbea despre caii lui cu atâta însuflețire încât Rodney nu avea ce să-i răspundă, nu era nevoit nici măcar să-i acorde mare atenție. Ajungând la capătul aleii, aruncă o privire în urmă, dar nu văzu pe nimeni. Se întrebă dacă frumoasă roșcată continua să-l pândească.

De fapt, ea aștepta ca cei doi bărbați să se îndepărteze. Îndată ce-i văzu dispărând în direcția grajdurilor, se întoarse spre însoțitorul ei, întins alene pe covorul de iarbă ascuns privirilor de tufele de liliac.

- Au plecat, zise ea. După părerea ta, pot să ajung în casă fără să fiu văzută?

- Fii prudentă. Dacă te vede doamna Catherine cum ești gătită, ai s-o pățești.

Tânărul vorbea pe un ton stins, cu pleoapele închise ca să-și apere ochii de razele soarelui.

Părul lui la fel de roșcat, trăsăturile asemănătoare, dovedeau că erau frate și soră. Dar asemănarea se oprea aici. Ce era finețe la tânăra fată, la el trăda o fire apatică și efeminată.

- Ai putea să te duci să vezi dacă drumul este liber, îi sugeră ea.

- Da, aș putea, consimți el, dar n-am s-o fac. Mă gândesc la un nou poem. Știi, vizitatorii mă plictisesc de moarte.

- Ce caută aici? întrebă ea cu o voce aproape sălbatică.

Mâna ei mică se duse la buze, iar ochii verzi i să măriră brusc neliniștiți. S-ar fi spus că acest sărut, primul din viața ei, îi revenea în memorie și o tulbura în mod plăcut.

Strecurându-se printre frunze, soarele se juca în buclele ei bogate și aprindea în ele străluciri de aur topit. Nu era o frumusețe în sensul obișnuit al cuvântului, dar înfățișarea ei putea tulbura și obseda imaginația multor bărbați.

Se lăsă să cadă pe iarbă.

- Francis, zise ea pe un tot autoritar ca să-l oblige să-i dea atenție, vreau să plec de aici. Dacă am putea măcar să mergem la Londra.

- Catherine, știi bine, nu va permite așa ceva, răspunse el.

- Catherine! Catherine! Totul se învârtește, în jurul Catherinei!
- Ești geloasă! Uneori nu este chiar atât de dezagreabilă...
- Vorbești ca un bărbat. Cu tine este întotdeauna drăguță. La naiba, cum nu vede tata ocheadele și fandoselile cu care te copleșește? În ceea ce mă privește, nu-mi pasă deloc. Dar mă gândesc la mama noastră, la demnitatea și la blândețea ei. Catherine tronează în fotoliul ei, doarme în patul ei, dă ordine în casa ei. Îmi vine să mor de indignare.

Vocea tinerei fete se frânse și își ascunse fața în mâini.

- Biata Lisbeth, o compătimi Francis, ce mult o regreți pe mama! Au trecut deja patru ani de când ne-a părăsit...
- Da, patru ani, și doi ani de când Catherine este aici, replică ea cu amărăciune.

Își șterse lacrimile, apoi continuă:

- Plânsul nu servește la nimic, știu. Trebuie să înduri „ceea ce nu se poate vindeca", după cum spunea doica noastră când eram mici. Poți lupta, te poți bate pentru scopuri reale, dar nimic nu-i poate aduce înapoi pe cei dispăruți.
- Oh, Lisbeth! De ce te chinuiești? Ce fire exagerată ai! Resimți tonul prea intens. Nu ne putem răzvrăti nici împotriva Catherinei, nici împotriva tatălui nostru, pe față cel puțin. Lasă lucrurile în voia lor, cum încerc să fac și eu.

Dar oftatul pe care-l scoase părea să contrazică această filozofie.

- Da, știu! exclamă Lisbeth nerăbdătoare, dar la ce poate duce asta? Mama spunea bine, tu ar fi trebuit să fii fata și eu băiatul. De aceea, înainte de a muri, mi-a cerut să veghez asupra ta. Dar pe mine nu m-a încredințat pazei tale.
- Te știa capabilă să te aperi singură. Sunt leneș, Lisbeth. Și mi-e groază de scene. Fac totul ca să le evit. În momentul acesta, mă mulțumesc să rămân aici, întins la soare, și nu am altă dorință decât o viață ușoară.
- Cât de nepăsător ești! suspină Lisbeth cu afecțiune. De aceea trebuie să am energie pentru doi. Dacă, în loc să lenevești pe iarbă, ai fi exersat cu arcul cum ți-a ordonat tata, n-ar fi trebuit s-o fac eu însămi. N-aș fi cedat tentației de a trimite o săgeată în pălăria aceea cu penaj roșu care se juca de-a v-ați ascunselea pe deasupra tufișurilor.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

- Invitatul nostru va raporta oare tatei incidentul?
- Ar însemna că a servit drept țintă, replică Francis, dar cu pirații aceștia sălbatici, poți să știi?

- Firește că n-ai cum să-i cunoști, i-o întoarse Lisbeth, cu un râs disprețuitor. De ce nu te îmbarci pe un vas ca să mergi să ataci coloniile spaniole? Acesta ar fi fost visul meu dacă eram băiat!

- Și ce marinar sângeros ai fi fost! replică Francis cu ironie. Ar fi preferabil, totuși, să te întorci în casă.

- Într-adevăr... Oricum, voi fi certată zdravăn. Catherine mi-a interzis să-mi spăl părul. Eu l-am spălat. Mi-a poruncit să aranjez în cămara cu mirodenii șofranul și scorțișoara. N-am făcut nimic, bineînțeles. Va fi, cu siguranță, furioasă!

- Mai cu seamă să nu te surprindă cu părul ciufulit astfel, continuă Francis. Amintește-ți predica pe care ți-a ținut-o săptămâna trecută, pentru a-ți reproșa îmbrăcămintea nedemnă de rangul tău.

- Să le ia dracu' pe toate femeile de rang mare! exclamă tânăra fată. Aș vrea să fiu băiat și să călătoresc departe de aici. Visul meu este să navighez sub ordinele lui Drake, să lupt pe mare și să ucid spanioli.

- Încântătoare planuri pentru o fată de familie bună, replică ironic Francis.

Lisbeth bătu din picior. Dar se aruncă imediat după aceea în genunchi lângă el și îi ciufuli părul.

- Nu reușesc să te urăsc, zise ea; te iubesc mult, totuși. Poți fi cel mai drăguț dintre frați. Dar uneori mă enervezi atât de mult încât aș vrea să mă reped asupra ta și să te bat!

- Păstrează-ți această ardoare războinică pentru invitatul nostru, i-o întoarse Francis. Dacă, așa cum spui, i-ai stricat pălăria, va avea motive să-ți poarte pică.

- Cu toate acestea, nu i-am trezit mânia, spuse ea. M-a sărutat.

Dar ultimele cuvinte le rosti murmurând, cu o voce atât de scăzută încât Francis nu le auzi.

La adăpostul tufelor de verdeață, ajunse în casă, și alergă în camera ei fără a fi zărită. Deschise ușa, gândindu-se că vă găsi încăperea goală. Dar bătrâna doică așeza o rochie pe pat, mormăind printre dinți. Doica era bătrână și zbârcită ca un măr uscat.

- Ah! Iată-te, domnișoară Răutate! exclamă ea zărind-o pe Lisbeth. Unde ai fost? Doamna Catherine te-a strigat în gura mare; era foarte supărată că nu te găsește. Ai noroc că nu te-a văzut în ținuta asta. Ce ai făcut?

- Am fugit din cămara cu mirodenii! Mi-am spălat părul și am ieșit. Era atât de frumos afară!... De ce să rămân închisă în casă ca să admir

ghimbirul, cuișoarele, stafidele, migdalele și toate mirodeniile acelea pe care Catherine le păstrează în cămară?

- Înălțimea sa, cel puțin, este o bună stăpână a casei.

- Nu la fel de bună cum a fost mama, replică Lisbeth cu iritare.

- Haide, micuțo, cucernica ta mamă, o știi la fel de bine ca mine, a fost bolnavă trei ani înainte de a muri. Multe lucruri lăsau de dorit aici când a venit doamna Catherine. Nu spun că este perfectă, dar are mândria casei ei și asta este o calitate la o femeie.

- O urăsc! exclamă tânăra fata. Este o femeie rea!

- Sst! Sst! făcu doica și aruncă o privire neliniștită, ca și cum cineva ar fi stat la pândă.

- O urăsc, mă scoate din sărite! izbucni Lisbeth.

- De ce nu poți lua exemplul surorii tale vitrege? bombăni doica descheind corsajul tinerei sale stăpâne. Domnișoara Anne se înțelege foarte bine cu Înălțimea sa. Ele nu schimbă niciodată cuvinte neplăcute.

- Oh, Anne!... Anne se înțelege cu oricine, știi tot atât de bine ca mine. Ea trăiește într-o lume a ei și nu-i pasă de nici unul din noi. Dacă s-ar prăbuși casa, ea ar ieși cu pași liniștiți și ar merge să se așeze ca să contemple ruinele. Anne nu trăiește, ea vegetează. Dacă i-aș semăna, m-aș duce să mă arunc în lac!

- Ce păcat totuși că nu îi semeni cât de puțin! o mustră bătrâna cu severitate. Dar așa ai fost întotdeauna! Când erai un bebeluș, urlai dacă nu ți se satisfăceau capriciile. De câte ori i-am spus mamei tale: „Cu siguranță, copilul acesta va fi greu de crescut!" Am avut dreptate. Stăpânul Francis era drăguț și liniștit, domnișoara Anne cuminte ca o icoană, iar tu un adevărat diavol!

Lisbeth începu să râdă.

- Oh, doică! Ce supărată ai fi dacă m-aș schimba.

- Te iubesc așa cum ești, bineînțeles. Dar bătrânețea nu m-a orbit până într-atât încât să nu-ți mai văd defectele. Și ele sunt destul de numeroase pentru cine știe să privească. Acum grăbește-te, altfel vei întârzia la cină. Știi ce spune tatăl tău când oamenii nu sunt punctuali.

- Voi fi gata la timp, o liniști Lisbeth. De ce mi-ai pregătit hainele cele mai frumoase? N-ar trebui să le îmbrac decât la mari ocazii.

- În seara asta, are loc o ceremonie de gală, răspunse doica; finul lui sir Francis Walsingham ne onorează cu vizita lui. Și el are o înfățișare falnică. Ar trebui să te preocupe ținuta ta în loc s-o vorbești

de rău pe Înălțimea sa.

- De se să mă preocupe ținuta mea?

- Pentru că un tânăr frumos este aici că să te admire. A venit vremea să te gândești la aceste lucruri în loc să te porți ca un copil insuportabil.

- Frumos?... Da, dar presupun că trebuie să fie uneori crud și brutal!

- L-ai văzut?! exclamă doica, în starea în care erai, cu părul în vânt și un șorț murdar peste rochie? Pentru numele lui Dumnezeu! Ce trebuie să fi crezut?

- Puțin îmi pasă ce a crezut!

Cu toate acestea, știa că nu era adevărat! El o sărutase. Simțea încă șocul, surpriza și indignarea pe care le încercase când o făcuse prizoniera brațelor lui. Îi evaluase puterea și, înainte chiar să fi putut striga sau să scoată un suspin, buzele tânărului bărbat puseseră stăpânire pe ale ei.

Nu-și închipuise niciodată, nici nu visase un asemenea sărut. O făcuse vulnerabilă și fără apărare. Un sărut...

Un străin o sărutase, și un văl se sfâșiase din fața ochilor ei! Nu se mai considera o ștrengăriță iresponsabilă și băiețoasă; ghicea în ea o femeie pasionată pe care n-o bănuise niciodată.

Râmase tăcută în timp ce doica termina cu pieptănatul ei. Părul ei era întins spre spate și prins într-o fundă de catifea. Rochia din catifea verde părea să reflecte culoarea ochilor ei și făcea și mai albă pielea ei pe care o dezvăluia răscroiala corsajului.

Demnă și rezervată, intră în sala de ceremonii unde tatăl ei, mama vitregă, Anne și Rodney Hawkhurst se adunaseră pentru cină.

Rodney nu avea ochi decât pentru Anne și n-a văzut-o intrând. Dar, cum sir Harry venea în întâmpinarea ei, întoarse capul. O recunoscu imediat.

Ea înaintă spre Rodney. El se simți jenat și în același timp amuzat.

- Iat-o pe fiica mea Elisabeth, anunță sir Harry.

Doi ochi verzi îl cercetau cu atenție.

Rodney avu senzația stranie că această clipă trebuia să aibă importanță în viața lui. Dar cum și de ce, habar n-avea...

Capitolul 2

Pajiștea era încă plină de rouă când Rodney lăsă în urma lui grădinile aranjate în stil italian și se îndreptă de-a curmezișul câmpiei spre lac. Vacile pășteau iarba primăvăratică, iar de sub copaci, căprioare neliniștite îl urmăreau cu privirea. Dar el era prea cufundat în gândurile lui ca să le observe prezența.

Se trezise înainte ca primele licăriri ale zorilor să-i lumineze perdelele de la fereastră. Surescitarea lui fusese atât de mare încât nu prea se bucurase de somn. Excelentele vinuri din pivnițele lui sir Harry, nu mai prejos decât mâncărurile abundente și gustoase de la masa lui, nu puteau fi îmbunătățite. De vină pentru că rămăsese treaz aproape toată noaptea era numai certitudinea de a vedea apropierea reușitei unul plan drag inimii lui, nutrit de atâta timp.

Un vas al lui! Abia putea să creadă. Mâine se va duce la Plymouth pentru a cumpăra „Eretele". La gândul acesta, i-a fost foarte greu să nu sară din pat ca să plece imediat.

Dar noi temeri începură să-l asalteze. Dacă negustorii se vor răzgândi și vor prefera să-și vândă vasul unui cumpărător mai bogat și mai șiret?... Dacă va găsi „Eretele" mai puțin satisfăcător decât sconta? Mai puțin rapid, mai dificil de manevrat?

Chinuit de aceste incertitudini, se ridică din pat, se duse la fereastră și trase perdelele.

La început, nu văzu nici grădina, nici frunzele noi ale copacilor, nici păsările zburând de la un tufiș la altul. În fața ochilor lui se întindea orizontul cenușiu și fără sfârșit. Îl scrutase ore, zile, săptămâni, cu

speranța de a vedea apărând de acolo partea de sus a unor pânze, prada asupra căreia putea să se repeadă. Mugetul unei vaci îl trezi la realitate. Nu se afla pe mare, ci într-o cameră luxoasă unde perdelele de mătase erau brodate de mână și mobilele atât de bine lustruite încât străluceau ca niște oglinzi.

Se îmbrăcă și se strecură pe nesimțite afară din casa încă adormită. În timp ce traversa parcul, începu să calculeze cantitatea de provizii necesară și mai cu seamă să se gândească la recrutarea echipajului.

Treaba aceasta nu va fi ușoară. Drake și câțiva alți corsari renumiți luaseră la bord pe marinarii cei mai experimentați și mai curajoși. Totuși, pe măsură ce se lumina, dificultățile păreau mai puțin mari și Rodney își recăpătă speranța.

Ce era mai greu, se îndeplinise. Avea capitalul necesar pentru cumpărarea vasului. Fusese o adevărată minune. Nașul lui, sir Francis Walsingham, îi arătase o bunătate mai mare decât îndrăznise să spere. El nu înțelesese, înainte de a merge la Whitehall, că orice marinar îndrăzneț putea conta pe ajutorul și sprijinul secretarului de stat.

Sir Francis, care suferea de pietre la rinichi, adeseori nu putea să-și părăsească biroul. Cu toate acestea, ca mulți bolnavi, avea o dorință nepotolită de violență și de război. Prudența lui Burleigh* și eforturile neîncetate ale reginei de a menține pacea cu Spania îl mâhneau adânc și îl nelinișteau.

Singurul mijloc de a sfârși cu asta era să distrugă dușmanul prin luptă îndârjită. Îl ajutase pe Drake cu toată puterea lui, cum era hotărât acum să-l sprijine pe Rodney. Dar trebuia să se mulțumească, deocamdată, să-i avanseze o parte din banii de care avea nevoie.

Drake era din nou bine văzut la curte. Cu toate că în mod oficial regina îi întindea ramura de măslin lui Filip al II-lea, ea furniza celui pe care ambasadorul Spaniei îl numise „cel mai mare hoț din lume" o flotă cu care să poată ține piept flotei spaniole.

Nu era momentul pentru a complica lucrurile introducând la curte un tânăr frumos, fermecător. Regina, cu toate că refuza să recunoască,

---

* Willliam Cecil, lord Burleigh, prim secretar de stat al reginei Elisabeta I. Răspunzător în mare parte de arestarea și execuția Mariei Stuart. Promotor al împrumutului forțat care a procurat Angliei resursele necesare pentru a rezista „Invincibilei Armade". Mort în 1596.

n-avea nevoie de prea multe îndemnuri ca să pregătească războiul. În consecință, sir Francis îi dăduse finului său binecuvântarea lui, două mii de lire sterline și o scrisoare de recomandare către sir Harry Gillingham.

Rodney avea în total șase mii de lire. Deodată, se întrebă cu teamă dacă această sumă îi va fi suficientă. Nu subestimase oare cheltuielile? Dar această neliniște dispăru la fel de repede cum apăruse. Ce importanță puteau să aibă lipsurile, foamea? Un singur lucru conta: să aibă vasul lui și să se avânte curând pe valurile înspumate ale Oceanului Atlantic.

- Visați la un vas sau la o femeie? îl întrebă brusc o voce veselă.

El tresări și se întoarse. Lisbeth se afla acolo, cocoțată pe un cal alb, la umbra unui castan. Absorbit cu totul de gândurile lui, ar fi trecut fără s-o vadă dacă nu i-ar fi vorbit.

- La vasul meu! răspunse el întorcându-i zâmbetul.

- Este tocmai cum credeam! Biata Anne!

Vocea îi era atât de batjocoritoare încât el roși, aproape furios.

- Sunt inseparabile, replică el cu promptitudine; de succesul acțiunii mele depinde bunăstarea și confortul soției mele.

De ce își dădea oare osteneala să se justifice în fața acestei fetișcane? Conștientă de iritarea lui, ea râse încet, apoi cu o vioiciune surprinzătoare, sări din șa.

Călărind ca bărbații, purta vestă scurtă cu mâneci, și pantaloni de călărie, cizme din piele de căprioară, lungi și strâmte, urcând până peste gernunchi.

Tenul ei era înviorat de cursă, ochii îi străluceau, iar părul, asemenea unui nimb de flăcări, îi încadra fruntea albă ca alabastrul.

- Veniți, spuse ea veselă, vă voi arăta un cuib de rațe sălbatice. Puii abia s-au născut. Anul acesta, totul este în avans, după cum ne așteptam.

- Cum asta?

- Anul 1588, spun numeroase profeții, trebuie să fie bogat în minuni. Nu știați? Bătrânul Amos, căruia îi vom sărbători a nouăzecea aniversare, afirmă că în copilăria lui aceste preziceri erau obișnuite în toată regiunea. În partea cealaltă a pădurii, într-o căsuță de țară, locuiește văduva Bellow. Toată lumea îi spune vrăjitoarea. Ea anunță, de asemenea, mari minuni și prezice Angliei multă glorie.

- Să ne dorim ca toate poveștile acestea să devină realitate, zise Rodney fără urmă de ironie deoarece, ca majoritatea marinarilor, era

extrem de superstițios.

- Doctorul Dee, astrologul Majestății Sale, a prevenit-o cu lucrurile acestea, continuă Lisbeth.

Ajunseseră la lac. Ea îndepărtă stuful ca să-i arate cuibul. Douăsprezece rățuște mici, cu ochi strălucitori ca mărgelele, stăteau la marginea apei.

- Sunt drăguți, nu-i așa?

Dar Rodney se gândea la altceva. Se întreba cum i-ar folosi personal profețiile despre care îi vorbise Lisbeth. Știa din experiență cu cât fanatism reacționa un echipaj la preziceri, rele sau bune. Cel mai curajos marinar tremură la gândul unei puteri magice. Era aproape hotărât să se ducă s-o consulte pe vrăjitoarea aceea. Cum se pregătea s-o întrebe pe Lisbeth, aceasta se întoarse spre el.

Cu mult mai mică decât el, era obligată, ca să-l privească, să își ridice capul; întâlnindu-i privirea, el avu impresia că o vede mai înaltă, mai puțin plăpândă decât își imagina. Nu mai avea în fața lui o fetișcană zburdalnică, ci o femeie ai cărei ochi reflectau o mare înțelepciune, veche cât lumea.

- Veți reuși, afirmă ea pe un ton liniștit; de ce vă faceți griji?

„Nu îmi fac griji...", vru el să nege; dar tăcu, în fața perspicacității ei.

- Veți reuși, repetă ea, sunt sigură. Am văzut atâția oameni venind să-l consulte pe tata; am știut întotdeauna să-i deosebesc pe cei care sunt, ajutați de noroc.

- Cum explicați asta? întrebă el.

- Nu pot s-o explic. Cu toate acestea, din cea mai fragedă copilărie am avut darul de a dezvălui unele lucruri. Cei din jurul meu au crezut că sunt minciuni și am fost bătută pentru asta. Am învățat să tac. Totuși, nu m-am înșelat niciodată.

- Și eu voi reuși, sunteți sigură? o întrebă cu ardoare Rodney.

- Da, în ceea ce privește vasul dumneavoastră, dar poate că nu în totalitate.

- Ce vreți să spuneți prin asta? întrebă el, impresionat fără voia lui.

Dar Lisbeth nu mai era acolo. Ea se îndrepta cu pași mari spre calul ei, rămas sub pom. Trebui să se grăbească pentru ca s-o ajungă. O prinse de umăr și o făcu să se întoarcă spre el. Dar, privind-o, cuvintele i se stinseră pe buze.

Nu era decât o copilă. Se dovedea ridicol luând-o în serios. Pălăria ei, căzută de pe cap, atârna pe spate, ținută în jurul gâtului de o

panglică maro. Bucle rebele zburdau pe fruntea ei și pe ceafa ei.

Nu era decât o copilă, prea puțin preocupată de comportarea ei. Ar fi făcut mai bine să rămână în camera ei și să-și învețe lecțiile în loc să hoinărească atât de dimineață, călare, singură în pădure. Rodney îi dădu drumul, dar îi puse o mână sub bărbie și o obligă să-l privească.

- Era cât pe ce să mă duceți în eroare. Puțin a lipsit să vă iau în serios prevestirile, zise el. Veniți, este timpul să ne întoarcem în casă.

Pielea ei era catifelată sub degetele lui. Ea îl privi o clipă, apoi genele ei lungi îi ascunseră privirea și se desprinse de mâna lui.

- Micul dejun și Anne vă așteaptă, spuse ea.

- Da, bineînțeles, și îmi este foarte foame, replică el cu o veselie forțată.

Ea luă frâiele calului, dar Rodney, prinzând-o de mijloc, o ridică în șa.

- Sunteți ușoară ca un fulg, remarcă el. Ce vârstă aveți?

- Voi împlini optsprezece ani la Crăciun.

El păru surprins, o credea mai tânără.

Înainte ca el să poată adăuga vreun cuvânt, ea întoarse calul și porni în galop, de-a curmezișul parcului, în direcția grajdurilor.

El se întoarse cu pași lenți la conac. Așadar, Lisbeth avea optsprezece ani... Fratele ei era mai mare cu un an sau doi. Sir Francis i-o spusese ieri. Prin urmare, Anne trebuia să aibă douăzeci sau douăzeci și unul de ani. Nu știa de ce, dar această descoperire îl irită. De ce oare, la vârsta aceasta, cu marea ei frumusețe, era încă necăsătorită? Tatăl ei era bogat, iar ea locuia destul de aproape de Londra pentru ca tineri galanți să poată veni cu ușurință pentru a-i face curte. Cu toate acestea, nu fusese niciodată logodită. Cum să dezlege această enigmă?

Își reaminti brusc ocheadele pe care lady Gillingham i le aruncase și indiferența cu care își trata fiicele vitrege. Asta explica totul! Rodney își regăsi calmul; prea tânăra mamă vitregă le îndepărta pe planul secund pe Anne și Lisbeth și nu făcea nimic ca să le mărite.

Îi reveni în minte un incident survenit în ajun, în timpul cinei. Se întoarse spre Lisbeth, care stătea tăcută în celălalt capăt al mesei, și o întrebase:

- De ce vi se spune Lisbeth?

- Numele meu este într-adevăr Elisabeth, dar eu nu reușeam să-l pronunț. În plus, mama mea se numea de asemenea Elisabeth. Pentru a simplifica lucrurile, am devenit „Lisbeth". Dar asta nu mai are impor-

tantă, am rămas singură acum.

În timp ce vorbea, părea s-o sfideze pe mama ei vitregă cu privirea. Aceasta replicase:

- O Elisabeth, vă asigur, ne ajunge cu prisosință.

Acest schimb de replici, rostite pe un ton glumeț, păreau o încrucișare de săbii; Elisabeth zâmbea, cu acel zâmbet ironic cu care îl provocase intrând în sala de ceremonii.

Ea ghicise stânjeneala lui când descoperise că era fata cea mai tânără din casă și nu o fetișcană oarecare. Totodată, surâsul acesta îl obligase să păstreze secretul întâlnirii lor. Se salutaseră ceremonios, ca niște străini.

Cu toate că frumusețea Annei îl fermeca, Lisbeth îi reținea totuși atenția. Mutrișoara ei cu trăsături fine era mai mult decât frumoasă și avea o voce armonioasă. Se surprinsese ascultând-o cum vorbea fratelui ei, un filfizon plictisit, pentru care simțise imediat antipatie.

De altfel, sir Harry îi vorbi puțin mai târziu despre fiul său în termeni disprețuitori. Părea că roșește din cauza lui.

- Îi place să facă versuri! Pentru numele lui Dumnezeu! La vârsta lui, mie îmi fierbea sângele în vine... Când nu alergam după fete, căutam orice ocazie să mă bat. Nu mai înțeleg tinerețea, dar o odă închinată unei păsărele cu pene colorate nu mi-a servit niciodată ca distracție.

- Nici mie, messire.

Rodney înțelegea sentimentele lui sir Harry. Ce decepție pentru omul acesta de a avea un asemenea fiu! Fire petrecăreață, mare gurmand, îndrăgostit cu pasiune de toate plăcerile vieții, ca răposatul rege Henric al VIII-lea, cum ar fi putut înțelege un băiat lipsit de vigoare și afemeiat, a cărui singură distracție era să mâzgălească versuri pe o foaie de hârtie?

Sir Harry era, de asemenea foarte, chibzuit în afaceri. Înainte de a se despărți de Rodney pentru noapte, îi vorbise acestuia despre zestrea pe care i-o destina fiicei lui. Tânărul bărbat văzu trecând prin ochii lui o licărire de satisfacție.

În clipa asta, Rodney regretă o secundă că acționase cu atâta grabă.

De ce sir Harry acordase oare mâna fiicei lui unui străin despre care nu știa nimic, în afară de faptul că era finul unui vechi prieten? Vedea în asta o victorie prea ușoară. I-ar fi plăcut s-o cucerească pe Anne după o luptă îndârjită, cum obținuse în toată viața lui ceea ce dorise. Îi rămăsese totuși să își câștige dragostea. Avea impresia unei înșelătorii și se întreba

ce ascundea prea marea generozitate a lui sir Harry Gillingham.

„Micul dejun și Anne vă așteaptă", repetă el în sinea lui în timp ce traversa terenul plantat cu trandafiri din fața terasei.

De ce oare îi spusese asta Lisbeth? Cuvintele acestea ascundeau o malițiozitate, era sigur. În clipa aceea, Anne traversă terasa și înaintă spre el.

În dimineața asta, părea și mai frumoasă. O bentiță de catifea îi încadră părul blond, iar amploarea rochiei nu reușea să-i ascundă grația mișcărilor.

- Sunteți foarte matinal, domnule Hawkhurst, zise ea cu o voce melodioasă, în timp ce Rodney se înclina în fața ei. V-am văzut de la fereastra camerei mele. M-am grăbit să vă ies în întâmpinare ca să putem vorbi fără martori.

- Doriți să-mi vorbiți între patru ochi? o întrebă Rodney cu o voce mângâietoare.

În lumina soarelui, pielea ei părea catifelată ca satinul iar ochii erau ca două safire.

- Da, răspunse ea, doresc să vă prezint o cerere.

- Spuneți-mi despre ce este vorba. Vă promit, dacă îmi stă în putere, să vă îndeplinesc orice dorință.

Anne își întoarse privirea.

- Aseară, tata a vorbit despre căsătoria noastră, zise ea, încordată. Vă implor să nu vă arătați prea grăbit.

Vocea ei rămăsese indiferentă, dar Rodney se simți respins.

- N-a fost niciodată vorba de grabă, credeam că știți, replică el. Trebuie mai întâi să plec pe mare. Tatăl dumneavoastră mi-a împrumutat o anume sumă, garanție pentru vasul meu. Cred că voi putea să i-o restitui, multiplicată de o mie de ori. Nu ne vom căsători decât la întoarcerea mea.

Anne rămase impasibilă. Cu toate acestea, el o simți ușurată și destinsă.

- Nu înțelesesem asta, zise ea.

Rodney făcu un pas spre ea.

- Anne, să nu aveți nici o teamă. Vă voi învăța să mă iubiți. Vă voi face fericită. Vă jur.

- Mulțumesc.

Nu se dădea înapoi ca să-l gonească , dar o simțea îndepărtată, inaccesibilă, închisă parcă într-un turn de fildeș.

- Pe Dumnezeul meu, sunteți atât de frumoasă! N-am visat niciodată o asemenea perfecțiune. Vă doresc cu ardoare, Anne. Vă veți gândi la mine când voi fi pe mare?

Ea îi aruncă o privire indescifrabilă și rece.

- Mă voi gândi la dumneavoastră, răspunse ea, cum citește o lecție un școlar.

Rodney se simți descumpănit. Dorea mai presus de orice s-o ia în brațe, s-o sărute cum sărutase atâtea femei, să trezească în ea o pasiune egală cu a lui, arzătoare ca o flacără. Dar chiar frumusețea ei, albă și aurie, părea că o face inaccesibilă. Emana din ea o asemenea puritate încât rămânea amuțit.

- Vă iubesc, rosti el, dar lipsit de căldură și fără convingere.

- Când plecați?

- Mâine!

La gândul că o va părăsi, îi ceru pe neașteptate:

- Am nevoie să vă văd singură, ca să vă pot vorbi despre dragostea mea și despre fericirea de care ne vom bucura împreună.

Ea se îndepărtă de el, dar fără grabă și cu nesfârșită grație.

- Să intrăm în casă, spuse ea, trebuie să fiți așteptat la micul dejun și tata se va întreba unde sunt.

- Nu mi-ați răspuns! exclamă Rodney cu o voce răgușită. Unde aș putea să vă văd singură, chiar dacă ar fi pentru o clipă?

- Nu știu. Este imposibil, răspunse ea.

Părea mai mult plictisită decât alarmată de propunerea lui.

- Să intrăm, adăugă ea pe un ton ferm.

Înainte ca Rodney să încerce s-o rețină, ea plecase.

El o urmări cu privirea, cu sprâncenele încruntate și fălcile încleștate, furios că se putuse opune dorințelor lui. Nu era obișnuit ca femeile să i se opună. Numai că nu se adresase niciodată unor tinere neprihănite. Cu toate acestea, puritatea singură nu putea explica respingerea Annei. Intră în conac adâncit în gânduri și prost dispus.

Încercă toată ziua să rămână între patru ochi, măcar o clipă, cu Anne. Toți părură să se preteze jocului său, în afară de logodnica lui. Ea făcea în așa fel încât să nu fie niciodată singură și rămânea liniștită, frumoasă și tăcută ca întotdeauna.

Chiar și Francis, care acorda puțină atenție familiei, își dădu seama. O întrebă pe Lisbeth, în șoaptă:

- Oare ce joc face Anne? A refuzat să-i arate domnului Hawkhurst

galeria de tablouri, precum și labirintul.

Sora lui își trecu un braț pe sub al lui și îl trase afară. Acolo, puteau vorbi fără să fie auziți.

- Nimeni n-a manifestat vreodată atâta dezgust față de un logodnic, răspunse Lisbeth.

- Dar de ce? întrebă Francis. Doar nu dorește să moară domnișoară.

- N-o înțeleg și n-am înțeles-o niciodată; ar fi trebuit să-l găsească pe domnul Hawkhurst destul de atrăgător.

- Personal, îl găsesc foarte plictisitor. Nu pot să-i sufăr pe corsarii aceștia îndrăzneți, dar femeile mor după ei, și Anne n-ar trebui să facă excepție! exclamă ironic tânărul.

Lisbeth ridică din umeri. Contrar obiceiului ei, avea o ținută îngrijită și sobră. Doica o certase că plecase să călărească în zori, o obligase să îmbrace veșminte elegante și îi împletise părul atât de strâns încât nici cea mai mică buclișoară nu putuse să scape.

Ajunseseră acum la gardul viu în spatele căruia se ascundea grădina de zarzavaturi. Se întoarseră. Toți ceilalți formau un cerc în jurul cadranulu solar: Anne cu ochii plecați la broderia ei; Catherine, urmărind cu un surâs ironic tentativele infructuoase ale lui Rodney; sir Harry, nepăsător la toată intriga aceasta, spunea poveste după poveste și râdea în hohote de propriile glume.

Grupul acesta forma un tablou familial fermecător pentru cine nu putea să-și dea seama de agitația vârtejului din spatele acestei fațade agreabile.

- Însoțește-mă până la grilaj, zise Francis cu vioiciune.

- De ce până la grilaj? întrebă Lisbeth.

- Pentru că vreau să mă duc să mă plimb puțin, răspunse el.

Dar după intonația vocii lui, Lisbeth îi ghici adevărata intenție.

- Să te plimbi! exclamă ea. Nu minți... te duci să-i vezi pe doctorul Keen și fiica lui. Oh, Francis, așadar n-ai renunțat la ei?

- Și de ce i-aș renega? exclamă el. Asta nu privește pe nimeni...

- Dar Francis, tata ți-a interzis să-i vezi. După cum știi, doctorul Keen este bănuit că întreține legături cu Spania...

- Nu-i decât o minciună! replică tânărul cu înflăcărare. Și-a petrecut tinerețea în Spania unde s-a împrietenit cu Bernardino de Mendoza*,

* Bernardino de Mendoza, ambasador al Spaniei în Anglia sub Elisabeta I.

dar acestea nu sunt dovezi de trădare!

Lisbeth zâmbi:

- Doctorul Keen nu arată ca un englez. Cât o privește pe Elita, cu ochii ei negri și părul ca abanosul, este tipul caracteristic spaniol!

- Bunica ei era spaniolă, dar asta nu înseamnă că este mai puțin englezoaică! exclamă tânărul.

- Acestea sunt afirmațiile lor? întrebă Lisbeth, foarte interesată. Este un lucru pe care nu l-am recunoscut niciodată.

- De ce să negi ceva ce se poate recunoaște fără rușine? reluă Francis. Bunica Elitei era spanioloaică; din acest motiv, după căsătorie, doctorul Keen s-a dus să trăiască în Spania. Dar s-au întors de mult, au trecut deja cincisprezece ani de atunci. N-au mai părăsit Anglia. Ce rușine să ataci reputația unor oameni cinstiți, buni patrioți, fără altă dovadă decât culoarea părului lor!...

- Oricum ar fi, tata ți-a interzis să-i frecventezi.

- Experiențele doctorului Keen mă interesează. El îmi permite să asist la ele, în laboratorul lui. Nu mă aștept la mare lucru, dar este pasionant!

- Elita urmărește și ea experiențele tatălui ei? întrebă

- Lisbeth.

- De ce te interesează? Pentru numele lui Dumnezeu, Lisbeth, te credeam singura capabilă să mă înțelegi și să mă ajuți!

- Înțeleg, Francis. Dragostea nu se comandă, dar ia seama! Numai să nu afle tata nimic! Este destul de supărat să te vadă detestând ce îi place lui și, cu toate că regina a binevoit să se intereseze de experiențele doctorului Keen, nu are încredere în el. Se teme să nu te îndrăgostești de Elita, cum mă tem și eu...

- Și dacă s-ar întâmpla, ce vei putea face? izbucni Francis, foarte supărat.

- Absolut nimic. Dar, Francis, fii atent!

- Nu te nelinişti peentru mine! Tata nu mă va surprinde. Voi continua să-l vizitez pe doctorul Keen. Nimeni nu mă poate împiedica s-o fac!

- Sst! îl sfătui ea. Tata ar putea să te audă, vocea bate departe...

Capitolul 3

Lisbeth stătea în întuneric, cu urechea la pândă. În marele conac domnea însă o tăcere deplină. Afară se auzea țipătul unei cucuvele și din când în când, departe în pădure, scheunatul strident al unei vulpi.

Erau zgomote familiare pentru ea și îi plăcea să le audă. Făceau parte din existența ei și era mândră că le putea identifica.

În noaptea aceasta, însă, pândea alte zgomote. Pocnitura înăbușită a unei uși și pași înfundați pe scara mare de stejar. Cu două sau trei ore mai devreme, auzise pe cineva coborând treptele aceleiași scări. Pentru a afla cine se deplasa astfel, cu prudență, prin casă, întredeschisese ușa camerei ei ca să privească.

Cineva, cu o lumânare în mână, dispărea la o cotitură a scării. Era Francis, cu o pălărie pe cap și înfășurat într-o pelerină. Rezistase dorinței de a alerga după el ca să-l întrebe unde se ducea. Din păcate, cunoștea prea bine răspunsul.

Cum putea oare să-și asume un asemenea risc? Era îngrozită. Ca și ea, tatăl lor l-ar putea auzi plecând, deoarece ora nu era atât de înaintată ca să fie cu siguranță adormit. Ce putea oare să facă? Să discute cu Francis pentru a încerca să-l rețină n-ar fi făcut decât să sporească pericolul de a fi surprins.

Închise ușa cu grijă și se întoarse în patul ei. Cu toate acestea, nu reuși să adoarmă. Îl urma cu gândul pe fratele ei traversând parcul, apoi pe drum, până la locuința familiei Keen. Ajunsă aici imaginația o părăsi și își frământă mintea cu nenumărate presupuneri.

Fratele ei era atras oare de o recepție care avea loc la ora aceea în

casa lor? Sau era un motiv mult mai grav? Lisbeth îl auzise prea adesea pe tatăl ei exprimând bănuieli în privința lor ca să nu-și amintească. Deși experiențele de chimie îi aduseseră faimă și onoruri, doctorul Keen nu inspira nici o încredere.

El vorbea rareori despre viața pe care o dusese înainte de a se stabili în Anglia. Unii pretindeau că primea târziu în noapte vizitatori îmfășurați în pelerine lungi și cu fețe mascate; se povestea de asemenea că, în aceste ocazii, servitorii nu puteau vedea personajele acestea misterioase, deoarece tatăl și fiica îi primeau ei înșiși.

Se insinua că erau iezuiți, membri ai misiunii trimise în Anglia în anul 1580 și care provocase cele mai vii neliniști. Acești preoți pretindeau că nu au drept scop decât salvarea sufletelor. Dar guvernul îi declarase trădători și-i acuzase că acționau pentru răsturnarea reginei.

În pofida condamnărilor neîndurătoare care fuseseră pronunțate împotriva celor care putuseră fi prinși, iezuiții își continuau cu succes apostolatul. Îmbrăcați în haine ciudate și diverse, străbăteau țara. Unii nobili ai regatului adăposteau în secret în casele lor pe câte unii din acești preoți, stimulând zelul catolicilor; urmările și supliciile la care erau supuși nu aveau drept rezultat decât servirea cauzei lor, dându-le aureole de martiri.

Dacă Francis fusese convins să participe la aceste comploturi, asta va fi pieirea lui. Ca reprezentant al coroanei în comitat, sir Harry Gillingham avea îndatorirea nu numai să vegheze asupra intereselor reginei, dar și să-i depisteze și să-i distrugă pe dușmanii acesteia.

El avea mari suspiciuni față de doctorul Keen, dar până atunci nici o dovadă evidentă nu fusese descoperită împotriva lui. Interesul arătat de regină pentru experiențele lui potoliseră deocamdată multe bănuieli.

Dar neîncrederea și antipatia pe care Lisbeth le manifesta față de cei doi Keen avea și o altă cauză. Elita, o ființă înfocată și pasionată după părerea ei, trebuia să provoace înflăcărare și dorință la un bărbat. Or, gingașele atenții de care Francis era capabil nu puteau decât s-o amuze, nu să-i trezească dragostea. Așadar, afecțiunea pe care o manifesta față de el nu putea fi sinceră.

Cu toate acestea, ea îi încuraja avansurile timide. În ce scop oare? Elita era prima femeie de care se interesa Francis. Față de tinerele fete nu manifestase până atunci decât o politețe banală. Singura distracție,

în afară studiilor, consta în lectură și compunerea de poeme. Dacă versurile lui provocau furia lui sir Harry, lui Francis păreau să-i aducă mare bucurie, chiar dacă ar fi fost singurul să le aprecieze.

Lisbeth se ridică brusc în capul oaselor. Ce era oare zgomotul acela? Dar nu era decât un trosnet al lambriurilor. Chinuită de neliniște, coborî din pat și se duse să privească pe fereastră. Nori negri alergau pe cer, acoperind și descoperind rând pe rând luna. Sub masa mai întunecată a pomilor putea distinge aleea care ducea la conac. Nu zări pe ea nici țipenie de om. Suspină și aerul rece al nopții o făcu să tremure. Nu putea pândi la nesfârșit, de la fereastră, întoarcerea lui Francis, dar era prea îngrijorată ca să se poată hotărî să se întoarcă în pat. Regreta teribil că nu-l putuse împiedica pe fratele ei să plece. El n-ar fi ascultat-o. Ca toți cei slabi, uneori dădea dovadă de o încăpățânare de neînchipuit.

I se păru că aude trosnind o treaptă a scării. Sperând că îl va vedea pe Francis, deschise ușa. Dar în loc să zărească pâlpâirea unei lumânări, ochii ei nu întâlniră decât întunericul cel mai compact. Casa adormită era cufundată în tăcerea cea mai adâncă.

Deodată, i se păru că sesizează un zgomot neîntrerupt, monoton și înăbușit, care provenea din încăperea alăturată, care era camera Annei.

Lisbeth rămase o clipă nehotărâtă. Scrută încă o dată scara monumentală cu balustradele ei sculptate și cu pereții decorați cu fresce. Ce bine ar fi fost să-l vadă apărând pe Francis! Dar nu, nu era nimeni. Aruncă o privire neliniștită spre apartamentul ocupat de tatăl ei și de mama ei vitregă.

În liniștea înconjurătoare, nu persista decât zgomotul înăbușit provenind din camera Annei. Fiind în picioarele goale, reuși să ajungă fără să facă zgomot în camera surorii sale. Lumânările nu mai erau decât o masă sfârâitoare. Cu toate acestea, la lumina lor slabă, o zări pe Anne îngenuncheată pe scăunelul ei de rugăciune, cu fața înfundată în mâini și scuturată de hohote de plâns.

Lisbeth închise repede ușa în spatele ei și alergă spre sora sa.

- Dragă Anne, ce-i cu tine? întrebă ea înconjurând-o pe tânăra fată cu brațele ei.

Anne se încordă, își înăbuși suspinele, dar nu se mișcă.

- Pleacă, zise ea cu o voce înăbușită.

- Nu. Nu te voi părăsi înainte de a-mi spune care este cauza suferinței tale.

La aceste cuvinte, Anne ridică spre Lisbeth o față lividă, suptă, plină de lacrimi, ca și cum plângea de mult timp.

- Lasă-mă singură. Nu te amesteca în treburile mele.

- Ești nefericită! Rodney este oare cauza necazurilor tale?

- Îi spui Rodney! se revoltă Anne.

- De ce nu, de vreme ce va fi cumnatul meu? Și de ce îți faci griji în privința lui? Va reuși, sunt tot atât de sigură cum voi vedea mâine răsărind o nouă zi. Și știi bine că prevestirile mele se realizează întotdeauna. Va deveni bogat. O dată misiunea lui îndeplinită, vă veți căsători.

La cuvintele acestea, Anne scoase un țipăt înăbușit și își ascunse fața în mâini.

- Să mă căsătoresc! murmură ea pe un ton atât de îngrozit încât sora ei o privi cu surprindere.

Continuând să stea încenuncheată, Anne tremura acum cu putere. Camera era rece, iar veșmintele ei de noapte subțiri.

- O să te îmbolnăvești, zise Lisbeth. Culcă-te. Vom putea să stăm de vorbă. Haide, vino...

Îi întinse brațele și Anne, cedând insistențelor ei, se lăsă condusă spre patul cu coloane. Lisbeth o înveli și se înfășură ea însăși în cuvertură.

- Haide, spune-mi ce ai... îi ceru ea pe un ton mângâietor, luându-i mâinile.

Anne întoarse capul cu un aer obosit.

- Nu pot să-ți spun...

- Ba da. Cui ai putea să-i încredințezi suferința ta dacă nu mie? Catherine ar fi insensibilă la asta și sunt sigură că n-ai vrea să i te destăinuiești ei. Totuși, o supărare împărtășită nu mai este atât de grea.

- Nu am nimic de spus.

- Atunci, de ce plângi?

Anne își desprinse mâna.

- N-ai înțelege, murmură ea.

- Ba da, poate. Este vorba despre Rodney, nu-i așa? Nu vrei să te căsătorești cu el?

Anne își strânse cu încăpățânare buzele. „Acesta era adevărul!”

- Nu-l iubești, sau poate că inima ta aparține altuia?

- Nu, negă ea cu ardoare.

- Atunci, nu te mai înțeleg. Dacă nu ți-ai dăruit deja inima ar trebui

să fii fericită să te căsătorești cu Rodney. Eu îl găsesc plăcut. Sunt sigură că te va face fericită, deoarece te iubește...

În fața ochilor ei apăru imaginea tânărului bărbat. Cum o privise pe Anne când își luase rămas-bun! S-ar fi spus că voia să-și întipărească în memorie toată această frumusețe care-l fermeca.

- Nu pot să mă căsătoresc cu el! hohoti Anne, chinuită de spaimă.

- De ce nu? În cele din urmă, va trebui să te căsătorești.

- Nu! Nu! Nu!

Și fu scuturată din nou de hohote sfâșietoare.

- Biata mea soră!

Lisbeth o prinse impulsiv în brațe și începu s-o legene ca pe un copilaș căruia vrei să-i potolești supărarea.

- Nu te poți căsători cu el dacă-ți displace atât de mult. Înștiințează-l pe tata... El nu te va forța la această căsătorie împotriva voinței tale. Se va înțelege cu Rodney.

Anne nu se potolea.

- Nu pot înțelege puternica ta antipatie față de el, continuă Lisbeth. Dar îți va plăcea mai mult de altul. Sir Richard Sutton și domnul Thomas Hunter, care ți-au făcut curte anul trecut, nu păreau să-ți displacă tot atât de mult. Veneau adeseori aici, și cu toate acestea, nu ți-au cerut niciodată mâna.

Anne continua să rămână tăcută.

O bănuială bruscă trecu prin mintea Lisbethei:

- Anne, i-ai respins?

- Da, răspunse ea cu voce surdă.

- Cum asta?

- Le-am spus că nu voi consimți niciodată să devin soția lor, bâigui ea.

- Anne!... exclamă Lisbeth, șocată și surprinsă.

- M-au crezut și au plecat. Dar n-am îndrăznit să procedez la fel cu domnul Hawkhurst. El nu m-ar fi ascultat. Voia să mă vadă singură, pentru a-mi face curte. A încercat să mă sărute... A încercat... dar... am reușit să fug...

Cuvintele acestea, deși rostite cu o voce abia auzită, nu păreau să dovedească mai puțin spaima ei.

- Nu reușesc să te înțeleg. De ce să te temi atât de mult de un sărut? Nu este atât de neplăcut.

- Niciodată un bărbat nu se va apropia de mine! exclamă Anne desprinzându-se din brațele surorii ei.

La lumina slabă a lumânărilor, fața ei părea lipsită de sânge, iar ochii măriți de spaimă.

- Ascultă-mă bine: niciodată vreun bărbat nu se va apropia de mine!

- Te dezgustă toți?

- Îi urăsc pe toți! declară Anne cu vehemență. Nu, nu-i urăsc, nu trebuie să urâm pe nimeni; dar nimeni nu mă va atinge. Corpul meu nu va aparține nimănui... Este... sfințit...

- Anne, ești oare... catolică? întrebă Lisbeth cu o voce răgușită.

Anne încuviință cu un semn din cap. Timp de o clipă, sora ei rămase mută de uimire.

- Dar cum s-a întâmplat asta? bâigui ea în cele din urmă.

- Îți amintești de domnul Andrews?

- Profesorul lui Francis? întrebă Lisbeth. Da. Vrei să spui că...

- Mi-a spus cuvinte de care sufletul meu era însetat și mi-a dezvăluit adevăruri care ne-au fost ascunse. De câteva ori, când se credea că eram plecați să călărim peste câmpuri, m-a dus într-o casă de prieteni unde se oficiau slujbe religioase. Am renegat protestantismul în fața unui preot care se ascundea acolo. Sunt catolică, Lisbeth, și singura mea dorință este să mă fac călugăriță.

Lisbeth rămase un timp prea uluită ca să poată rosti un cuvânt. În cele din urmă, se aplecă și depuse un sărut pe chipul palid al surorii sale.

- Ești mai curajoasă decât aș fi bănuit vreodată, murmură ea.

Vocea ei era atât de blândă încât o emoționă pe Anne până la lacrimi.

- Mă înțelegi! exclamă ea. N-am visat niciodată că aș putea întâlni vreo simpatie în casa aceasta...

- Nu pretind că îți împărtășesc sentimentele, răspunse Lisbeth. Cu toate acestea, te admir că ai curajul convingerilor tale. Te credeam incapabilă de emoție sau de sentimente. Asta dovedește cât de puțin îi cunoaștem pe cei cu care trăim.

- Nu îndrăzneam să mă destăinuiesc nimănui, reluă Anne. Pe deasupra, nu-mi recunoșteam dreptul de a-ți impune dezvăluirea secretelor mele.

- Așadar, domnul Andrew era catolic! Nimeni n-a bănuit asta vreodată!

- Tremura să nu fie descoperit, cum mă tem eu însămi.

- Tata nu va ști niciodată nimic dacă nu i-o vei mărturisi tu însăți.

- Totuși, va găsi ciudat că refuzi să te căsătorești cu Rodney.

- Știu. Am reușit să-i fac pe ceilalți să renunțe la planurile lui înainte să fi vorbit despre asta cu tata. Din nenorocire, domnul Hawkhurst mi-a cerut mâna chiar în seara sosirii lui.

- Venea să ceară bani ca să-și cumpere vasul. Pentru a-și atinge scopul, ar fi promis chiar să te ia în căsătorie, dacă tata i-ar fi cerut-o. Dar te-a văzut și s-a îndrăgostit nebunește de tine. Iată cum s-au petrecut lucrurile...

- N-are importanță! Nu pot deveni soția lui. Doamne-Dumnezeule, ai milă de mine! Nu mai pot. I-am scris domnului Andrews ca să-i cer sfatul și ajutorul.

- Când ai trimis acest mesaj?

- Abia astăzi. Am însărcinat unul dintre servitori să-l ducă la Hatfield. Cum tata era pe punctul să iasă, cu siguranță nu l-a întâlnit.

- Sper că nici Catherine! adăugă Lisbeth. Catherine este mai de temut decât tata când este vorba să ne prindă în greșeală.

- Da, știu. În plus, nu are pentru mine decât dispreț. Mă consideră proastă, complet incapabilă să-mi găsesc un soț; cât despre tine, se teme și te invidiază...

- Fără motiv.

Un surâs neașteptat destinse trăsăturile neliniștite ale Annei.

- Ești foarte atrăgătoare, micuță Lisbeth. Vei întâlni, sper, un bărbat care să te iubească și pe care să-l iubești...

Lisbeth roși, dar nu răspunse nimic; sora ei continuă:

- Cele câteva farmece cu care Cerul m-a gratificat nu mi-au adus decât necazuri. Dacă veneam pe lume pocită sau urâtă, nici un bărbat nu m-ar fi vrut. Aș fi putut părăsi cu ușurință lumea și să dispar; dar așa cum sunt...

Întinse mâinile cu un aer descurajat.

- Așa cum ești, tata este mândru de tine, afirmă Lisbeth. Îi place să te vadă admirată. Și dorește să te vadă că îți găsești un soț.

- Știu. Este foarte necăjit că la vârsta mea sunt încă necăsătorită. Privește situația ca pe un afront personal. El, atât de mândru de succesele lui amoroase, nu poate suporta ca proprii lui copii să nu facă aceleași ravagii în inimi...

- S-a întrebat adeseori de ce sir Richard și Tom au încetat să vină pe aici. De altfel, și eu m-am întrebat. Oh, Anne, ești sigură că vrei să

te închizi într-o mânăstire?

- Este dorința mea cea mai fierbinte, afirmă tânăra cu un aer convins.

Lisbeth oftă. În Anglia nu mai exista nici o mânăstire. Fuseseră desființate de Henric al VIII-lea, redeschise sub fiica lui, regina Maria I. Tudor, apoi închise din nou de sora ei vitregă, Elisabeta I. Aceasta din urmă prigonise toate comunitățile religioase, ele trebuind să-și caute refugiu fie în Irlanda, fie în Franța. Nu se mai rostea niciodată numele vreuneia dintre ele.

În aceste condiții, cum va putea oare Anne să-și realizeze dorința? Dar avu bunătatea de a nu-i vorbi despre îndoielile ei. În loc de asta, îi întinse mâinile și cele două fete rămaseră un timp astfel privindu-se.

Lisbeth se întoarse, cu pași furișați, în camera ei. Se așeză pe pat, cu mintea răvășită, întrebându-se dacă nu se trezise dintr-un coșmar.

Francis era oare atras și el de această credință mai degrabă decât de farmecele Elitei? Își imagină atunci furia tatălui ei dacă ar ajunge să bănuiască faptul că doi dintre copiii lui se numărau printre partizanii papei.

În clipa aceea, auzi pași sub fereastra ei. Era sigură că trebuia să fie Francis. Se ridică repede din pat și alergă să îndepărteze perdelele. Nu se înșelase.

Norii se risipiseră. O lună palidă lumina grădina, transformând în oglinzi argintate băltoacele rămase după ploaie. Francis se găsea acum exact sub fereastra ei. Îi distingea pelerina întunecată și pălăria trasă adânc pe frunte. Încerca să deschidă ușa pe care n-o încuiase cu cheia în spatele lui. Deși apăsa cu putere clanța cea grea, ușa rămânea închisă.

Lisbeth înțelese cu mare spaimă ce se întâmplase. După plecarea lui Francis, cineva se dusese și încuiase ușa. Așadar, cineva îl auzise plecând! La gândul acesta, gâtul Lisbethei se strânse și inima începu să-i bată nestăpânit.

Îl auzi pe Francis apăsând din nou clanța. Se propti în ușă cu toate puterile lui, apoi se dădu înapoi, surprins și neliniștit. Ea fluieră încetișor. El ridică repede capul spre fereastra ei și o văzu. Lisbeth își duse un deget la buze. Francis înțelese și-i arătă ușa.

Ea încuviință cu un semn din cap. Apoi, înfășurându-se într-un șal, ieși fără zgomot din camera ei. Coridorul era întunecat, dar razele lunii se strecurau prin fereastra înaltă a scării.

Alergă în vârful picioarelor și punând mâna pe balustrada lată de

stejar, coborî rapid scara. Așa cum prevăzuse, zăvorul greu fusese pus și cheia fusese răsucită în broască.

Trebui să-și folosească toată puterea ca să le miște, dar ușa se deschise curând și Francis intră în casă.

- Mulțumesc, șopti el.

Deși cuvântul acesta fusese rostit cu voce scăzută, ea îi făcu semn să tacă. Ea închise ușa și Francis trase zăvorul care scârțâi ușor. Lisbeth murmură: „Sst!"

El îi zâmbi ca și cum râdea de teama ei, apoi o sărută pe obraz ca să-i mulțumească pentru ajutor. Buzele lui erau calde și respirația lui mirosea a vin. „A băut, își spuse ea; nu prea mult, dar destul ca să devină imprudent".

Rămânea de rezolvat partea cea mai periculoasă. Privi cizmele fratelui ei. Nu era mai bine să le scoată înainte de a urca treptele? Era pe punctul să i-o spună în șoaptă, când îi văzu ochii mirându-se de spaimă.

Îi urmări privirea, îngrozită. Ușa mare, deschisă, de la apartamentul tatălui lor, lumină dintr-o dată coridorul. Mama ei vitregă apăru prima, cu un sfeșnic de argint în mână, urmată de sir Harry.

Catherine îmbrăcase un capot de mătase albă peste veșmintele de noapte. Două cozi lungi îi încadrau fața. Ochii ei reflectau o răutate cumplită și părea să se delecteze dinainte de scena care va urma în mod inevitabil. Lisbethei nu i-a fost deloc greu să ghicească cine încuiase ușa.

Rezemat de balustradă, sir Harry, cu toate că nu era îmbrăcat decât cu o cămașă de noapte, rămânea impunător. Cu fața stacojie de mânie și fruntea barată de sprâncenele lui groase, îi fixă o clipă pe Lisbeth și Francis, apoi răcni:

- Urcați aici, amândoi!

Treptele îi părură Lisbethei fără sfârșit și crezu că nu va reuși niciodată să le urce pe toate. Curajul și hotărârea de care Francis dăduse dovadă păreau acum că îl părăsiseră.

El nu îndrăznise niciodată să-i țină piept tatălui său; încă de când era mic, sir Harry îi provoca o teamă de neînvins. Lisbeth îl simțea cum tremură.

- Binevoiți să-mi explicați, domnule, de unde veniți! tună sir Harry când fiul lui ajunse la ultima treaptă.

La lumina lumânărilor, Lisbeth vedea foarte bine chipul fratelui ei.

Era palid și pleoapele lui clipeau ca și cum era orbit și copleșit de rușine. I se păru stupid și moale ca o cârpă. Înțelese, pentru o clipă, ce sentiment îi inspira tatălui lui. Acesta, rumen în obraji, semeț, arogant, era încă un gentilom falnic. Fusese foarte seducător în tinerețea lui, dar frumoasa lui prestanță nu conta în comparație cu vioiciunea și curajul lui, în dragoste sau în agresivitate.

Dacă Francis i-ar fi mărturisit că se dusese la Londra ca să curteze vreo frumoasă doamnă sau chiar în sat, ca să cucerească o țărăncuță drăguță, ar fi fost mândru de el și l-ar fi iertat cu ușurință. Dar nu dragostea îl îndemna spre casa familiei Keen. Lisbeth o știa și tatăl ei se temea de asta.

- Ei bine, vorbește, de unde vii? întrebă din nou sir Harry.

- De la... de la... doctorul Keen, domnule...

- Pentru numele lui Dumnezeu! Știam! Ar fi trebuit să bănuiesc că îmi vei încălca ordinele! Ți-am interzis să te duci să asculți discursuri instigatoare, să te amesteci în comploturile papiștilor.* Ți-am interzis să pui piciorul în casa aceea, nu?

- Da, domnule.

- Cu toate acestea, m-ai înfruntat. Te-ai strecurat în mod laș afară din casă în timp ce dormeam, asemenea unui hoț sau ca un om de nimic. Și nu ca un gentilom. Ei bine, am să te învăț să-mi dai ascultare, pentru că nu pot avea încredere în tine. Nu te vei întoarce la Oxford trimestrul viitor, ci te vei îmbarca sub ordinele domnului Rodney Hawkhurst. Tocmai i-am împrumutat o sumă însemnată ca să-și cumpere vasul. Vom vedea dacă marea va face din tine un bărbat!

- Nu, nu voi pleca, nu voi pleca! exclamă Francis fără prea mare fermitate, mai degrabă ca un copil decât ca un bărbat hotărât.

- Te vei supune ordinelor mele, replică sir Harry cu o voce tăioasă. Voi expedia o scrisoare domnului

Hawkhurst ca să-i anunț venirea ta. Strânge-ți bagajele cât poți de repede. Vei ajunge la Plymouth în cel mai scurt timp. Din clipa asta, îți interzic să faci vreun pas afară din casa aceasta. M-ai înțeles bine? Nici nu te vei mișca de aici, nici nu vei comunica în vreun fel cu doctorul Keen sau cu fiica lui. Acestea sunt ordinele mele. Dacă le încalci, te voi închide în camera ta, iar la nevoie te voi lega de patul tău.

---

*Papism: termen cu care protestanții englezi numeau Biserica catolică de la Roma.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, sir Harry se întoarse și cu o demnitate surprinzătoare într-o asemenea ținută intră în apartamentul lui, urmat de soția sa. Ajunsă la ușă, aceasta din urmă se întoarse. Zâmbetul ei triumfător era de o răutate diabolică.

Francis rămăsese nemișcat, cu ochii pironiți în podea și cu brațele atârnând.

- Nu voi pleca, nu voi pleca, bombănea el.

Lisbeth îl trase de mânecă:

- Hai în camera ta, îi spuse ea cu voce stăruitoare.

Francis o urmă, târându-și pașii. Ajuns în camera lui, se aruncă pe pat și începu să lovească perna cu pumnii, ca un copil furios.

- Nu voi pleca! Nu! Nu! repeta el.

Lisbeth luă pe pipăite scăpărătoarea cu iască și aprinse sfeșnicele de pe masa de toaletă. Nu știa ce să spună ca să aline disperarea fratelui ei. Îi reveniră în minte cuvintele mamei lor: „Veghează asupra lui Francis, îi spusese ea înainte de a muri. El nu este capabil să se conducă singur".

Ea îi promisese.

Este adevărat, nu era capabil să se conducă singur, ea știa bine asta. Se așeză pe marginea patului și-i mângâie cu blândețe părul.

- Nu mă voi îmbarca, repetă el.

Dar el știa, ca și ea, că nu va fi niciodată capabil să se împotrivească tatălui lor.

Lisbeth simți cum îi urcă lacrimi în ochi, deoarece și ea suferea.

- Îi urăsc pe toți!... S-au coalizat toți împotriva mea!... N-am putut niciodată să fac ce-am vrut. Nu este drept, nu este drept! spunea el acum, hohotind.

„Nu este drept, își spunea Lisbeth în sinea ei, ca într-o singură noapte casa aceasta să poată adăposti atâta tristețe..."

Capitolul 4

Rodney Hawkhurst umbla încoace și-ncolo pe puntea dunetei, urmărind ultimele pregătiri care precedau manevrele de plecare. Oamenii forfoteau pe punte; sunetele ascuțite ale fluierului șefului de echipaj, ordinele guturale ale ajutorului acestuia și câteva înjuraturi îi dovedeau că se apropia momentul plecării.

Pe chei, se aflau grupurile obișnuite de femei plângând și copii cu ochi uimiți, nefericiți cu toții, deși bărbații păreau mulțumiți să se îmbarce.

Rodney se enerva din cauza micilor dificultăți neprevăzute și imprevizibile care survin invariabil în ultimul minut.

În mijlocul tuturor acestor zgomote, el distingea behăitul oilor care tocmai fuseseră aduse la bord. Mai existau câtiva purcei în cală și trei duzini de păsări, cumpărate chiar în dimineața aceea din târg, „un lux de care m-aș fi putut lipsi", își spunea el. Inventariase cu extremă minuțiozitate, în amănunt, încărcătura de la bord și se întreba dacă proviziile erau pe deplin îndestulătoare pentru călătorie. Aveau, printre altele orez, mazăre uscată, untdelemn, felinare, pânze, piei de bou, câlți, foi de plumb ca să astupe eventuale găuri provocate de ghiulelele dușmane.

Cheltuise toți banii de care putuse dispune ca să cumpere cea mai bună carne sărată, de vită, de porc, slănină, mai mult de șase tone de biscuiți pentru mare, despre care furnizorul afirmase că de mult timp nu mai avusese în magazin.

Orice marinar se așteaptă să suporte pe mare condiții de viață de

neînchipuit, pericole, o hrană proastă. Rodney voia totuși să-și scutească echipajul, pe cât posibil, de privațiuni inutile. El știa cât de mult poate influența dispoziția unui echipaj, în timpul acestor lungi călătorii pe mare, monotonia și calitatea hranei.

Sub ordinele lui Drake, învățase să se preocupe de bunăstarea nu numai a ofițerilor, ci și a celorlalți marinari. Pe majoritatea vaselor domnea o brutalitate exagerată. Pe nava lui, Rodney înțelegea să mențină o mare disciplină, după modelul marinei regale. El visa mai curând să-și conducă oamenii, decât să-i domine prin violențe exagerate.

„Eretele" nu era un vas elegant și lui Rodney îi lipsiseră fondurile ca să-l înfrumusețeze. Dar era un vas solid și bine construit. Primul lui locotenent, domnul Barlow, credea și el că este ușor de manevrat. Era înarmat cu douăzeci și două de tunuri numite faucon*, șapte bombarde** pe fiecare parte a punții inferioare, șase fauconneaux***, cu mitralii pe puntea superioară și două couleuvrine**** de bronz la pupă, în apropierea timonei.

Peste toată această redutabilă artilerie, Rodney dispunea de numeroase archebuze, de un arsenal de ghiulele și de sulițe cu vârful îmbibat cu catran, cărora Drake știuse să le dea o folosință extrem de distrugătoare.

„Eretele" avea un echipaj compus din optzeci de oameni, dintre care cincizeci erau luptători îndrăzneți, căliți în lupte și experimentați. Rodnei și Barlow se considerau extrem de mulțumiți că îi înrolaseră în echipajul lor. Douăzeci și patru dintre ei serviseră deja sub ordinele lor; tentați cu o parte puțin mai mare din pradă decât se acorda în mod obișnuit, fuseseră de acord să-i urmeze.

Recrutarea echipajului fusese pentru Rodney o sursă de frământări dureroase. Cei mai andrăzneți marinari ar fi fost tentați să servească

* Faucon (șoim): piesă de artilerie folosită în secolele al XVI-lea și al XVII-lea.

** Bombardă: piesă de artilerie numită și „mortier", destinată lansării de proiectile, pentru distrugerea forturilor și a punților vaselor.

*** Fauconneax (pui de șoim): piesă de artilerie ușoară, folosită între secolele al XVI-lea și al XVII-lea.

**** Couleuvrine: veche piesă de artilerie lungă și îngustă, de unde numele ei (couleuvre - năpârcă).

mai curând sub ordinele lui Drake și ale lui Raleigh*, eroi cunoscuți, decât sub ale lui. În plus, mulți oameni se înrolau în flota pe care Maiestatea sa o destina lordului Howard**.

Dar Barlow reușise să adune un echipaj mult mai bun decât putuse el visa. Dulgheri, mușI, fierari, și câțiva alți meseriași indispensabili la bord formau restul.

Ofițerii erau primul locotenent Barlow și alți trei locotenenți. Baxter, Gadstone și Walters; șeful echipajului, Hales; Simson; comisarul de bord, și Dobson, chirurgul. Acesta avea o reputație foarte bună, dar Rodney regreta că îl angajase. Considera că este prea bătrân. În plus, o tuse cavernoasă și ochii injectați de sânge nu prevesteau nimic bun. Asta se va aranja poate în timpul călătoriei, deocamdată nu putea face nimic.

Încărcătura era la bord; se coborau în cală ultimele provizii. Rodney se asigură că butoaiele cu apă erau bine fixate. Ceruse să fie umplute abia în ultima clipă. Știa foarte bine că după săptămâni petrecute pe mare, apa se descompune și devină clocită.

Urma să ridice ancora peste câteva minute. Pe chei se produse o diversiune. Un marinar, destul de nesigur pe picioarele lui, era pe jumătate târât de o desfrânată sulemenită peste măsură. Ea îl ajută pe bărbat să urce pasarela de îmbarcare; ajuns pe punte, el își pierdu echilibrul și căzu lat, iar ea îi strigă glume deșucheate primite de ceilalți marinari cu râsete răsunătoare.

Cu mâinile în șolduri și corsajul descheiat foarte mult, prostituata continuă să schimbe cuvinte obscene cu echipajul, revoltând celelalte femei care se aflau pe chei.

- Desfășurați pânzele, domnule Barlow, comandă Rodney.

Nu mai putea să aștepte. Acum, toți trebuiau să fie la bord. La acest gând, se încruntă și începu să măsoare puntea cu pași nervoși.

Trebuia să se ducă să-i ureze bun-venit la bord tânărului Francis

---

* Walter Raleigh: marinar și om de stat englez, născut în 1552, decapitat la Londra în 1618. Protecției Elisabetei I îi datorează investirea în funcții importante. În timpul atacării Angliei de către „Invincinbila Armada", a contribuit la apărarea țărmurilor.

** Howard Charles, lord de Effingham, conte de Nottingham: amiral englez născut în 1536, mort în 1624. În 1588 a luptat cu „Invicibila Armada".

Gillingham. Îl însărcinase pe Barlow să-l întâmpine la sosire și-i ordonase în termeni categorici să-l închidă în cabina lui până când vor ajunge în larg.

Își manifestase dezaprobarea când primise scrisoarea lui sir Harry:

- Pe legea mea! Tare aș avea chef să-l refuz!

- Sir Harry Gillingham este un comanditar destul de șiret! îi replică Barlow liniștit. Închipuiți-vă, domnule, că vă cere să-i înapoiați banii...

- L-aș trimite la toți dracii, răspunse Rodney.

Știa însă bine că asta nu era decât o simplă bravadă. Trebuia să încerce să facă din Francis un bărbat cum îi cerea tatăl lui.

Sir Harry nu dădea nici o explicație că să-și justifice această hotărâre neașteptată în privința fiului său. Cu toate acestea, din tonul scrisorii, Rodney ghicise că între tată și fiu apăruse un diferend.

- Băiețandrul s-a vârât în vreun bucluc, bombăni el spre Barlow. Dar noi n-avem timp să facem pe dădacele, pentru puștani nesuferiți!

Adevărul era că Rodney își jurase să nu ia niciodată la bordul lui gentilomi în căutare de aventuri. Ei nu se gândeau decât la bogăție și, cum de obicei sufereau de rău de mare și nu știau nimic despre disciplină, nu puteau fi de nici un ajutor. Călătoria aceasta, Rodney știa bine, va fi plină de riscuri.

De pe chei răsunară țipete tânguitoare, copiii își agitau batistele, iar femeile își ștergeau lacrimile. Unele dintre ele nu își vor revedea niciodată ființele iubite.

- Toate privirile la bord, urlă unul din ajutoarele șefului de echipaj.

Era nevoie, într-adevăr, ca toți marinarii să-și concentreze toată atenția asupra manevrării pânzelor.

Rodney simți vasul vibrând. Barlow îl conducea direct sub vânt. Deodată, zdruncinăturile provocate de valuri, foșnetul familiar al velaturii, scrâșnetul scripeților îi produseră o asemenea plăcere încât trebui să-și strângă buzele ca să nu se alăture uralelor echipajului când zăriră în fața lor capul Stone House.

Pluteau! A lor era aventura! Se îndepărtau de patria lor.

Deodată, în fața ochilor lui apăru imaginea Annei. Crezu pentru o clipă că o vede lângă el, în orbitoarea ei frumusețe. Cum saluta pentru ultima oară Anglia, ar fi vrut să-și ia rămas-bun și de la ea. Cum nu o făcuse când părăsise Camfield, mulțumindu-se să-i atingă mâna rece cu buzele, ci așa cum oamenii lui se despărțeau de soțiile sau de iubitele lor.

Ar fi trebuit s-o ia în brațe și, buze lipite de buze, să-i dovedească pasiunea lui. Cum fusese oare atât de prost ca să se lase ținut la distanță?

Rămase un timp nemișcat, cu fața biciuită de briză și ochii ațintiți spre larg. Dar vântul se înteți brusc. Va mai trece destul timp până când vor ajunge în golful Gascogne.

- Slăbiți gabierul, domnule Baxter, comandă el ofițerului de cart, apoi se îndreptă spre cabina lui.

Era mică, dar confortabilă. Se aflau acolo o masă de stejar, și scaune sculptate, din același lemn. Din fericire, mobilierul era inclus în prețul de cumpărare, altfel Rodney n-ar fi fost în măsură să-și ofere un asemenea lux. Totuși, un anumit fast era inerent demnității unui căpitan. Drake se înconjura el însuși cu un mare lux. La bordul lui, masa era anunțată cu trompetele. Violoniști îi cântau, iar pe masă nu exista decât veselă de argint.

Toți cei care serviseră sub ordinele lui comentau cu îngăduință rafinamentul căpitanului lor. Ei vorbeau despre acea veselă de argint, despre fețele de masă din pânză fină și despre bolul de clătit degetele la masă, pline cu apă parfumată, cadou, se spunea, de la regină. Toate astea nu aveau drept scop, Rodney știa bine, decât să-i sporească prestigiul. Nu putea să-l imite în asta pe fostul lui căpitan, dar se așeză cu un oftat de satisfacție în marele fotoliu de onoare, la capătul mesei, și agită un pic un clopoțel pus pe suprafața lustruită a mesei. Hapley, însărcinat cu serviciul lui personal, sosi alergând.

Era un tip zdravăn, într-o dispoziție constant veselă, originar din Cornwall. Servise pe „Căprioara de aur" și, la sfârșitul călătoriei, își oferise serviciile lui Rodney, cu un zel măgulitor. Mâinile lui mari și pumnii solizi ar fi dat de gândit oricărui agresor. Putea totuși să fie blând ca o femeie și folosea acul cu mare îndemânare. Această calitate singură îl făcea prețios pentru orice bărbat preocupat de ținuta lui.

Hapley intră în cabină cu un zâmbet larg pe buze. Cumpărarea „Eretelui" îl umpluse de bucurie tot atât de mult ca pe stăpânul său. Cu toate acestea, Rodney nu voia să aibă cu Hapley relații de prea mare familiaritate.

În interesul disciplinei, era preferabil ca un om să nu se poată lăuda față de camarazii lui că se bucură de un regim privilegiat.

- Convoacă-i pe ofițeri să vină aici imediat, îi spuse pe un ton rece și... pe domnul Gillingham, de asemenea.

- Foarte bine, domnule.

Prevăzând că va avea loc o ședință, Hapley începu să așeze scaune în jurul mesei, apoi ieși în fugă.

Afară răsunară zgomote de pași; Rodney simulă o mare dezinvoltură. Era încă destul de tânăr pentru a dori să se pună în pielea personajului său: demn și cordial.

Se simțea cu toate acestea foarte intimidat și îngrijorat față de ceea ce simțeau ofițerii în privința lui; se străduia totuși să râdă de temerile sale. Cu excepția lui Barlow, mai mare decât el cu șapte ani și care naviga de la vârsta de doisprezece ani, toți ceilalți aveau mai puțină experiență decât el.

Soseau, cu Barlow în frunte, urmat de Hales, șeful echipajului, apoi Gadstone și Walters, cei doi locotenenți, și Dobson, chirurgul.

Intrară fără grabă în cabină.

- Vă rog să luați loc, domnilor.

Rodney aruncă o privire în direcția ușii, rămasă deschisă.

- Domnul Gillingham nu vine? întrebă el pe un ton sever, știind că Hapley se afla pe coridor.

- Sosește, domnule.

Această asigurare nu-i potoli deloc mânia, gata să izbucnească.

Să-l ia dracu' pe Francis! Băiatul ăsta nu putea, bineînțeles, să scape ocazia de a-l face să aștepte, deși cabina lui se afla alături, în timp ce ofițerii aveau mai mult drum de parcurs. Ei bine, nu-l va aștepta. Se întoarse spre ofițerii lui, așezați acum în jurul mesei.

- Cred că suntem adunați toți, zise el, cu excepția domnului Baxter, care este de cart, și de domnul Gillingham, prea puțin grăbit, mi se pare, să-și facă apariția. La începutul acestei călătorii, doresc să vă vorbesc despre anumite lucruri importante pentru noi toți. În primul rând, bunăstarea echipajului...

Rodney auzi un zgomot la ușă și întoarse capul. „Francis binevoiește să se arate", își zise el.

Trebuia să se ridice ca să-l întâmpine. În ciuda antipatiei pe care i-o inspira, era fiul lui sir Harry. Și, fără banii lui sir Harry, „Eretele" n-ar fi fost al lui. Își împinse scaunul.

- Bună seara, domnule Gillingham, zise el. Permiteți-mi să vă urez bun-venit printre noi!

Cabina devenea întunecată. Razele soarelui care, la plecarea din Plymouth, păreau să le ureze noroc, erau ascunse acum de nori joși;

valurile mari care se repezeau asupra hubloului sporeau și mai mult întunericul. Francis îi păru lui Rodney mai scund decât îl crezuse. Îi simți degetele catifelate și calde în mâna lui. O bănuială de necrezut îi tăie respirația. Privi mica față ovală ridicată spre el, ochii verzi de care își amintea prea bine.

„Asta nu se poate... Nu poate fi adevărat!" își zise în sinea lui tânărul căpitan.

Privi cu mai multă atenție. Nu mai avea nici o îndoială. În fața lui nu se afla Francis, ci Lisbeth.

Părul tăiat scurt era dat pe spate. Eleganta vestă cu mâneci de catifea albastru-închis și pelerina scurtă dublată cu satin trebuia să-i aparțină lui Francis, după cum și spada atârnând într-o parte era cu siguranță a lui.

Travestită în băiat ca să joace rolul fratelui ,ei, nu rămânea mai puțin asemănătoare ei însăși.

Rodney rămase fără glas în fața ei, străduindu-se în zadar să-și adune gândurile.

În asemenea situație, Lisbeth vorbi prima:

- Vă mulțumesc pentru primire, domnule Hawkhurst, rosti ea cu voce scăzută. Sunt încântat că mă aflu aici. Tatăl meu vă trimite complimentele lui și cele mai bune urări de succes pentru sarcina pe care o avem de îndeplinit.

Acestea fiind zise, ea se întoarse și se duse să ocupe scaunul rămas gol la capătul mesei.

Rodney, cu mintea răvășită, își regăsi la rândul lui scaunul.

Lisbeth se adresă acum ofițerilor:

- Îmi permiteți să mă prezint, domnilor. Sunt Francis Gillingham, după cum v-a spus-o poate domnul Hawkhurst.

Se înclinară cu toții după cum se cuvenea, apoi se întoarseră spre căpitanul lor, așteptând să-și continue expunerea.

Rodney nu și-a amintit niciodată ce le spusese. Știa totuși că entuziasmul și înflăcărarea cu care visase să rostească acest prim discurs îl părăsiseră complet. Simți cum slăbește atenția ofițerilor săi, iar tusea chirurgului îi acoperea din când în când vocea.

Intrând în derută, încetă să vorbească. Cum ofițerii lui, cu fețele impasibile, așteptau să-și continue discursul, îi concedie brusc.

- Asta-i tot ce aveam să vă spun, domnilor. Știu că în seara asta aveți multe de făcut...

Ei se ridicară automat, și Lisbeth de asemenea. Cum ea ajungea la ușă, Rodney o opri:

- Rămâneți, vă rog, domnule Gillingham!

Ea nu răspunse, dar așteptă ca ușa să se închidă în spatele celorlalți.

În întunericul crescând al cabinei, Rodney nu mai vedea decât albeața sidefie a chipului ei; el întrebă, cu o voce răgușită:

- De ce vă aflați aici? Unde este fratele dumneavoastră? Ce înseamnă toate astea?

Lisbeth se apropie și se sprijini cu amândouă mâinile de spătarul scaunului ei.

- Regret, spuse ea cu o voce plăcută, că n-am putut să vă dezvălui prezența mea între patru ochi. Când servitorul dumneavoastră a venit să mă anunțe, m-am întrebat dacă trebuia să aștept sau să mă supun ordinelor pe care le-ați dat. După cum vedeți, m-am supus...

Rodney lovi masa cu pumnul.

- Pentru numele lui Dumnezeu, este intolerabil! Trebuie să vă trimit înapoi, pe uscat...

Cercetă cabina cu o privire furioasă, căutând un mijloc prin care ar putea să-și pună amenințările în practică.

- Mi se pare imposibil, replică Lisbeth.

Vocea ei rămânea liniștită; Rodney o bănuia totuși că râde de el.

Navigau de cel puțin trei ore, cu vânt din pupă. Exista oare un semn prevestitor mai funest decât să revină în port la puțin timp după ce îl părăsise?

- Cum ați îndrăznit să procedați în felul acesta?! exclamă el, furios. Unde este fratele dumneavoastră?

- Vă datorez explicații, știu, răspunse prompt Lisbeth. Îmi permiteți să mă așez?

- Dacă doriți. Dar ce explicații ar putea scuza o asemenea comportare? bombăni el, iritat.

Lisbeth îl privi printre genele ei lungi; apoi, cu mâinile puse pe masă, se lansă în explicații:

- Francis, în ciuda interdicției tatălui nostru, frecventa pe unul dintre vecinii noștri, doctorul Keen, bănuit că întreține relații cu Spania. L-a văzut întorcându-se acasă la o oră târzie din noapte. L-a consemnat atunci în camera lui, până la plecarea spre Plymouth. A doua zi dimineață, v-a trimis o scrisoare, ca să vă comunice hotărârea

lui. Francis a urât toată viața lui marea. Era disperat la gândul acestei călătorii și a jurat că mai curând se omoară decât să se îmbarce. Noi am încercat prin toate mijloacele să-l înduplecăm pe tata... Am mers chiar până acolo încât să plănuim ca Francis să ia o doză foarte mică de otravă, doar atât cât să se îmbolnăvească; dar, pe neașteptate, tata a început să răspândească zvonul ca fiul lui pleacă să se bată cu spaniolii. Încearcă de mult timp, în taină, rușinea de a-l vedea atât de diferit de el. L-ar fi vrut asemenea lui, viguros și viteaz. Voia, prin acest subterfugiu, să dovedească prietenilor valoarea fiului său. Mulți dintre ei au venit să-l felicite urându-i întoarcere norocoasă. Unii chiar l-au copleșit cu daruri... În aceste condiții, Francis nu mai putea da înapoi fără să-și păteze pentru totdeauna onoarea. Cu toate acestea, văzându-l hotărât să nu plece orice s-ar întâmpla, mi-a venit o idee ca să-l salvez...

- Să-i luați locul! exclamă Rodney.

- Exact. Tata consimțise să mă lase să-l însoțesc până la Plymouth. De altfel, cred că se temea să nu fugă pe drum și eu nu eram acolo decât ca să-l împiedic. Ne însoțeau patru servitori. Aveau ordinul să nu-l părăsească pe Francis decât o dată ajuns la bord, apoi să mă aducă înapoi la conac. După cum vedeți, tata prevăzuse totul. Am părăsit Camfield înconjurați de prietenii veniți să-și ia rămas-bun. Tata era mândru ca un curcan la gândul că Francis se va comporta în sfârșit cum o făcuse el la vârsta lui și cum ar face-o și astăzi la fel de bine. În timpul drumului, l-am îndemnat pe Francis să plece cu dumneavoastră, să vadă lumea, să suporte ca un bărbat pedeapsa impusă. Totul a rămas în zadar; și-a scos sabia și a jurat pe biblie că mai curând și-o înfige în inimă decât să meargă să trăiască în ceea ce credea el că este un „infern pe pământ". Ieri am descins la un han ca să ne petrecem noaptea acolo. Înțelegând atunci că Francis nu va ceda niciodată insistențelor mele, că se va omorî în noaptea aceea mai degrabă decât să se îmbarce cu dumneavoastră, a trebuit, ca să-l salvez, să-i îndeplinesc dorința. A doua zi dimineața, în fața servitorilor, am schimbat cuvinte vesele; în ultimul moment, i-am trimis după diverse lucruri indispensabile de care Francis, chipurile, uitase. Îndată ce ne-au întors spatele, mi-am tăiat părul, am îmbrăcat hainele fratelui meu și m-am îndreptat singură, pe jos, spre port. Francis a părăsit hanul și s-a refugiat într-un adăpost sigur... I-am cerut hangiului să transmită un mesaj servitorilor la întoarcerea lor; le-am transmis că primisem de la dum-

neavoastră ordinul de a ne prezenta la bord cu o jumătate de oră mai devreme. Plecam, așadar, amândoi. Le ordonam să aducă la bord toate bagajele, întrucât acceptasem eu însămi invitația dumneavoastră de a mă alătura fratelui meu...

- Ați spus asta?! exclamă Rodney, neîncrezător.

- Ce alt pretext aș fi putut invoca? Într-un fel sau altul, trebuia să explic dispariția mea. Servitorii nu aveau autoritatea să-mi discute ordinele.

- Dar ce va spune tatăl dumneavoastră?

- Ce poate să spună? Noi plutim pe mare, el va înjura, va blestema, va vocifera. Catherine, fericită de plecarea mea, va sfârși prin a-l liniști și a-i prezenta aventura în cea mai bună lumină. În inima ei, va întreține speranța că nu mă va mai revedea niciodată, fie că voi pieri, devorată de rechini, fie că, într-un moment de exasperare, mă veți arunca în mare...

Lisbeth râdea acum.

Tremurând de furie, Rodney o privi cu un aer sălbatic.

- Fir-ar să fie, îndrăzniți să râdeți! Voi ajunge de râsul întregului Plymouth! Ce reputație grozavă voi avea!

- Nu. M-am gândit la asta, replică Lisbeth. În scrisoarea mea, le-am cerut imperios servitorilor discreția cea mai desăvârșită. Le-am interzis să sufle cuiva vreo vorbă despre plecarea mea. De asemenea, i-am scris tatălui meu. I-am comunicat că Francis refuza să se îmbarce fără mine. Pentru a explica absența mea, n-avea decât să pretindă că am plecat la niște prieteni. Cu toate că puțini oameni, la Camfield, se vor îngrijora pentru mine, vă asigur...

- Și Francis?

- Mi-a jurat că poate să se descurca singur. Nu se va întoarce la conac decât la revenirea noastră.

- Nu vă gândiți că voi spune adevărul tatălui dumneavoastră?

- În momentul acela, asta va avea puțină importanță...

- Până atunci, ce să fac oare cu dumneavoastră? La dracu', cred că niciodată un căpitan corsar al reginei Elisabeta I nu s-a găsit într-o asemenea postură!

- Mă tem că nu puteți face mare lucru pentru a remedia situația. Nu știu dacă ați vorbit la bord despre vârsta domnului Gillingham; când m-am privit în oglindă, îmbrăcată astfel, m-am considerat drept un băiețandru destul de nostim, de paisprezece sau cincisprezece ani...

- Arătați exact a ceea ce sunteți: o fată travestită în băiat!

- Nu este oare o părere preconcepută? Ofițerii dumneavoastră m-au acceptat drept Francis Gillingham, fără cea mai mică bănuială. Oamenii cred ceea ce li se spune. De altfel, cine v-ar bănui că aveți o femeie la bord?

- Într-adevăr, cine? Unii căpitani, nu se lipsesc de așa ceva; dar, după câte știu, eu nu m-am coborât încă până la acest nivel...

- Atunci, nu mai aveți altceva de făcut decât să mă aruncați peste bord!

De data asta Rodney lovi în masă cu amândoi pumnii; uitând cât de joasă era cabina, se ridică rapid și se lovi cu capul de grindă. Îi scăpă o înjurătură și nu-și ceru scuze. Neputând să meargă în lung și-n lat cum ar fi vrut, se văzu constrâns să se reașeze.

- Trebuie să vă spun că riscați să muriți în timpul acestei călătorii. În țările calde se contractează ușor tot felul de boli ciudate, fără a vorbi, firește, despre ghiulelele de tun ale spaniolilor.

- Nu încerc nici o teamă, declară Lisbeth cu toată simplitatea. De altfel, îmi asum mai puține riscuri să mor decât Francis. Sunt mult mai robustă decât a fost el vreodată...

- Ce situație intolerabilă! Să trădez încrederea ofițerilor și a oamenilor mei mințindu-i în privința dumneavoastră. Ce se va întâmpla oare dacă această impostură se va descoperi?

- Nu aveți decât să jurați că și dumneavoastră ați fost înșelat, răspunse Lisbeth. Îmi pare rău că v-am provocat mânia și înțeleg foarte bine situația delicată în care v-am pus; totuși, erau în joc viața și onoarea fratelui meu!

- Dacă ar fi fost aici, i-aș fi administrat o corecție pe cinste... pe care aș fi la fel de bucuros să v-o aplic dumneavoastră!

La aceste vorbe, Lisbeth izbucni într-un râs deschis și vesel. Noaptea se lăsase de-a binelea. Rodney nu mai distingea chipul tinerei, dar era exasperat s-o audă râzând când singura lui dorință era s-o snopească în bătaie.

Lisbeth era la bord. Nu putea decât s-o lase să-l întruchipeze pe fratele ei și să facă rugăciuni fierbinți pentru ca acest subterfugiu, căruia îi era prima victimă, să nu fie descoperit niciodată. Își reproșă prea târziu că nu-l primise la bord, așa cum trebuia, pe fiul comanditarului sau. Dacă ar fi recunoscut-o pe Lisbeth, ar fi trimis-o imediat pe uscat. Lipsa lui de politețe se întoarse în chip groaznic împotriva lui.

Recunoscu faptul că acest complot fusese pus la cale cu multă inteligență, precum și norocul care îl ajutase să reușească.

Simți brusc aversiune față de întreaga familie Gillingham: față de sir Harry, pentru că i-l trimisese mpe fiul lui, o pușlama și un laș; față de Lisbeth, destul de inteligentă și vicleană, pentru că îl pusese într-o situație fără ieșire; față de Catherine, cu privirile ei lascive și atitudinele ei provocatoare; față de Anne... nu, Anne era o excepție.

Stând în întuneric, Rodney își rumega neputincios furia. Auzea respirația ușoară a Lisbethei și era conștient de prezența ei.

Venise să-i răpească toată încântarea și tot entuziasmul savurate la plecare. Bucuria de a se simți liber, căpitanul propriului său vas, pornind spre aventură. Toate acestea făcuseră acum locul unui fel de teamă, de mânie surdă în fața neputinței de a ieși din această situație umilitoare.

- Ieșiți de aici, drăcia dracului! Ieșiți de aici! izbucni el pe neașteptate.

O auzi pe Lisbeth ridicându-se și traversând cu pași ușori cabina care se clătina din cauza ruliului. Auzi deschizându-se ușa și-i văzu o clipă silueta profilându-se în lumina de afară. Rămase singur în întuneric, nemișcat, bătând nervos cu degetele în masă.

Capitolul 5

Lisbeth parcurgea în lung și-n lat puntea scăldată în soare; îl auzi brusc pe marinarul de veghe strigând din înaltul marelui catarg;

- Pământ! Anunțați puntea de comandă! Pământ la trei grade babord, domnule.

Lisbeth își încordă privirea, dar nu văzu decât apele mării schimbându-se din verde în albastru de safir, sub un cer fără nori. Totuși, aceasta era vestea pe care Rodney o aștepta cu atâta nerăbdare. Munții, care trebuiau să apară curând, vor fi cei de pe Insula Dominica sau cei de pe Insula Guadalupe. Pirații foloseau strâmtoarea care despărțea cele două insule ca să ajungă în Marea Caraibilor.

Trecuseră treizeci și șapte de zile de la plecarea lor din Plymouth. După doisprezece zile de drum ajunseseră în Insulele Canare și își refăcuseră rezerva de apă. Dar Rodney nu era dispus să rămână mult timp acolo. Spaniolii știau foarte bine ce loc bun de escală ofereau aceste insule vaselor englezești. Ce putea fi mai ușor pentru marile galioane ale lui Filip al II-lea decât să le ia prin surprindere?

De aceea, s-au grăbit să plece din locurile acelea și să-și continue cursa. În afară de numeroși marsuini, n-au întâlnit nimic periculos în drumul lor. Dar rămâneau permanent în stare de alarmă împotriva vaselor dușmane.

Lisbeth se obișnuise încetul cu încetul cu viața de la bord. La început, mersese din surpriză în surpriză. Întrucât adeseori povești despre aventurile lui Drake și ale lui Hawkins*, își închipuise că știe ce înseamnă viața pe mare.

Cu toate acestea, realitatea era complet diferită de ce își imaginase. Viața era aspră pe vas și, odată proviziile proaspete epuizate, găsi foarte dificil regimul etern compus din carne sărată, biscuiți de mare populați cu gărgărițe și suc de lămâie administrat de două ori pe săptămână pentru a combate scorbutul.

Dacă îi fusese greu să se deprindă cu această mâncare spartană, îi fusese și mai greu să-și ascundă adânca uimire pe care i-o provoca comportarea, tuturor, la bord. Pentru prima oară în viața ei, vedea bărbații în adevărata lor lumină, și nu în postură curtenitoare.

Rodney și Lisbeth își luau la început mesele în cea mai deplină tăcere, dar în cele din urmă, fiind singura cu care putea conversa, a sfârșit prin a-i adresa cuvântul. Nu era, în asta, un semn de simpatie, ci mai curând nevoia de a rosti cu voce tare ceea ce gândea; aceste cuvinte erau limitate la călătorie și la incidentele de la bord. Era preferabil, totuși, decât un mutism total.

Cum el se temea în orice clipă să vadă înșelătoria descoperită, ea era rezervată față de ofițeri și se arăta cât mai puțin posibil. Stătea cel mai adesea pe dunetă, fie că rămânea așezată acolo, la soare. Văzând că invitatul căpitanului se izolează astfel, ofițerii nu țineau deloc să lege cunoștință. Rămâneau totuși cordiali și, pe cât putea ea să-și dea seama, nu aveau nici o bănuială în privința ei.

La început, în fața mâniei lui Rodney, adoptase o atitudine suficient de umilă și cu o părere de rău destul de bine prefăcută; dar, după ce el începuse să-i vorbească, i-a fost foarte greu să nu dea frâu liber veseliei ei naturale, firii ei poznașe și nostime.

Ce păcat că își atrăsese mânia lui! Ar fi putut deveni buni prieteni, ar fi vorbit pe îndelete, cum făcuseră în dimineața aceea, la Camfield.

Într-o seară, după cină, în penumbra cabinei, ea uită toate astea, ca să devină cochetă.

- Ce preferați? Să subjugați voinței dumneavoastră o navă sau o femeie? întrebă ea cu îndrăzneală.

El zâmbi la această întrebare și o privi cu acea expresie care, la Camfield, o încântase și în același timp o înfricoșase. Era privirea cu

---

* Hawkins (sir John): navigator englez născut la Plymouth în 1520, mort la Puerto Rico în 1595. A fost primul englez care a practicat comerțul cu sclavi din Africa. După ce a fost înnobilat de Elisabeta I, și-a petrecut restul vieții vânând bogatele galioane spaniole.

care o admirase atunci când, în fața lacului, trebuise să facă un mare efort ca să n-o sărute.

- Amândouă situațiile sunt plăcute, dar totul depinde de navă și de femeie!

- Și dumneavoastră sperați să ieșiți biruitor în amândouă cazurile? întrebă ea, malițioasă.

- Da, sunt foarte sigur... Vă îndoiți?

- Când se va produce asta?

- Poate... într-o zi, voi reuși să v-o... dovedesc.

Privirile lor rămăseseră un timp ațintite una asupra celeilalte apoi, înăbușindu-și o înjurătură, Rodney redeveni stăpân pe sine. El agită cu putere clopoțelul și ceru vin.

Pe măsura trecerii timpului, Lisbeth înțelegea tot mai bine tensiunea permanentă în care trăia el. Trebuia să nu-și abandoneze niciodată rolul de căpitan sigur de el, neînfricat, conducându-și fără greș vasul și sigur de toate succesele. În aceste condiții, nu era oare indispensabil să găsească lângă ea câteva momente de destindere?

Puțin mai târziu, auzind strigătul matelotului de veghe, el apăru pe punte, fără grabă și cu cea mai mare indiferență. Lisbeth înțelese că era o atitudine conformă rolului lui și care contrasta cu intensa surescitare de care era stăpânit.

- Priviți acolo, domnule! exclamă Gadstone, cu voce ascuțită, ca de copil.

Era prima lui călătorie și totul îl entuziasma.

- Ceea ce zărești este Insula Dominica, domnule Gadstone, preciză Rodney cu răceală. Dar mai rămâne multă treabă de făcut până să ajungem acolo. V-aș fi foarte obligat să vegheați până când butoaiele destinate apei vor fi în stare să fie umplute. Aduceți nava sub vânt, domnule Baxter, după ce veți ieși din starea de admirație a unei insule dintre cele mai obișnuite...

Această zeflemea avu darul de a-l întoarce pe fiecare la treaba lui. Lisbeth îl privi pe Rodney cu coada ochiului.

Pe tâmpla lui o arteră bătea, iar în ochii lui strălucea o lumină care-i dezmințea calmul aparent. Și el era surescitat. Strâmtoarea aceasta, dintre cele două insule, era poarta de acces spre viitoarele lui isprăvi. Isprăvi din care va ieși învingător sau învins.

Fata era tentată să-și strecoare brațul sub al lui, să-i spună cât de mult îl înțelegea și-i aproba atitudinea distantă și calmă. Dar, amintindu-și cât

de mult îl irita prezența ei, se îndepărtă. De altfel, îl iritase din nou, dintr-un alt motiv.

In dimineața aceea, ajunsese pe punte mai devreme decât avea obiceiul. Căldura ținând-o trează în timpul nopții, își părăsise cabina înainte ca Hapley să-i aducă micul dejun, și apăruse pe punte cu câteva minute înainte de Rodney.

Nu cunoștea încă rutina zilnică la bord. Întrebarea domnului Barlow: „Corvoadă de pedeapsă, domnule?" o luă prin surprindere. Fluierul șefului de echipaj răsună, strident. „Toată lumea pe punte pentru executarea pedepsei!" răcni un caporal.

Matelоții veniră alergând, din toate părțile navei, pe puntea principală. Rodney stătea țeapăn la balustrada dunetei.

După expresia lui severă, după atitudinea oamenilor, Lisbeth își dori din tot sufletul să fi rămas în cabină. Dar nu mai putea da înapoi. Văzu câțiva mateloți legând de marele catarg un bărbat gol până la brâu. Apoi răsună un duruit de tobă.

Lisbeth, obișnuită cu viața răsfățată și rafinată de la conac, nu își imaginase niciodată o pedeapsă atât de bestială: biciul cu nouă cozi flagelând carnea goală până la țâșnirea sângelui.

Ca orice marinar demn de acest nume, bărbatul nu scoase nici un geamăt; dar, după nouăsprezece lovituri cu teribilul bici, el se prăbuși inert între legăturile care-l țineau de catarg. Pentru a-l reînsufleți, un matelot vărsă peste el o găleată de apă de mare. După care a fost dezlegat și coborât în cală.

- Acum, toată lumea la micul dejun, comandă Rodney.

Oamenii dispărură de pe punte la fel de repede cum veniseră.

Abia atunci se întoarse Rodney. O văzu pe Lisbeth cu fața albă ca hârtia, strângând pumnii cu toată puterea ca să nu leșine.

- Sunteți foarte matinală astăzi! zise el.

Toată groaza pe care o simțise se transformă brusc în furie.

- Sunteți oare un monstru de cruzime, exclamă ea, ca să tratați în felul acesta o ființa umană?

- A încălcat un ordin, replică Rodney, foarte liniștit. Dacă o insubordonare rămâne nepedepsită, ar deveni imposibilă stăpânirea unui echipaj...

- Este o barbarie și o cruzime! exclamă ea cu o voce pătimașă.

- Cunoșteau cu toții prețul unei nesupuneri. Este mare păcat că fratele dumneavoastră Francis nu se află aici ca să învețe asta.

Acestea fiind zise, el coborî în cabina lui, unde îl aștepta micul dejun. Agățată de balustradă, Lisbeth simți cum îi urcă lacrimi în ochi. Șocul simțit la vederea acestui supliciu o lăsase tremurând, iar amintirea acelui trup sfâșiat de lovituri și însângerat o va obseda toată viața.

Nu putea să știe că Rodney, așezat acum în fața micului său dejun, detesta acest sistem folosit în toată marina. El ar fi preferat să moară decât să recunoască o asemenea slăbiciune, dar aceste pedepse, deși asistase de sute de ori la ele, îl lăsau profund dezgustat. Iar micul dejun avea acum pentru el un gust de cenușă.

La amintirea figurii descompuse a Lisbethei și a mâinilor ei tremurânde, împinse farfuria din fața lui.

- S-o ia dracu' izbucni el cu voce tare. Venind la bord, s-a expus la toate astea. Cum pot oare s-o apăr de ceea ce vede și de ceea ce aude?...

Dar trebui să recunoască, în forul lui interior, că niciodată o suferință nu-l va lăsa insensibil, fie că era vorba de o durere fizică sau de o disperare morală.

Fața mică a Lisbethei, trasă, palidă, îi străpungea inima. Deși se lupta vitejește să le înăbușe, lacrimile erau gata să curgă, iar buzele ei tremurau... aceste buze ce le stăpânise, în timpul acelui sărut pe care nu reușea să-l alunge din minte.

Se califică drept slab și imbecil. Ce putea oare să facă? Era incapabil să uite prezența ei la bord, și ea îi răpise toată bucuria pe care ar fi trebuit s-o savureze în timpul acestei călătorii.

Necunoscând adevărata fire a femeilor, le considera drept ființe plăpânde, incapabile să suporte cele mai mici rigori. Se așteptase s-o vadă pe Lisbeth căzând bolnavă, după câteva zile petrecute pe mare. Dar ea rămăsese în perfectă stare de sănătate. Dacă nu totul îi convenea la bord, nu auzise niciodată din partea ei nici cea mai mică plângere. Trecuseră printr-o furtună violentă în golful Gasconiei; mai palidă decât de obicei și mâncând cu greu, nu căzuse totuși la pat.

- Am impresia că domnul Gilllingham are o inimă curajoasă, remarcase Barlow. Majoritatea tinerilor de vârsta lui ar fi zăcut bolnavi.

Rodney văzu în această observație un reproș pentru toate epitetele puțin măgulitoare cu care îl copleșise pe Francis când aflase de sosirea lui iminentă. De aceea, dădu o replică iritată. Barlow lăsă impresia că ia asta drept o lipsă de echitate și se miră să-l vadă atât de puțin înclinat spre laude, când erau meritate.

Incidentul acesta nu l-a dispus deloc față de Lisbeth. Își dorea mai

mult ca oricând să întâlnească o navă prietenă, îndreptându-se spre Anglia. Ar putea atunci s-o oblige să treacă la bordul acesteia și ar fi scăpat de ea. Din fericire, Lisbeth nu bănuia nicidecum asemenea planuri sumbre. Privind țărmurile Insulei Dominica, simțea ca tot echipajul, dorința fierbinte de a se încăiera cu spaniolii.

Rodney îi pusese la curent pe ofițeri cu planurile lui. Voia să refacă rezerva de apă pe insulă, apoi să ajungă în Marea Antilelor cu ajutorul vânturilor alizee. Se va îndrepta atunci spre Nombre de Dios. Acest oraș mic era punctul terminus al drumului aurului, pe istmul Panama, și prezenta în consecință o foarte mare importanță. Comorile erau aduse din porturile din Peru, cu vasele, până în Panama. Aici, erau transportate pe spatele catârilor de partea cealaltă a istmului.

În urmă cu șaisprezece ani, în 1572, Drake își debarca echipajul și surprinsese una din aceste caravane înainte de a ajunge la Nombre de Dios. Câștigând prietenia indigenilor, aceștia îl ajutaseră mult. Ei îndrăgeau și acum amintirea lui pentru bunătatea și dreptatea lui, devenite legendare.

Dar spaniolii, pierzând în felul acesta comori importante, nu numai că fortificaseră Nombre de Dios, dar luaseră măsuri de escortare a vaselor încărcate cu aur până în Spania.

De câțiva ani, corsarii nu mai frecventau locurile acestea, considerate prea periculoase. Rodney voia cu toate acestea să încerce să se strecoare în port și, odată ajuns pe uscat, să pună mâna pe o încărcătură de aur înainte de a fi încărcată.

Dacă planul acesta eșua, putea oricum să navigheze de-a lungul țărmului occidental al istmului, unde erau comori din belșug. Indigenii îi vor furniza informațiile indispensabile. Va acționa atunci în consecință. Aceeste lovituri îndrăznețe, în care hazardul joacă un rol important, nu pot fi pregătite cu mult timp înainte, dar trebuie executate îndată ce se prezintă ocazia.

„Eretele" ajunse la Insula Dominica după-amiază târziu, și aruncă încora într-un golf mic înconjurat de faleze înalte. Apa se afla acolo din abundență: pârâurile, căzând în cascade, brăzdau coastele albe ale munților. Echipajul ardea de dorința de a explora vâlcelele acelea umbroase. Dar Rodney porunci ca mai întâi să se umple butoaiele cu apă. Oamenii puteau merge după aceea să-și dezmorțească picioarele și să culeagă fructe. Nu voia să întârzie prea mult pe insulă. Spaniolii puteau fi la pândă. Comandă ca nava să fie ținută pregătită să

pornească în orice moment spre larg.

De altfel, un pericol de altă natură putea să-i obligă să ridice în mare grabă ancora. Caraibienii, locuitorii insulei, erau canibali. Sălbatici, cruzi, războinici, viteji, reușiseră să reziste spaniolilor. Marinarii de diferite naționalități făcând popas pe insulă, considerau că este prudent să evite orice întâlnire cu ei.

Golful era pusiu; numai niște păsări de mare străbăteau cerul în toate direcțiile, umplând aerul cu țipetele lor răgușite. Își petrecură noaptea în locul acela, iar a doua zi dimineață ridicare ancora și pătrunseră în Marea Antilelor. Trecură douăsprezece zile fără să zărească vreo velatură străină sau aliată. Căldura era copleșitoare; Lisbethei îi era milă de oamenii ocupați permanent cu manevrarea pânzelor. Își îndeplineau sarcinile cu trupurile pe jumătate goale, șiroind de transpirație.

Căldura aceasta îi trezea simțurile. Se surprinse dorind lucruri care până atunci nici nu-i trecuseră prin minte. Avea visuri bizare în care cel mai adesea Rodney deținea rolul principal. A doua zi dimineață, nu putea să-l privească fără să roșească.

Într-o seară, sub un cer presărat cu stele, în timp ce nici o adiere de vânt nu răcorea aerul fierbinte al tropicelor, rămăseseră unul lângă altul pe punte. Lisbeth simți brusc o dorință nebună de a-l atinge, de a se asigura că era acolo, că nu visa.

- La ce vă gândiți? o întrebă el pe neașteptate, cu o voce gravă.

- La dumneavoastră, nu se putu ea stăpâni să nu mărturisească.

- Și eu mă gândesc la dumneavoastră, trebui să recunoască el, furios.

- De ce? întrebă ea.

- Pentru că nu mă pot împiedica s-o fac, pentru că îmi obsedați gândurile fără voia mea. Nu mă pot elibera de dumneavoastră... Duceți-vă la naiba! exclamă el, fără mânie.

Timbrul vocii lui o făcu să tremure. O cuprinse o emoție stranie.

- Lisbeth!

Era strigătul unui om ajuns la capătul rezistenței.

Clopotul de bord sună cartul și îl readuse la realitate.

Fără să spună un cuvânt, Rodney să răsuci pe călcâie și coborî în cabina lui. Lisbeth rămase cu mâinile apăsate pe piept ca să-și oprească bătăile năvalnice ale inimii.

La douăsprezece zile după ce părăsiseră Insula Dominica, puțin înainte de a se însera, matelotul de veghe strigă:

- O pânză la orizont!

De data asta, Rodney uită de rolul lui și veni alergând pe punte.

- Unde? întrebă el.

- La babord, înainte, domnule.

- Da, domnule. Cred că este o caravelă, preciză un alt matelot de veghe, postat pe gabia focului. Înaintează cu vânt din spate, cu toate pânzele întinse!

Timp de câteva secunde, nimeni de pe punte n-a putut zări nimic; apoi Rodney văzu, deasupra orizontului, ridicându-se și dispărând imediat, un pătrat de un alb luminos.

Minutele se scurseră și velatura deveni din ce în ce mai vizibilă, până în momentul când nava apăru în întregime din valuri, înaintând repede sub vânt, cu pânzele desfășurate.

- Pe catargul cel mare fâlfâie pavilionul spaniol, domnule! strigă marinarul de veghe.

Rodney încuviință cu un semn din cap. Înțelesese cu câteva secunde mai devreme, dar nu spusese nimic, de teamă ca vocea să nu-i trădeze emoția puternică.

- Are o capacitate de cel puțin șapte sute de tone, domnule, zise Barlow, foarte aproape de el.

Rodney nu răspunse nimic; privea nava apropiindu-se. Tunurile ei erau capabile cu siguranță să le surclaseze pe ale lui. Aceste mari „cetăți ale mării", cum erau denumite, erau prevăzute cu o artilerie puternică și cu bătaie lungă.

- Pregătiți-vă de luptă!

Au fost ridicate cloazoanele. Scoțând aclamații de bucurie, mușii sosiră alergând. Aduceau pulberea și ghiulele negre de fier. Totul a fost pregătit rapid, gata de acțiune. La tribord, tunurile au fost montate cât ai bate din palme.

- Totul este gata, domnule, anunță Barlow.

Rodney deschise gura, dar cuvintele i se opriră pe buze. Matelotul de veghe striga:

- O altă pânză la orizont!

Își ridică privirea; omul de pe arboradă preciză:

- La tribord în față, domnule. Exact în fața soarelui... Este un vas de cabotaj!

Toate privirile se întoarseră spre tribord. Deoarece fuseseră ocupați cu toții să vadă caravela, nimeni nu observase apariția vasului

de cabotaj. Era o mică navă cu două catarge, transportând poate perle de-a lungul coastei. Trebuia să fie înarmat. De altfel, nu se putea înșela asupra naționalității lui.

Rodney calculă repede timpul de care dispunea înainte de a fi prins între focurile celor două vase. Din înaltul catargului „Eretelui", in lumina limpede a Antilelor, se putea zări o navă la o depărtare de douăzeci de mile. Dar diferența scădea cu repeziciune. Trebuia să ia o hotărâre dacă nu voia să fie distrus de tirul lor conjugat. Oamenii îl priveau, așteptându-i ordinele. Într-o secundă, decizia lui era luată. Singura posibilă în aceste împrejurări.

- Desfășurați gabierele, domnule Barlow! comandă el.

Avu impresia că ordinul n-a fost transmis cu promptitudinea obișnuită. Dar Barlow repetă ordinul.

- Mențineți cursul, domnule Barlow! adăugă el puțin mai târziu.

O briză răcoroasă umfla pânzele. Marinarii forfoteau; la îndemnurile caporalilor, se cățărară cu vioiciune pe scările de frânghie. Tunarii erau la locurile lor, asemenea unor cai de curse, tropăind nerăbdători în așteptarea semnalului de plecare.

Rodney privi lung navele dușmane. Caravela se apropia mai repede decât vasul de coastă. Acesta din urmă înainta cu vântul împotrivă.

- Vântul se schimbă, domnule! zise Barlow.

- Mențineți același curs, replică Rodney.

- Același curs, domnule? repetă Barlow cu o ușoară nuanță întrebătoare.

- Exact așa am spus, domnule Barlow.

Atunci, secundul nu mai avu nici o îndoială. Rodney îi văzu trăsăturile contractându-se și privea stingându-se. Cum „Eretele", sub presiunea unei mai mari velaturi, țâșnea înainte, marinarii înțeleseră și ei. Fugeau.

Se ridică un geamăt înăbușit, mai mult de dispreț decât de decepție.

Rodney avea o expresie ca și cum nu auzise nimic. Ei continuă să observe caravela care se apropia dintr-o parte și vasul de coastă din cealaltă. Prins între ele, „Eretele" nu le putea ține piept. Cu toate acestea, înțelegea nemulțumirea echipajului său.

„Ne-am fi putut măsura cu o navă, dar nu cu două", își spuse el.

Totuși, caravela, cu tunurile ei mult mai puternice, i-ar fi trimis cu siguranță, în cele din urmă, la fund, chiar dacă reușeau să-i

provoace câteva stricăciuni.

De aceea, „Eretele" cu toată viteza dată de pânzele lui alerga drept înaintea lui.

Rodney, cu atenția concentrată asupra caravelei, nu auzi imediat o voce rostindu-i încet numele: „Rodney! Rodney!"

Oricât de preocupat era în momentul acela, înțelese totuși că Lisbeth i se adresa pe nume, contrar obișnuinței ei. Chiar când erau singuri, păstra față de el o atitudine extrem de politicoasă.

- Ce dorești? întrebă el pe un ton repezit, chiar insolent.

- Domnul Hales pretinde că fugim! Nu poate fi adevărat! Vom porni cu siguranță la luptă, nu-i așa?

- Împotriva a doua nave? Ar fi o nebunie...

Nici măcar nu înțelegea de ce catadicsea să-i răspundă. O făcea fără îndoială ca să-și exprime cu voce tare gândurile care îl obsedau.

- Vă este oare teamă?

Nu putea permite o asemenea impertinență.

- Nu pentru mine, mârâi el, ci pentru nava mea, pentru echipajul meu și, de asemenea, pentru dumneata, de altfel.

- Eu nu voi permite să acționați ca un laș din cauza mea!

- Să acționez ca un laș! repetă el cu voce înceată.

Furia lui izbucni brsuc Se întoarse spre ea și o privi cu atâta furie încât dădu înapoi.

- Fiți bun, domnule Gillingham, zise el cu voce suficient de tare ca să fie auzit de toți, de a vă retrage în cabina dumneavoastră și să nu mai ieșiți de acolo! Este un ordin, domnule!

Acestea fiind spuse, se întoarse și reîncepu pândirea caravelei. Știa că Lisbeth îi dăduse ascultare. Nu simțea, totuși, decât o slabă satisfacție. Vântul se întețea; dacă era un avantaj pentru „Erete", vasele spaniole vor profita și ele de asta.

Caravela se lansase în urmărirea lor. Ea își schimbase direcția. Prora ei era îndreptată acum direct spre ei. Și distanța se micșora. Într-o oră, calculă Rodney, i-ar fi ajuns.

În clipa aceea, își ridică ochii spre cer. La tropice, întunericul se lăsă brusc. Aceasta era singura lor șansă de salvare. Profitând de întuneric, vor putea cu siguranță să scape de urmăritorii lor.

Vasul de coastă era acum departe în urmă. Și el se lansase în urmărirea lor, poate ca răspuns la semnalele făcute de caravelă. De altfel, poate că nu era o navă care transporta perle, ci un vas de pază

cu care spaniolii navigau de-a lungul coastei pentru a preîntâmpina atacurile.

Vântul slăbi brusc, apoi începu să sufle din nou. Rodney se uită să vadă dacă și caravela își încetinise viteza. La tropice se poate întâmpla ca două nave, despărțite doar de câteva mile, ca una să întâlnească briza, iar cealaltă să fie imobilizată complet. Rodney era îngrijorat. Dar „Eretele" își continuă cursa. Cu toate acestea, caravela, cu velatura ei mai mare, câștiga în viteză.

Văzu deodată formându-se un mic nor alb la pupa vasului inamic. Șase secunde mai târziu, auzi lovitura înăbușită a unei detunături.

- Trebuie să aibă pe puntea din spate două tunuri strașnice... bombăni Barlow.

Se ridică un alt nor de fum, urmat de o explozie. De data aceasta, o jerbă de apă țâșni lângă „Erete", la tribordul acestuia. Rodney îi spuse Baxter:

- Vedeți ce pot face „năpârcile" noastre...

Baxter aruncă un ordin cu o voce de stentor. Dar tunarul șef scutură din cap evaluând din ochi distanța dintre cele două nave. El ceru pregătirea unui tun din spate. Măsură o cantitate bună de pulbere, apoi se imobiliză, cu o feștilă lungă, aprinsă, în mână, pândind momentul prielnic. Deodată, apropie feștila și acționă rapid cordonul de declanșare a focului. Tunul bubui.

- Mai scurt cu trei lungimi de cablu! strigă marinarul de veghe.

Caravela trăgea acum foarte repede. Un trosnet violent se auzi brusc, așchii de lemn zburară în toate părțile. Balustrada punții din spate fusese găurită. O altă ghiulea atinse puntea din față. Un om căzu cu un zgomot surd, iar puntea se acoperi de sânge. Era Dubson... chirurgul vasului.

Tunurile „Eretelui" bubuiră din nou; o flacără lungă, roșie și strălucitoare, arăta că venise noaptea. Într-o clipă, va fi întuneric deplin. O altă ghiulea ricoșă pe puntea inferioară.

- Încetați focul! strigă Rodney.

Ghici, mai mult decât văzu, surprinderea lui Barlow.

- Să încetăm focul, domnule?

- Imediat, domnule!

Dar ordinul veni prea târziu ca să împiedice o altă salvă. Caravela răspunse imediat. Rodney știa că nu mai puteau fi văzuți. Numai lumina de la gura tunului le trăda poziția.

Vântul care se răcorea îi biciuia fața. Luă atunci a doua hotărâre importantă din seara aceea. Dacă ar fi continuat să navigheze drept înainte, spaniolii îi puteau urmări, ajungându-i din urmă și continuând să-și trimită ghiulelele în direcția în care credeau că se află...

Mai mult, la ivirea zorilor ar putea să dea lovitura de grație navei. În Marea Caraibilor, nopțile sunt scurte. Aveau puține ore la dispoziție ca să scape. Trebuia să recurgă la o stratagemă. În loc să continue înaintarea în aceeași direcție, va da ordin de schimbarea cursului spre nord-vest. Vântul le-ar fi astfel mai puțin favorabil, dar spaniolii vor fi complet derutați de această manevră la care cu siguranță nu se așteptau.

Transmise acest ordin. Baxter și marinarul de la cârmă vor crede că a înnebunit. Dar el binecuvânta întunericul fără care nu și-ar fi putut salva nava. Deocamdată, numai asta avea importanță. Dacă de data aceasta erau obligați să fugă, cel puțin vor avea ocazia să-și ia într-o zi revanșa.

Abia viraseră când un fulger luminos străbătu întunericul și o ghiulea căzu în mare la tribord, la o distanță de două cabluri.

- Mențineți cursul navei, domnule Baxter, zise Rodney.

- La ordinele dumneavoastră, domnule.

Vocea lui nu mai era acum la fel de ezitantă. Înțelegea ce voia căpitanul lui să încerce prin această manevră.

Vântul continua să se intensifice. Când Rodney scoase un oftat de ușurare, o scuturătură zdruncină vasul de la proră la pupă.

Rodney se clătină pe dunetă.

- Sunteți rănit, domnule? întrebă Barlow.

- Nu. Mențineți același curs.

Era o ghiulea rătăcită care trebuie să fi căzut din greșeală. Manevra pe care o comandase era singura posibilă, Rodney era sigur de asta. Cu toate acestea, „Eretele” fusese lovit în plin și stricăciunile trebuie să fie mari.

Lovitura următoare căzu la o jumătate de milă de ei, apoi celelalte se îndepărtară din ce în ce în mai mult. Catargele scăpaseră întregi. Era cel mai mare noroc al lor, deoarece putea să-și continue drumul și să scape de inamic. Rodney ar fi vrut să coboare ca să-și dea seama de mărimea stricăciunilor, dar era obligat să rămână la postul lui de comandant ca să dirijeze drumul vasului. În zori, trebuia cu orice preț să se afle departe de urmăritorii lor.

Capitolul 6

Zorii zilei veniră ca o izbăvire. Întunericul mai domni puțin, cu stele strălucind pe firmament. În secunda următoare, mâini cu degete trandafirii alungaseră noaptea.

Buimăcit, cu ochii adânciți în orbite după o noapte fără somn, Rodney cercetă marea cu privirea. Toți cei aflați pe punte scoaseră un suspin de ușurare.

Cât vedeau cu ochii, nu se zărea nici o pânză.

- Domnul fie lăudat! exclamă Barlow.

Rodney ar fi vrut să-și amestece laudele cu ale acestuia și să-și strige bucuria, dar reuși să păstreze o tăcere foarte demnă.

Noaptea care se scursese fusese bogată în neliniști de tot felul. O dată cu întunericul, vântul se intensificase, suflând dinspre sud-est. Rodney trebui să schimbe din nou cursul navei, comandând să o îndrepte spre coastă. Cu toate acestea, navigând în plină noapte, cu o asemenea viteză și în locuri puțin cunoscute, asta prezenta pericole foarte mari. Puteau foarte bine să dea peste vreo insuliță, peste stânci submarine sau peste bancuri de nisip pe care hărțile sumar întocmite nu le indicase. De altfel, după viteza cu care îi împinsese vântul, puteau de asemenea să eșueze pe coastă. Erau însă riscuri care trebuiau înfruntate.

În timpul acestor ore de spaimă, Rodney cunoscu o disperare sumbră, cum nu încercase niciodată în viața lui. Înfruntase de multe ori moartea în acești ultimi ani. Fusese chiar doborât de boală și crezuse că nu-și va mai revedea pământul natal; cu toate acestea,

spaima prin care trecuse noaptea asta avusese pentru el senzația infernului.

Se întrebă de nenumărate ori dacă acționase cu înțelepciune alegând fuga. Își rememoră cu acuitate surprinderea și disprețul cu care îl copleșise Lisbeth, expresia de uimire de pe chipul lui Barlow, indignarea celorlalți ofițeri.

„Eretele" lăsase impresia de lașitate. Avea oare, totuși, o altă soluție? Să încerce să lupte ar fi fost o îndrăzneală nebunească, echivalentă cu o sinucidere. Era fără îndoială eroic să duci o luptă fără speranță, dar el voia să trăiască, voia să ducă „Eretele" într-un port bun, nu să-l lase, epavă lamentabilă, pe fundul Mării Antilelor.

„Da, am avut dreptate", își spunea el, cu fălcile încleștate.

Exact înaintea zorilor, Rodney înțelesese cu amărăciune cât de copleșitoare pot fi răspunderile unui comandant. Oamenii erau extenuați, nava deteriorată; cu toate acestea, s-ar fi putut ca în zori să ducă o luptă sângeroasă pe care trebuia s-o câștige dacă nu voiau să piară.

Or, prin grația Cerului, marea era pustie! Valurile, încă agitate după vântul nopții, reflectau albastrul profund al cerului. Timp de câteva minute, Rodney nu se mișcă, stând cu urechea la pândă, temându-se ca marinarul de veghe să nu-i semnaleze o pânză la orizont. Cum nu se auzi nici o voce, privi în jurul lui la tot ce avea de făcut.

Puntea dunetei era presărată cu bucăți de lemn smulse de ghiulele și brăzdată de cicatrice lungi. Pânze sfâșiate și rămășițe de tot felul zăceau cam peste tot. Chirurgul, domnul Dubson zăcea acolo unde căzuse, dar avuseseră decența de a-l acoperi cu o bucată de pânză.

Barlow dădea ordin unor marinari să coboare cadavrul. Mai târziu, va avea loc un serviciu funebru. Dar câte cadavre mai erau oare aliniate alături de acela al chirurgului?

Înainte de a se ocupa de morți, trebuia totuși să se gândească la cei vii.

„Eretele" înainta anevoie și se înfunda în apă mai mult decât în ajun. Rodney îl căută cu privirea pe Barlow, dar acesta tocmai coborâse în interiorul navei.

La prima vedere, prejudiciile nu păreau atât de îngrozitoare; cu toate acestea, își amintea foarte bine zguduitura simțită când ghiuleaua trecuse prin cocă.

Toată noaptea dorise să afle importanța stricăciunilor. Rămăsese

însă pe punte, deoarece numai el era capabil să distingă zgomotul valurilor izbindu-se de recifuri sau să sesizeze la timp un pericol; dar acum, neliniștea lui sporea. Expresia îngrijorată a lui Barlow când reveni pe punte nu-l liniști deloc.

- Există multă apă în cală? întrebă el înainte ca secundul să poată spune ceva.

- Puțin mai mult de doi metri, domnule.

- Unde se află spărtura?

- La un picior deasupra liniei de plutire, domnule. Asta n-ar fi grav pe o mare liniștită, dar valurile s-au spart toată noaptea...

- Nu putem acoperi spărtura cu o pânză de velă?

- Stricăciunile sunt prea mari pentru asta, domnule. Apa pe care vasul a luat-o deja nu permite oamenilor să lucreze în cală. Am putea încerca poate, și să pun în funcțiune pompele, dar spărtura este largă de aproximativ 1 metru...

Singura posibilitate era de a ajunge pe uscat pentru a repara în mod convenabil stricăciunile. Cum să facă? Trebuia să găsească un golfuleț pustiu unde să se adăpostească și să poată rămâne netulburați destul timp pentru execuția lucrărilor necesare.

În clipa aceea, matelotul de veghe strigă:

- Pământ!

Rodney îl privi pe Barlow.

- Va trebui să găsim un adăpost, spuse el laconic. Care sunt pierderile noastre?

- Doi oameni morți, în afară de domnul Dobson, domnule, și doisprezece răniți.

- Faceți tot ce puteți pentru ei, precum și pregătirile pentru ceremonia mortuară. Trebuie să acostăm cu orice preț, vântul se pare că nu are intenția să se potolească...

Rodney spuse toate acestea cu o voce firească, dar privirea lui o întâlni pe ce a secundului; se înțelegeau perfect. Știau amândoi că nava se îngreuna și se scufunda tot mai mult cu fiecare minut. Crestele albe ale valurilor care săltau în flancul vasului erau un pericol la fel de mortal ca tunurile spaniole.

Pompele nu erau destul de puternice ca să golească vasul de toată apa luată în timpul nopții; de altfel, valurile continuau să asalteze rana larg deschisă. Dar țărmul era acum vizibil; mai aveau de parcurs cincisprezece sau douăzeci de mile. Sosiți acolo, vor găsi oare un

adăpost sigur? Numai Dumnezeu știa.

Nici Rodney, nici Barlow nu vorbeau mai mult despre temerile care-i frământau. Oamenii se agitau să degajeze puntea. Cadavrele, înfășurate în giulgiuri, cusute strâns, erau aliniate unul lângă altul în așteptarea ultimelor rugăciuni.

După ce îi ordonase domnului Baxter să-l cheme dacă apărea o pânză la orizont sau dacă manevrarea navei devenea mai dificilă, Rodney coborî în interiorul vasului. Dorea din tot sufletul să se spele, să se schimbe și să mănânce ceva, deoarece nu înghițise nimic din seara trecută, dar prima lui datorie era să se ducă să facă o vizită răniților.

Urmat de Barlow, ajunse în încăpările lungi, înguste și întunecate, unde felinarele cu ulei agățate de grinzi se legănau, dând naștere unor umbre mișcătoare. Domnea o căldură cumplită. Cu toate că era obișnuit cu aerul fetid din interiorul navelor, cu lipsa totală de aerisire, lui Rodney îi veni foarte greu să respire. Răniții erau întinși unul lângă altul, pe un singur rând. Unii dintre ei, chinuiți de durere, pe care ruliul vasului îl sporea și mai mult, proferau blesteme cumplite.

Rodney își reaminti brusc faptul că Dobson fiind mort, ar fi trebuit să se ocupe de a găsi printre membrii echipajului pe cineva capabil să-l înlocuiască. Așa se obișnuia într-un asemenea caz. Dar cine, la bord, avea oare noțiuni elementare de chirurgie?

Nu-l stimase niciodată prea mult pe Dobson și moartea lui nu îl necăjise, personal. Cu toate acestea dispariția lui antrena probleme aproape insolubile. La bordul unei nave ca „Eretele", prezența unui om cu cunoștințe specializate era o necesitate absolută. Deși, chirurgia, ca și medicina în general, era puțin avansată, iar practicanții ei nu puteau face, cine știe ce, ei avea cel puțin anumite cunoștințe indispensabile de care nu se puteau lipsi în îngrijirea bolnavilor și mai cu seamă a răniților.

În timp ce înainta în întuneric, în căldura și mirosul supărătoare din cală, Rodney făcu apel la amintirile lui, la ceea ce învățase când servise sub ordinele lui Drake. Bărbatul acela extraordinar avea cunoștințe temeinice de medicină. El studiase proprietățile plantelor și oamenii lui aveau în general mai multă încredere în leacurile lui decât în remediile doctorilor.

Dar degeaba își chinui Rodney memoria, el nu își mai amintea

mare lucru și era incapabil să prescrie cel mai mic remediu. Abia atunci, la lumina pâlpâitoare a unui felinar, zări pe cineva îngenuncheat lângă un rănit. Trusa lui Dobson, cu tot sortimentul ei de fiole, era deschisă pe podea. Rodney tresări văzând strălucirea roșcată a părului. Era Lisbeth. Bandaja brațul unui om care, din cauza durerii, înjura îngrozitor.

- Tăcere! strigă Rodney cu o voce poruncitoare.

Omul tăcu. Rodney o privi pe Lisbeth, negăsind nimic să-i spună.

Era șocat s-o vadă îngrijind un bărbat pe jumătate gol. Nici o femeie de rang mare nu se cobora să acorde asemenea îngrijiri. Era o treabă considerată sordidă. Unele femei bătrâne, căzute în darul beției, făceau serviciul de moașe. Altele, de rang foarte scăzut, fără cunoștințe speciale, se ocupau de bolnavi cu scopul de a câștiga câteva parale. În general însă, și mai ales pe mare, celor mai puțin experimentate și mai slabe li se încredința această sarcină.

În asemenea împrejurări, totuși, Rodney nu putea ridica nici o obiecție. Dacă ar fi putut, i-ar fi comandat Lisbethei de a urca imediat pe dunetă. Dar cine, atunci, ar fi înlocuit-o? Nu putea, în fața martorilor, să comande oaspetelui său să abandoneze răniții de care îi făcea onoarea să se ocupe.

- Aveți rachiu la bord? întrebă Lisbeth, ridicând privirea spre Rodney.

- Rachiu? repetă el.

Cu o mișcare din cap, ea îi arătă un bărbat întins puțin mai departe. Avea umărul sfâșiat de o rană îngrozitoare, sângerândă și neagră de pulbere.

- Dați-i alcool obișnuit dacă nu aveți laudanum, replică Rodney care, cel puțin, cunoștea cele două remedii de administrat în caz de durere insuportabilă.

- I-am dat laudanum, spuse ea. Dar rachiul nu este pentru băut, vreau să-l torn pe rană.

- Pentru numele lui Dumnezeu! De ce să faceți așa ceva? exclamă el.

El avea câteva sticle din prețiosul alcool din care gusta din când în când ca un cunoscător. Lisbeth își pierduse probabil mințile dacă voia să-i risipească în felul acesta rachiul.

Lisbeth îi ghici gândurile și-i explică, răbdătoare:

- Vedeți cât de murdară este rana. Transporta muniție pentru tunurile noastre când a fost atins de ghiuleaua spaniolă. O parte din

pulbere s-a împrăștiat pe el. Cangrena apare întotdeauna într-o rană care nu este curățată. Dacă aș avea ierburile tămăduitoare pe care le folosesc acasă, ar fi perfect. Usturoiul este excelent, dar nu am aici, iar rachiul ar fi tot atât de bun.

- Cine v-a învățat lucrurile astea?

- Am auzit vorbind despre toate astea, de la cea mai fragedă vârstă, pe prietenii tatălui meu. Fuseseră ei înșiși răniți, destul de des. Cunosc, de asemenea, multe proprietăți ale plantelor și ierburilor. Și rachiul are puterea de a curăța rănile, chiar să le cauterizeze. Pot primi așa ceva?

Neștiind cum s-o refuze, el trimise imediat un mus să aducă din cabina lui una dintre prețioasele sticle.

Bărbatul înjură când Lisbeth turnă alcool pe rana lui, dar după ce-l bandajă, îi mulțumi.

După el, nu mai rămăseseră de pansat decât trei răniți. Rodney așteptă ca Lisbeth să-și termine treaba. Trebui să scoată așchii de lemn din bustul unui matelot solid cu instrumente destul de rudimentare. Celălalt rănit era un caz mai grav; el avea un picior smuls. Nu putea face nimic pentru el, dar măcelarul de la bord ar fi în stare să-i taie mai de sus piciorul mutilat.

- Ar fi mai bine să așteptăm până când ajungem pe uscat, hotărî Rodney.

Ultimul bărbat era mort. Zăcea într-un lac de sânge închegat. Ochii lui larg deschiși erau fără viață și sticloși. Rodney comandă pe un ton tăios să fie dus alături de cadavrele aliniate deja pe punte.

Omul, numit Clerihew, era pentru el o veche cunoștință, un flăcău bun și robust din Devon. Se afla la bordul „Căprioarei de aur" nava cu care Drake reușise să captureze celebrul vas spaniol „Cacafuego", plin de comori fabuloase. Acum, Clerihew nu mai era, și Rodney simțea o mare durere. Dacă moartea acestui om cumsecade ar fi servit cel puțin la ceva; dar nu fusese așa. O cumplită ironie făcuse să piară pentru nimic, pe o navă obligată să fugă din fața dușmanului. Împrejurarea aceasta făcea ca moartea acestui om să fie pentru el și mai dureroasă.

Lisbeth termină, în sfârșit. Ea se ridică și privi șirul de răniți. Îi pansase, iar laudanumul le potolise puțin durerile. Însărcină un matelot să vegheze asupra lor.

- Este prea cald aici, zise ea pe un ton șovăitor simțindu-și fruntea acoperită de transpirație. Ar fi bine să fie puși într-un loc mai aerisit...

- Vor putea fi transportați pe punte puțin mai târziu, promise Rodney.

Ar fi fost în stare să promită orice pentru ca Lisbeth să părăsească locul acela cât mai repede. Încerca un chin insuportabil văzând-o ocupându-se astfel de oamenii aceștia.

- Mulțumesc. Sunt sigură că asta le va face mult bine.

Se întoarse spre matelotul care o ajutase și îi ceru să ducă trusa domnului Dobson în cabina ei. Apoi, trecând pe puntea inferioară, ajunseră la scara care ducea la dunetă.

- Este preferabil, spuse ea, ca fiolele să nu rămână în mâinile oamenilor. Există printre ele unele droguri periculoase.

Rodney nu scoase nici o vorbă până când ajunseră pe puntea superioară. Aici inspiră cu putere aerul curat și zise:

- Trebuie să vă mulțumesc că ați făcut atâtea pentru răniți, dar de acum înainte nu va fi nevoie să vă ocupați de ei. Voi încredința această sarcină unui bărbat din echipaj.

În timp ce vorbea, scrutea marea cu privirea. Nu se zărea nici o navă și, din fericire, se apropiau de coastă.

Deși își păstra temerile pentru el, multe zgomote nefirești, auzite în timp ce Lisbeth îi pansa pe răniți, îl neliniștea foarte mult.

În cală, clipocitul și vârtejurile apei mării reprezentau pentru urechea lui de marinar experimentat, semne foarte proaste. Un vas ca „Eretele" nu se scufundă cu ușurință. Mai aveau totuși de străbătut încă opt sau zece mile până la țărm. Vor reuși oare să ajungă la timp?

Lisbeth vorbea, dar el n-o putea urmări decât cu o ureche neatentă.

- Cine are, la bord, suficiente cunoștințe de medicină? întrebă ea.

- Nu știu, dar mă voi informa.

- Dacă, după cum cred, nu găsiți pe nimeni, voi continua să îngrijesc rănițiii cât pot de bine. Eu nu mă tem, ca multe femei, să văd sânge și răni, și voi ști oricum să tratez cu mai multă blândețe decât un matelot rănile acestor bieți oameni...

- Eu mă opun la asta, replică imediat Rodney.

- În această privință, refuz categoric să vă dau ascultare. Puteți fi stăpân la bord, dar nu voi permite niciodată ca niște oameni să fie condamnați să sufere și să moară din lipsă de îngrijiri.

- Nu este o treabă pentru dumneavoastră, de altfel pentru nici o femeie...

- Asta nu are nici o importanță! Voi continua să îngrijesc rănițiii.

Nimeni nu are dreptul să mi-o interzică, replică ea.

În ciuda oboselii și a grijilor care-l copleșeau, Rodney o fulgeră cu privirea. Nu suporta deloc să fie înfruntat. În furia lui, aproape uită că era femeie.

- Îmi veți da ascultare sau voi porunci să fiți pusă în lanțuri.

În fața acestei amenințări, ea izbucni în râs, cu capul răsturnat pe spate. Soarele, jucând în părul ei, aprindea în el flăcări.

- Nu veți îndrăzni!

El își aminti atunci cuvintele pe care i le spusese Lisbeth, disprețul cu care îl copleșise văzându-l fugind din fața navelor dușmane.

- Întorceți-vă în cabina dumneavoastră! izbucni el nebun de furie, altfel jur că voi porunci să fiți dusă pe sus.

Ea nu se mișca. Ochii ei verzui aruncau fulgere printre genele întunecate. Erau amândoi pradă unei furii fără margini, unei indignări pătimașe.

Deodată, vocea lui Barlow răsună la urechile lor.

- Scuzați-mă, domnule, zise el, dar exact în fața noastră se află o barcă mică de pescuit. Trebuie să-i urc la bord pe cei trei bărbați care o ocupă?

Rodney scrută cu privirea orizontul.

- Da, domnule Barlow. Dar faceți în așa fel încât să nu pierdem timp. Suntem grăbiți.

Barlow știa ce însemnau aceste cuvinte. Rodney, uitând dintr-o dată de Lisbeth, se duse să se sprijine de balustradă ca să fie martor al dramei care era pe cale să se desfășoare.

O barcă a „Eretelui" a fost lăsată pe mare; barca de pescuit a fost imediat obligată să oprească și cei trei pescari au fost aduși la bord. Fără nici o îndoială, unul dintre ei era indian. Ceilalți doi aveau pielea închisă la culoare, pomeții proeminenți, buzele groase, părul scurt și creț. Rodney recunoscu imediat tipul cimaron. Erau metiși proveniți din sclavi negri și indiene. Acești sclavi fugiseră din cauza tratamentului brutal al stăpânilor lor spanioli și se refugiaseră în pădure unde întemeiaseră familii cu indienii.

Acum erau atât de numeroși încât formau o populație împărțită în triburi răspândite în pădurile istmului Panama sub autoritatea unui rege. O ură sălbatică îi unea pe toți împotriva foștilor lor asupritori.

Cei trei bărbați au fost târâți pe punte. Aveau un aer sălbatic și ochii lor aruncau fulgere. Rodney li se adresă în spaniolă. Îi întrebă

cine erau. Când cel mai în vârstă îi răspunse pe un ton agresiv că erau cimaroni, Rodney zâmbi.

- Dați drumul prizonierilor! porunci el.

Matelotii se supuseră, foarte surprinși. Pe măsură ce căpitanul lor vorbea, surprinderea oamenilor se schimbă în uluire. Prizonierii, la început uimiți, începură să zâmbească; curând după aceea, îngenuncheară și atinseră puntea cu fruntea în semn de supunere.

Pentru prima oară în viața ei, Lisbeth se felicită că primise o instruire cuprinzătoare. Tatăl ei vrusese să fie instruită așa cum fusese regina. La vârsta de zece ani, învăța italiana, franceza, latina și greaca. La doisprezece ani, spaniola. La bord, în afară de Rodney, numai ea singură înțelese schimbarea bruscă survenită în atitudinea prizonierilor. Ei credeau că fuseseră capturați de spanioli.

Când aflară că vasul era englezesc, că avea drept căpitan un marinar care servise sub ordinele lui sir Francis Drake, binefăcătorul lor, se angajară să le furnizeze nu numai toate informațiile de care aveau nevoie, ci și ajutorul lor.

Rodney le explică imediat că aveau nevoie de un adăpost sigur. Cei trei indigeni se priviră, apoi cel mai în vârstă începu un discurs lung. După el, se aflau în fața țărmurilor statului Nicaragua. Rodney se arătă surprins, deoarece credea că va acosta în partea meridională a istmului Panama. Vântul îi deviase mult mai departe decât bănuise.

- Fratele meu și cu mine, continuă cimaronul, locuim de câtva timp într-un sat indian; acum vreo opt zile, unul dintre vasele spaniole destinate transportului de aur, în drum spre Havana, a fost obligat să se oprească pentru repararea unei stricăciuni apărute la cârmă. Marinarii au ucis, au prădat și au ucis indieni, le-au siluit femeile și au cărat toate merindele din regiune. Spaniolii nu par deloc grăbiți să plece, deși vasul lor este acum în stare să pornească din nou pe mare. Flota vaselor încărcate cu aur și din care fac parte trebuie să fi părăsit Havana sub o escortă puternică de nave de război. Acum, se tem că au pierdut această plecare; pe deasupra, sclavii legați de vâsle suferă de o febră periculoasă. Temându-se să nu fie transformați în sclavi de către spanioli, cimaronii fugiseră din sat, luându-l cu el pe fiul șefului.

- Dacă spaniolii sunt acolo, nu vom putea acosta, zise Rodney cu disperare în glas.

Indianul îl asigură de contrariu. El cunoștea un mic golf nu prea îndepărtat, unde „Eretele” ar fi în perfectă siguranță. Acolo, își vor

putea repara vasul fără ca dușmanii să le bănuiască prezența. Adevăratul pericol îl reprezentau vasele de paza coastei, dar cea mai mare parte a lor escortau până la Havana celelalte vase încărcate cu aur care veneau de la Nombre de Dios.

Nava aflată în reparație în micul lor port părăsise ultima acest oraș. Până acum, nici un vas de pază nu se sinchisise de soarta ei, cu toate că i se semnalase cu siguranță dispariția. Ofițerii erau revoltați de această neglijență condamnabilă.

O navă plecată din Nombre de Dios și îndreptându-se spre Havana trebuia să fie plină de aur, argint și comori prețioase!

Rodney se simți cuprins de o vie surescitare. Totuși, ce să facă? Vasul lui era avariat. Chiar cu ajutorul indigenilor, reparațiile necesare nu puteau fi efectuate decât în mai multe zile. În aceste condiții, nu se putea gândi decât la un singur lucru: să ajungă fără necazuri la adăpostul despre care vorbise indianul.

Deoarece acum se găseau la nord de istmul Panama, însemna că se aflau pe un drum frecventat de numeroase vase. Dar nu aveau altă alegere. „Norocul va continua ca să ne ajute, se gândea Rodney, având în vedere că ne-a favorizat în mod miraculos? Ce putea fi mai potrivit decât satisfacția de a-i fi întâlnit pe acești indigeni la momentul oportun?"

Cu treizeci de ani în urmă, indienii din Nicaragua se răsculaseră împotriva asupririi de nesuportat a spaniolilor. Revolta lor fusese chiar de la început sortită eșecului. Indigenii nu aveau arme. De aceea, erau cu toții dispuși să se răzbune pe dușmanii lor, ajutând la distrugerea lor.

Când terminară de vorbit, Rodney se hotărî să-i conducă în partea din spate a vasului pentru ca să-l poată pilota. Abia atunci se gândi că nimeni dintre cei aflați la bord nu înțelesese un cuvânt din ce se vorbise. Văzu expresia consternată de pe figura lui Barlow. Îi datora explicații, dar timpul presa și nu putea pierde nici o secundă. Se afla într-o încurcătură cumplită. În clipa aceea, Lisbeth înaintă spre el.

- Trebuie să-i repet domnului Barlow ceea ce tocmai ați hotărât? întrebă ea.

- Vorbiți spaniola? o întrebă el, foarte uimit.

- Da, și alte câteva limbi, dacă asta vă poate fi de folos.

Ironia era temperată de un surâs. Rodney se hotărî să facă pace. Nu mai încerca nici un resentiment față de ea.

- Vă mulțumesc, domnule Gillingham. Informați-i, vă rog, pe

domnul Barlow și pe ceilali domni ofițeri, spuse el, cuprinzându-i într-un gest larg pe locotenenții lui, și ei foarte intrigați.

Lisbeth repetă ceea ce se vorbise.

- O navă spaniolă! exclamă domnul Gadstone, cu ochi strălucitori. Vom pune mâna pe ea, chiar dacă ar fi să pierim!

- Probabil că aceasta este soarta ce vă este rezervată, replică Barlow pe un ton acid. Mulțumirile mele, domnule Gillingham, adăugă el politicos adresându-se Lisbethei.

Apoi se grăbi să i se alăture lui Rodney.

- Sunt nerăbdător să dau ochii cu acești blestemați spanioli, îi spuse Gadstone Lisbethei. Am auzit din copilărie o mulțime de povești despre cruzimea lor. Am jurat să-i fac să plătească scump într-o zi, dacă aș putea...

În ochii tânărului bărbat strălucea o sclipire fanatică. Lisbeth își puse mâna pe brațul lui:

- Vă înțeleg sentimentele, zise ea, ura este totuși la fel de înfricoșătoare cum este cruzimea!

Domnul Gadstone zâmbi:

- Îi voi face să guste din amândouă, dacă se prezintă ocazia, zise el, amenințător. Să dea Dumnezeu ca al nostru căpitan să ne pună la dispoziție mijloacele!

- Și eu sper la fel, încuviință Lisbeth.

Tânărul locotenent rămase tăcut o clipă, apoi adăugă:

- Ieri, când am fugit, am simțit o furie violentă împotriva lui. Cu toate acestea, avea dreptate. Era singurul lucru de făcut...

- Credeți într-adevăr? întrebă Lisbeth, surprinsă.

- Da, pe onoarea mea. Vedeți cum ne-au tratat tunurile spaniole. Dacă am fi încercat să luptăm, am fi fost făcuți bucățele, înainte ca măcar una din ghiulelele noastre să-i poate atinge. Iar micile vase de coastă sunt și ele capabile să producă pagube îngrozitoare. Da, căpitanul nostru a avut dreptate, cu toate că atunci când a luat hotărârea m-am înfuriat groaznic.

- Și eu am încercat un sentiment asemănător, afirmă Lisbeth.

Își zâmbiră ca doi conspiratori.

- Domnul căpitan al nostru este un om de valoare, reluă Gadstone. Sper ca într-o zi să ajung să-i semăn și să comand, ca el, propriul meu vas...

Vocea tânărului bărbat era plină de admirație.

Lisbeth îl privi cum se îndepărtează. Era tânăr, înflăcărat, bine făcut, și trebuia să placă mult femeilor; dar ea nu simțea nici o tulburare lângă el.

De ce oare Rodney nu putea și el s-o lase indiferentă? Fie că îi stârnea mânia, că o făcea să vibreze de teamă sau că o făcea să tremure de emoție, nu rămânea niciodată insensibilă în prezența lui.

De ce era oare atât de diferit de ceilalți? Când refuzase să-i dea ascultare, nu fusese oare gata s-o pălmuiască? La amintirea aceasta, tresări. Tulburarea aceasta însă, nu era un fior de teamă.

Rămase o clipă pe gânduri. Apoi se duse pe puntea din spate Rodney se afla acolo, împreună cu cei trei indigeni. Vasul, acum greoi și dificil de controlat, se apropia sub vânt de țărm. Marea era liniștită, dar nu mai era decât o chestiune de minute înainte ca „Eretele" să nu mai fie în stare să plutească.

Rodney îl conduse încet și cu măiestrie remarcabilă, printr-un șenal îngust mărginit de recifuri până într-un mic port adăpostit. Faleze înalte stăteau înclinate deasupra unei plaje de nisip fin. Spre larg, un banc de corali îl apăra de furia valurilor.

Aruncară ancora spre prânz. Deși erau istoviți cu toții de oboseală după noaptea agitată prin care trecuseră, în mai puțin de o oră, atelierul de fierărie era instalat pe plajă. Dulgherii și fierarii se pregăteau să repare grava avarie.

Dacă operația nu era ușoară, ea era posibilă. Chestiunea cea mai gravă, totuși, era că o mare cantitate de provizii îngrămădită în cală ajunsese inutilizabilă. Rodney se întreba cum va putea să le înlocuiască. O singură soluție putea rezolva aceste probleme, dar deocamdată nici măcar nu îndrăznea să se gândească la asta.

Abia spre seară îi duse Rodney pe cei trei indigeni într-un loc ferit, unde nimeni nu-i putea auzi. Cu toate că nimeni de la bord nu înțelegea spaniola, se impunea totuși cea mai mare prudență. Deși nava dușmană se afla la mai mult de cinci mile de acolo, echipajul avea ordin să nu vorbească decât cu voce scăzută și nimeni nu trebuia să se aventureze dincolo de golf sub amenințarea pedepsei.

Rodney nu se temea deocamdată de nesupuneri, dar el știa foarte bine că odată odihniți și scăpați de oboseală, iar reparațiile avansând, cei mai aventuroși dintre ei, puteau avea inițiative regretabile.

Acesta era unul dintre motivele pentru care trebuia să acționeze fără întârziere. Cu o oră înainte de apusul soarelui, dădu anumite

instrucțiuni domnului Barlow; înfășurat într-o pelerină de culoare închisă și cu un pumnal prins la centură, intră în cabina din spate. Lisbeth se afla acolo. Ea înțelese imediat unde se ducea.

- Pot să vă însoțesc? întrebă ea fără mari speranțe.

- Mă voi duce singur, cu indianul. Nu vrea să-i ia cu el nici chiar pe cei doi prieteni ai lui. Mă duc numai pentru recunoașterea terenului.

- Aș fi fost încântată să mă alătur acestei expediții, dar înțeleg...

Ezită o secundă, apoi ridică spre el o privire timidă:

- Trebuie să vă prezint scuze pentru ceea ce am spus ieri. Ați avut dreptate să nu riscați viața oamenilor. N-am înțeles imediat.

Vorbea cu voce scăzută. Rodney ghici cât de greu îi venea să se scuze. Părea uneori iresponsabilă ca un copil, iar alteori dădea dovadă de o mare înțelepciune. În clipa asta, era femeia care se umilea în fața lui, în fața unui bărbat care o tratase fără curtoazie și fără considerație.

Capitolul 7

În noaptea aceea, la bordul „Eretelui", nimeni n-a dormit.

Lisbeth se întorcea și se răsucea în hamacul ei. Auzea, prin pereții despărțitori, cum oamenii străbăteau puntea în lung și-n lat, ceea ce dovedea o activitate intensă.

Pe plajă, fierarii lucrau fără întrerupere; un cort improvizat acoperea forja, ca să ascundă strălucirea flăcărilor. Din această cauză acolo se făcea atât de cald încât oamenii erau obligați să iasă din când în când afară ca să respire și să se răcorească puțin.

Lucrau de la mijlocul zilei. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu dădea vreun semn că ar vrea să se oprească; salvarea tuturor depindea de rapiditatea cu care înainta lucrul lor. O navă dușmană putea apărea oricând în fața lor, iar spaniolii din portul vecin puteau fi anunțați de prezența lor și să-i surprindă pe uscat.

„Eretele" fusese dus cât se putuse de aproape de țărm. Cu ajutorul pompelor, oamenii goliseră toată ziua calele de apele care le inundase. Oricât de ignorantă ar fi fost cu privire la scoaterea apei dintr-o navă, Lisbeth își dădu seama că aceasta își regăsise ușurința.

Căldura era copleșitoare și, chiar fără neliniștea care o chinuia, Lisbeth ar fi fost incapabilă să-și găsească somnul. Îi era milă de oamenii constrânși fără răgaz la o muncă atât de grea. Totuși, ce însemna această trudă în comparație cu o închisoare sau cu o galeră spaniolă.

- Rodney! Rodney! repetă ea în șoaptă.

Era îngrozită de gândul că nu-l va mai revedea vreodată. Spaniolii

puteau să fi pus mâna pe el și chiar să-l fi ucis! Gândul acesta îi produse o durere atât de mare încât era gata să leșine.

- Rodney!...

În fața ochilor ei se conturară curba bărbiei voluntare, fruntea înaltă și hotărâtă, nasul drept, buzele frumos modelate. Doar amintirea privirii pe care i-o adresa uneori o făcea să se înfioare. Cuvintele pe care i le spusese căpătau acum o semnificație aparte: „Să mori nu înseamnă nimic, dar îți trebuie curaj ca să poți privi moartea în față".

Își mușcă buzele ca să nu țipe de disperare. Rodney nu trebuia să moară, nu se putea întâmpla așa ceva! Trebuia să se întoarcă la bord... lângă ea.

- Rodney! Rodney!

Teama, nesiguranța păreau chiar s-o strângă de gât și s-o sufoce.

Orele treceau cu mare încetineală. În cele din urmă, apărură zorile. Rodney încă nu se întorsese. Înainte de a pleca, postase santinele pe înălțimea falezei ca să prevină orice ambuscadă dușmană, fie pe mare, fie pe uscat. Acestea, întinse pe burtă, erau aproape invizibile sub frunzișul des al vegetației luxuriante.

Lisbeth reușea să-i distingă. Ei se întorceau cel mai adesea în direcția din care Rodney treabuia să reapară.

La răsăritul soarelui, toți cei care rămăseseră la bord sub ordinele lui Barlow, își reluară diversele treburi, dar cu o agitație neobișnuită.

Lisbeth, cu ochii roșii de nesomn, credea că înnebunește de neliniște. În momentul acela, apăru Rodney! Ea încă nu-l văzuse când el cobora faleza cu o viteză amețitoare și traversa apoi plaja.

Chiar dacă nu l-ar fi văzut, atitudinea oamenilor de la bord i-ar fi anunțat întoarcerea lui. Oftatul de ușurare scos de fiecare răsună ca un strigăt de eliberare.

O barcă era pregătită să-l primească, nu departe de plaja unde se opreau valurile mici și leneșe. Marinarii voinici îl aduseseră în câteva secunde la bord. Sunetul ascuțit al fluierului șefului de echipaj îi salută sosirea. Fără să țină seama de disciplină, de uzanță sau de ceremonialul de urmat, Lisbeth se duse prima în întâmpinarea lui.

- Domnul fie lăudat, sunteți teafăr! exclamă ea.

El era palid, dar ochii lui străluceau de o surescitare stăpânită. Haina lui era plină de praf, ca și cum se întinsese pe pământ și nu se sinchisise să se curețe.

O privi pe Lisbeth, dar primele cuvinte le adresă secundului care, stând mai la o parte, părea să-i aștepte ordinele.

- Totul este în ordine la bord, domnule Barlow?

- Avaria va fi reparată complet la prânz, domnule. La noapte, putem porni din nou pe mare.

Rodney zâmbi. Aceasta este vestea pe care dorea în primul rând s-o audă.

- Mulțumesc, domnule Barlow. Vreau să mă adresez întregului echipaj.

- Imediat, domnule!

Barlow îi privi hainele pline de praf. Se gândi la micul dejun pe care Hapley îl pregătise cu dragoste și pe care îl ținea gata în cabina lui. De asemenea, căpitanul avea mare nevoie să se radă. Rodney însă, cu nerăbdarea lui obișnuită și puțin preocupat de amănunte, replică:

- Imediat, domnule!

- La ordinele dumneavoastră, domnule!

Ordinul porni prompt:

- Toată lumea pe punte!

Oamenii apărură în mare grabă pe punte. Nu lipseau decât fierarii, ocupați în continuare pe plajă, ajutoarele lor și santinelele postate pe faleză.

Rodney privi toate fețele ridicate spre el. Putea fi mândru de matelotii lui, putea avea încredere în ei, în bravura lor.

Rămase un timp fără să spună nimic. Într-o tăcere deplină, vocea lui răsună în sfârșit:

- Știți unde am fost, noaptea asta...

La aceste cuvinte, fiecare se aplecă puțin înainte, ca să audă mai bine.

- Indianul pe care-l adusesem la bord m-a condus până în satul lui, aflat la nord de aici, cam la cinci mile distanță. Acest sat este ridicat pe țărmul unui golf destul de asemănător cu cel de aici, dar mai mare. După cum îmi spusese, o navă spaniolă se găsea ancorată acolo. Cârma ei a suferit o avarie și trebuie să fie reparată. Nava „Santa-Perpetua" este un galion mare, cântărind cel puțin cinci sute de tone, încărcat cu comori în Panama, și care trebuie să se îndrepte spre Havana. Nevăzându-l sosind, alte nave vor porni în căutarea ei. Vă spun toate astea ca să înțelegeți cât de atenți trebuie să fim. Prietenul nostru indian, al cărui tată este căpetenia satului, estimează echipajul

la aproximativ două sute de oameni. În jurul satului sunt postate santinele, iar la bord o gardă înarmată stă de veghe zi și noapte. Cu toate acestea, ofițerii și majoritatea matelotților profită cât pot de timpul lor liber și duc o viață veselă pe uscat. Indiencele nu sunt lipsite de farmec, iar vinul indigen, foarte tare, se pare că le place...

Rodney tăcu o clipă. Își cercetă auditoriul cu privirea și continuă:

- În noaptea asta, vom pune stăpânire pe „Santa Perpetua"...

Oamenii salutară această declarație cu aclamații răsunătoare. Domnul Barlow potoli însă acest entuziasm prea zgomotos printr-un ordin care impunea tăcere, repetat de toți ceilalți caporali.

- Nu trebuie să facem nici un zgomot, zise Rodney. Noaptea trecută, ascuns într-un loc situat pe o înălțime de lângă sat, le-am auzit conversațiile, ordinele date, gemetele bolnavilor atinși de febră. Avem încă multe ore de așteptare până la căderea nopții. Până atunci, ca să nu fim descoperiți, nu trebuie să facem nici un zgomot. Fiecare dintre voi va primi ordine și eu știu că le veți îndeplini cu toții cât veți putea mai bine. O singură greșeală poate duce la pieirea tuturor. Nu mai este nevoie să vă atrag atenția că dușmanii noștri sunt mult mai numeroși decât noi. Îi dispretuim, firește, dar ar fi o nebunie să le subestimăm valoarea. Sunt adversari de temut, bine antrenați și căliți.

Rodney se întrerupse din nou. Văzu toți ochii cu înflăcărare asupra lui, plini de entuziasm. El nu își opri discursul, cum avusese intenția, ci reluă:

- Înainte de a mă îndrepta spre Plymouth ca să cumpăr vasul nostru, am petrecut câteva zile la Whitehall. Găsindu-mă într-o zi în marea galerie, regina noastră a intrat acolo pe neașteptate, înconjurată de curteni și de domnișoare de onoare. Ziua era cenușie, dar am crezut cu toții că vedem apărând dintr-o dată o rază de soare. Regina noastră este destul de scundă și cu toate acestea, văzând-o, puteai s-o consideri drept cea mai înaltă femeie din lume. Ea întruchipează patria noastră, țara unde ne-am născut și pe care o iubim pentru că este a noastră. Această patrie pentru care trebuie să luptăm, să trăim și la nevoie să murim. Trăiască regina! Trăiască Glorioasa, cum este supranumită. Trăiască Anglia!

După aceste cuvinte, Rodney se îndreptă spre cabina lui. În urma lui plană o lungă tăcere. Cuvintele acestea găsiseră ecou în toate inimile și fiecare și le repeta cu voce scăzută. Apoi, începură cu toții să vorbească în același timp, plini de entuziasm, fără ca nimeni să se

gândească să le impună tăcere.

Numai Lisbeth rămase nemișcată și tăcută, cu obrajii înroșiți de emoție, cu inima bătându-i în piept gata să se rupă.

Era un Rodney necunoscut pe care tocmai îl descoperise. Un orator capabil să-și încânte oamenii peste măsură prin puterea sentimentelor lui. Fusese pentru prima oară martoră ale adorației și respectului profund pe care regina știa să le inspire tuturor celor care o serveau.

Lisbeth auzise toată viața ei povestindu-se cum Drake, Raleigh, Hawkins, depuseseră la picioarele reginei comorile cucerite... Ultimul dintre ei era contele de Essex, înalt, frumos, fermecător. Or, nici un scandal menit să discrediteze femeia nu reușea să întunece gloria reginei. Fiecare era gata să trăiască și să moară pentru ea, cum spusese Rodney.

Lisbeth, amintindu-și vocea cu care el îi rostise numele, încercă un sentiment necunoscut până atunci: gelozia față de cea care era capabilă să inspire asemenea devotamente și să le accepte ca pe un lucru datorat.

Înțelegea totodată în ce măsură orice femeie, indiferent de treapta socială, trebuie să reprezinte un ideal pentru bărbat, la fel cum ea trebuie să fie un imbold, un impuls, o rațiune de a fi pentru orice acțiune, pentru orice scop de atins.

Se simți, o clipă, înfricoșată de importanța unei asemenea sarcini. Apoi zâmbi, conștientă de o putere pe care n-o bănuise niciodată până atunci. Și ea era femeie, cu toate că până acum nimeni nu bănuia așa ceva.

Masa de prânz a fost terminată în grabă, dar cel puțin Lisbeth l-a avut pe Rodney pentru câteva minute numai pentru ea. Nici unul nici celălalt, nu acordaseră atenție la ceea ce li se servea. De data aceasta, Rodney se dovedi cordial. Vorbi atât de deschis ca și cum s-ar fi aflat la Camfield și îi povesti cu de-amănuntul recunoașterea nocturnă pe care o făcuse.

- Indianul cel tânăr s-a dus în sat ca să afle ultimele vești și s-a întors apoi la ascunzătoarea mea. „Santa-Perpetua" a fost reparată și în zori trebuie să pornească din nou pe mare. În noaptea asta, vor chefui cu toții pe uscat. Indigenii au primit ordin să le procure vite pentru tăiat și o duzină de porci îngrășați. Indienii erau gata să se răscoale în fața unei asemenea cereri, dar eu le-am dat aur și cheful va avea loc la

noapte, stropit din belșug cu vinul indigen.

- Ai gustat din această băutură?

- Da. Este un alcool foarte tare, care se urcă la cap. Se obține din fermentarea sevei unui palmier cu frunze mari și flori imense, de un minunat galben auriu. Indigenii numesc această băutură „vin de palmier". Ei au reușit, până acum, să sustragă invadatorilor majoritatea butoaielor. Tânărul nostru indian m-a condus la tatăl lui. I-am dat toți banii de care puteam dispune pentru ca petrecerea din seara asta să fie grandioasă. Spaniolii vor fi uimiți de splendoarea ei.

- Și în timp ce ei vor petrece...

Rodney încuviință cu un semn din cap.

- În timp ce ei vor petrece, noi vom acționa!

Începu să tamburineze cu degetele în masă. Din partea lui, era semnul unei mari preocupări.

- Vreau, pe cât posibil, să evit o luptă. Nu-mi pot permite să pierd nici măcar un singur om, mai cu seamă dacă vom avea de condus două nave...

- Nu te teme de nimic, afirmă Lisbeth cu blândețe. Galionul va fi al dumitale, sunt sigură...

El îi zâmbi.

- Mi-ai mai prezis o dată un mare succes. Cu toate acestea, ieri, m-ai tratat drept laș...

- Cuvintele acestea mă fac să-mi fie rușine. Nu înțelegeam. Vreau să-i văd pe spanioli învinși într-o luptă strălucită...

Ezită o clipă, apoi continuă cu glas scăzut:

- Nu văzusem încă niciodată răni provocate de tunuri. Ieri seară, marinarului acela i s-a amputat piciorul. Nu știam că se poate suferi atât de mult fără să mori...

El își puse deodată mână peste a ei:

- Ți-am ordonat deja să-i lași pe cei obișnuiți cu asemenea spectacole să se ocupe de răniți...

- Și eu ți-am spus că în privința asta nu mă voi supune niciodată. Cine are, la bord, noțiuni de chirurgie și de medicină?

Rodney nu putu să-i răspundă.

Ea continuă cu un aer triumfător:

- Vezi bine că nu știi ce să spui, astfel că voi continua să fac tot ce pot. Știai că matelotul căruia i-am curățat rana cu rachiu nu mai are febră?

- Înțeleg că înainte de sfârșitul călătoriei voi fi nevoit să nu beau decât apă!

Lisbeth nici măcar nu zâmbi la această glumă. Ea reluă, cu sprâncenele încruntate.

- Cel puțin să fi fost mai puțin ignorantă! Se pare că indienii cunosc plante capabile să vindece rănile. Pot să-i cer tânărului dumitale prieten să-mi găsească asemenea plante?

- Desigur, poți vorbi cu el puțin mai târziu.

Lisbeth îl privi. Același gând le trecuse prin minte. În ciuda optimismului lor, va exista oare un *mai târziu* pentru ei?

Rodney se ridică în grabă.

- Nu mai pot întârzia aici. Au rămas multe lucruri de făcut...

- Oh! Te rog, spune-mi, ce planuri ai?

- Vei afla la timpul potrivit...

Lisbeth încercă brusc dorința violentă de a-l înconjura cu brațele, de a-l implora să nu plece. Ce importanță aveau galionul, spaniolii, chiar regina, pe lângă faptul că el își risca viața? Singura ei dorință era să-l păstreze lângă ea. Ea voia.., dar, de fapt, ce voia oare?

N-ar fi știut s-o spună cu exactitate. Se simțea sfâșiată de dorințe contradictorii. Orgoliul ei și o admirație amestecată cu teamă se asociau cu un sentiment pe care nu reușea să-l definească.

Se gândi la neliniștea îngrozitoare care o chinuia noaptea precedentă văzând că nu se întoarce. De data aceasta, neliniștea ei, va fi mult mai rea.

Va îndrăzni oare să-l rețină, să-l implore să nu se ducă? Dar nu, Rodney va reuși, era sigură. Trebuia să încerce să-i stimuleze curajul, nu să i-l slăbească.

Își șterse lacrimile care-i apăruseră sub pleoape.

Nu reuși să înțeleagă cu exactitate ce avea să se întâmple decât înainte cu o oră de asfințitul soarelui. Rodney îi ceru lui Barlow să-i descopere pe cei de la bord care știau să înoate.

- Să înoate, domnule? repetă secundul, surprins.

Majoritatea marinarilor considerau drept semn rău a ști să înoate. Dacă vasul lor se scufunda și se ducea la fund, era preferabil să mori imediat decât să se lupte mult timp cu valurile. Rodney știa asta și înțelese uimirea secundului său.

- Vreau să am în barcă oameni care știu să înoate. Și să înoate bine, preciză el. Nu-mi alege pe oricine care, abia știind să se țină pe apă,

va trebui să fie ajutat... M-ai înțeles bine?

- Da, domnule.

Puțin mai târziu, reveni să-l informeze pe Rodney că la bord se aflau doisprezece mateloți buni înotători. Barca nu avea decât opt rame. De aceea, trebuia aleși dintre ei opt oameni, cei mai buni pentru treaba pe care o aveau de îndeplinit.

- Voi pleca eu însumi cu ei, domnule Barlow. Vă las „Eretele" în grijă...

- Nu pot merge cu dumneavoastră, domnule? întrebă cu promptitudine secundul.

Rodney scutură din cap.

- Nu. Mă veți înlocui aici. Dacă tentativa noastră nu reușește, vă dau ordinul categoric să porniți imediat în larg. Mă înțelegeți?

- Da, domnule.

- Chemați-l pe domnul Gadstone.

Tânărul sosi imediat, aproape dansând de plăcere. Aștepta o asemenea ocazie încă de la plecarea din Anglia.

- Acum, ascultați-mă cu atenție, domnule Gadstone, îi spuse Rodney. Misiunea pe care v-o încredințez este dificilă. Ea pretinde răbdare, inițiativă și posibilitatea de a fugi mâncând pământul...

- A fugi mâncând pământul, domnule?

- Da, de a fugi ca un iepure, preciză Rodney cu un aer cumplit. Acum, acordați-mi vă rog toată atenția dumneavoastră...

Își luase intenționat o expresie de autoritate aspră, ca să potolească marea exuberanță a tânărului și ca să-l determine să-i îndeplinească ordinele cât mai bine. Era o treabă destul de grea.

„Cu toate acestea, pare destul de liniștit", își zise Rodney văzându-l puțin mai târziu pe Gadstone urcând faleza împreună cu alți șase marinari. Aveau toți picioare lungi și, după cum spusese Barlow, „erau capabili să alerge ca însuși diavolul".

- Îi veți aștepta până în ultimul moment, îi ordonă Rodney lui Barlow; dar nu puneți în pericol siguranța navei și a celor care se află la bord.

- Foarte bine, domnule.

Barlow încuviință, cu un aer resemnat. Planul lui Rodney era sigur, genial chiar. Cu toate acestea, rolul lui era de a aștepta cu răbdare la bord și poate de a ieși în larg în cazul în care căpitanul lui și locotenentul său erau morți sau făcuți prizonieri.

- Voi pleca peste cinci minute, anunță Rodney.

Se îndreptă apoi spre pupă ca să consemneze plecarea în jurnalul de bord. Acolo se afla Lisbeth. Neașteptându-se la prezența ei, intră fără să-și controleze expresia feței. Zâmbea, asemenea unui școlar gata să facă o șotie. Reușea să afișeze o anume răceală în fața celor pe care îi comanda, dar în clipa asta era el însuși. Un o îndrăgostit de aventuri, de aventuri cu mari primejdii. Un jucător care risca totul pe o aruncătură de zaruri.

- Dacă cel puțin aș putea merge cu dumneata! murmură Lisbeth, ca și cum și-ar fi rostit gândul cu voce tare.

Dar Rodney o auzi.

Abia în clipa aceea înțelese care va fi situația ei dacă va fi ucis și nava făcută prizonieră.

Devenit dintr-o dată grav, înaintă spre ea.

- Cu toate că te afli aici fără voia mea, sunt totuși răspunzător de dumneata. Dacă nu mă întorc, Barlow își va asuma comanda vasului. Are instrucțiunile mele pentru a-l duce înapoi în Anglia. Dacă nu reușește, te implor... să nu cazi vie în mâinile spaniolilor!...

- Ce vrei să spui?

- Există o moarte mai sigură și mai promptă decât a putrezi într-o fortăreață din Castilia. Iar faptul că ești femeie... nu te va ajuta deloc!

Nu mai era câtuși de puțin nevoie să insiste. Știau amândoi care ar fi soarta ei.

- Trusa domnului Dobson conține mai multe otrăvuri puternice, zise ea cu glas scăzut.

- Să ne dorim să nu le folosim niciodată.

Lisbeth scutură din cap.

- Nu mă tem de moarte... Acesta este motivul pentru care aș vrea să te însoțesc...

- N-am crezut niciodată că femeile sunt capabile de un asemenea curaj.

Ea surâse.

- În fond, am impresia că nu cunoști deloc femeile...

- Poate că m-am înșelat numai în privința dumitale...

Ea ridică ochii spre el și privirile lor rămaseră o clipă înfipte una într-alta. Apoi, el tresări brusc, ca și cum uitase de trecerea timpului. Ea îi întinse instinctiv mâinile.

- Fii cu ochii în patru, Rodney! îl imploră ea.

El ezită o clipă, ca și cum era pe punctul să-i răspundă, apoi, cu același gest amical pe care l-ar fi putut avea față de Francis îi puse mâna pe umăr.

. - Nu mă pândește nici un pericol, spuse el zâmbind.

Acestea fiind spuse, părăsi cabina. O clipă mai târziu, Lisbeth îl auzi dând o serie de ordine. Ajunse și ea la ușă, cu pași lenți și ieși pe punte. Oamenii erau deja în barcă. Rodney tocmai cobora și el, la rândul lui. Toți aveau bustul și picioarele goale, o sabie prinsă la centură și un cuțit. De asemenea, fiecare avea un pumnal ascuțit, pe care îl vor ține între dinți când vor înota.

Mai rămăsese încă o oră din zi. Trebuiau să ocolească partea cea mai periculoasă a coastei înainte de a se putea așeza la pândă. Rodney nu își imaginase tensiunea nervoasă și starea de alertă permanentă în care se va desfășura acest traseu. Trebuiau să supravegheze fără încetare și marea și țărmul, cu teama ca o santinelă să nu dea alarma.

Mai mult decât atât, parcursul era el însuși dificil. Curenții erau puternici, iar recifele de corali, pe jumătate ascunse sub apă, puteau foarte bine străpunge coca ambarcației. Ajunseră în cele din urmă în locul indicat de indian ca fiind cel mai potrivit ca să se adăpostească până la noapte.

Întunericul nu mai putea întârzia mult. Rodney văzu cu bucurie prima stea aprinzându-se pe un cer de catifea. Așteptând cu răbdare momentul intrării în acțiune, începu să se gândească la Gadstone. Acum, trebuia să se apropie de ascunzătoarea situată deasupra satului, unde îi aștepta un indian care primise însărcinarea să-i conducă.

Tânărul locotenent și oamenii lui aveau misiunea să urmărească ce se întâmplă; ei trebuia să rămână liniștiți până când vor răsuna trei semnale de siflee la bordul galionului „Santa Perpetua". Îndată ce vor auzi acest semnal, trebuiau să fugă cât îi țineau picioarele ca să ajungă cât mai repede posibil la „Eretele", înainte ca el să plece în întâmpinarea galionului. Dar, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, Gadstone și mica lui ceată erau acolo pentru a provoca o diversiune. Erau înarmați cu mai multe bombe încărcate cu material exploziv și fiecare purta o suliță cu vârful uns cu catran. Cu toate că n-ar fi putut ține piept prea mult timp unui adversar mai numeros, trebuia să împiedice dușmanul să-și concentreze atenția asupra navei ancorate în radă.

„Acum, își spuse Rodney, este rândul nostru să intrăm în acțiune".

Dădu ordin în șoaptă vâslașilor să reia cursa. Scufundând vâslele în apă cu cea mai mare prudență ocoliră coasta fără nici un zgomot. Deodată, văzură golful deschis în fața lor. După cum le promisese căpetenia satului, cheful de pe uscat era în toi.

Patru mari focuri de petrecere trosneau, aruncând în aer scântei. Pe alte focuri mai mici, se frigeau vite și porci întregi. Lumina era atât de mare încât puteau distinge spaniolii lăfăindu-se pe nisipul fin al plajei, înlănțuind cu un braț fete împodobite cu ghirlande de flori, în timp ce băștinașii îi serveau fără întrerupere cu hrană și băutură. În spatele colibelor satului se găsea un țarc unde erau închiși sclavii de la bordul galionului, păziți de santinele.

În golf, „Santa-Perpetua" își ridica înaltele catarge spre cer. Acolo, totul era înecat în penumbră.

„Vasul pare să fie destul de departe în larg, își spunea Rodney. Plecând de la țărm, unei bărci i-ar fi trebuit cel puțin trei sau patru minute ca să ajungă la el".

De pe plajă se ridicau țipete și râsete, într-un vacarm răsunător. Dar Rodney, cu o voce abia auzită, ordonă oamenilor săi să părăsească barca. Câteva secunde mai târziu, fiecare cu pumnalul între dinți și sabia prinsă la centură, înotau în direcția vasului spaniol. Apa era aproape caldă. Rodney, foarte bun înotător, ajunse primul. Se prinse de o frânghie care atârna de pe vas și își așteptă oamenii. După ce ajunseră toți, se cățărară cât mai fără zgomot posibil la bord.

Ajunși la balustrada groasă, riscară o privire cu cea mai mare prudență. După cum se aștepta Rodney, toate santinelele erau îngrămădite pe bara orizontală dintre stâlpii balustradei, din partea cealaltă a navei, privind invidioși petrecerea de la care erau excluși.

Mica ceată de atacatori riscă totul ca pe o carte când, cu apa încă picurând de pe ei, traversă puntea în toată lărgimea ei ca să ajungă la dușmani fără să le trezească atenția.

În momentul acela, indigenii începură să cânte și să țipe dansând și această zarvă mare acoperi orice alte zgomote.

Drama se termină în câteva secunde. Cele șase santinele au fost izbite cu câte o lovitură de pumnal și o mână s-a abătut peste gura lor înainte de a putea scoate vreun strigăt.

- Duceți-vă și aruncați o privire jos, murmură Rodney.

Oamenii reveniră câteva minute mai târziu.

- Nu este nimeni la bord, domnule.

- Foarte bine.

Fiecare om avea sarcina lui, distribuită dinainte. Se pregătiră să ridice vela numită foc. Briza serii începu să adie, după o zi de calm deplin. Vasul se legăna între parâmele lui, ca și cum era și el nerăbdător să plece.

Rodney își ținu respirația. Poate că cineva, pe uscat, observase ce se întâmpla. Dar indienii, sărind în jurul focurilor și fâțâindu-se în toate sensurile, rețineau atenția tuturor.

- Suntem gata să ridicăm ancora, domnule. Este acționată de unul din cabestanele acestea foarte noi.

Observația fusese făcută de unul dintre caporali cu o voce gâfâitoare. Rodney aruncă o privire în jurul lui. Sosise momentul celui mai mare pericol. Fiecare marinar știe ce zgomot fac lanțurile unei ancore când este înfășurat.

Pe uscat, petrecerea devenea din ce în ce mai zgomotoasă așa cum Rodney îi ceruse căpăteniei satului. Cu toate acestea, puteai să știi? Poate că unul dintre ofițeri nu era la fel de beat ca ceilalți sau putea să aibă privirea mai pătrunzătoare.

Își începură încet treaba, cu picioarele goale înfipte cu putere în podeaua punții și trăgând cu toată forța brațelor lor de barele cabestanului. Clic! Clac!

Lanțul se ridica în cadență, dar zgomotul monoton părea să răsune până departe.

Clic! Clac!

„Cu siguranță, cineva va auzi!” se gândea Rodney cu disperare. Șiroind de transpirație, se agăța cu toate puterile de barele troliului, împreună cu oamenii săi.

Lanțul era foarte greu, după cum era de așteptat la un vas atât de mare. În cele din urmă, ancora apăru. Clic! Clac! Treaba era făcută.

Abia în clipa aceea, Rodney îndrăzni să arunce o privire spre plajă. Indigenii se răsuceau și se roteau ca niște vrăjitori. Cei care nu dansau pocneau din palme și băteau din picioare. Tobele răsunau cu putere, scoteau cu toții țipete, gata să-și rupă coardele vocale, într-un ritm infernal. Indienii își jucau bine rolul!

- Pregătiți verga pânzei mari! comandă Rodney.

Luă el însuși bara cârmei și îndreptă prora vasului sub vânt.

Briza se ridicase la momentul potrivit. Pânzele pocniră; se umflară, pocniră din nou. Rodney, cu inima bătând cu putere, privi cum se

desfăşoară toată întinderea aceea de pânză. Vântul se repezi în ea. Vasul porni la drum. Nu-i venea să creadă că era adevărat

Vasul începu să înainteze, toată arborada trosnind şi gemând sub încordarea parâmelor. Valurile dansau de-a lungul prorei. Vântul se amplifica, întorcându-se spre nord-est, după cum prevăzuse Barlow cu câteva ore în urmă. „Santa-Perpetua" începea să-şi sporească viteza.

În clipa aceea, Rodney scoase o siflee din buzunar şi scoase trei sunete stridente. Aşteptă câteva secunde, apoi suflă încă o dată de trei ori, pentru cazul că Gadstone n-ar fi auzit semnalul, peste vacarmul îngrozitor al petrecerii. Totuşi, mica ceată trebuie s-o fi văzut pe „Santa-Perpetua" ieşind din golf.

De pe plajă, răsună deodată un ţipăt, diferit de toate celelalte. Cineva îndrepta un deget în direcţia vasului, apoi altul, şi încă unul. Nişte bărbaţi se repezeau spre ţărm, urlând şi gesticulând. În momentul acela, o lumină brăzdă întunericul şi în spatele lor răsună o explozie. Rodney începu să râdă. În pofida ordinelor lui, tânărul Gadstone nu se putuse lipsi de plăcerea de a arunca bombe.

Era inutil şi încălca astfel ordinele primite. Totuşi, lungile ore de aşteptare puseseră la grea încercare vioiciunea tânărului locotenent. Acum, el şi cu oamenii lui alergau desigur cât îi ţineau picioarele spre „Eretele". Trebuia să aibă timp să ajungă la el înainte de a lua drumul mării.

Bombele, aşa cum prevăzuse Rodney, sporiră şi mai mult confuzia spaniolilor. Indienii continuau să-şi joace foarte bine rolul. Ei alergau în toate direcţiile, scoţând ţipete ascuţite. Spaniolii, buimăciţi de beţie, luaţi cu totul pe nepregătite, n-aveau nici cea mai mică idee despre ce trebuia făcut.

„Santa-Perpetua" era acum afară din golf şi se îndrepta spre largul mării. Gabierele şi pânza bompresului au fost întinse cu promptitudine. Câţiva spanioli se urcară în grabă într-una din bărcile rămase la ţărm, dar nu mai puteau ajunge vasul din urmă şi, în întuneric, renunţară repede la urmărire.

Rodney îndreptă vasul spre sud. „Eretele" va veni curând să-i întâlnească şi atunci se vor îndrepta spre Golful Darien, situat între Panama şi Columbia.

„Santa-Perpeta" era o navă grea şi de tonaj mare, dar Rodney o găsea uşor şi plăcut de condus. Nu mai ţinuse bara unei cârme de mulţi ani. Încerca o plăcere aproape senzuală să strângă piesa lungă

de lemn, să simtă vasul cum răspunde la cea mai mică dorință a lui. Briza își cânta în pânze cântecul ei plăcut. Valurile fremătânde mângâiau coastele navei. Deasupra capetelor lor scânteia cerul.

Rodney își dădu capul pe spate și lăsă să-i scape un oftat adânc. Reușiseră! Abia putea să creadă. „Santa-Perpetua" era a lor.

O capturaseră așa cum prevăzuseră, fără să piardă un singur om, pentru gloria patriei lui, pentru regină.

Capitolul 8

La orele trei ale dimineții, apărură zorile. Rodney nu părăsise nici o clipă cârma. Nu se simțea obosit sau, mai degrabă, corpul părea că nu-i mai aparține, ci că acționează fără comandă. Din când în când, își privea mâinile fixate pe cârma vasului, cu un aer gânditor, întrebându-se cum știau ele să facă gesturile care li se cereau.

Apoi se adresă unor ființe invizibile, cu o voce scăzută în armonie cu valurile.

- Vorbește-mi, Anne. De ce te ascunzi? Te voi găsi, oriunde vei fi. Ești a mea! Nu-mi vei scăpa. Te voi forța să mă iubești...

În fața lui apăru însă Lisbeth, sfidându-l cu ochii ei verzi, urmărindu-l; crezu că vede în ea un demon, un spirit rău, căruia nu i se va putea niciodată sustrage.

Îi vedea genele lungi umbrindu-i ușor obrazul. Dar privirea ei, ridicată brusc asupra lui, nu avea candoarea unei fetișcane; nu, privirea ei trăda o voință egală cu a lui.

Lisbeth la masă, în fața lui; Lisbeth pe puntea scăldată în soare; Lisbeth atât de aproape de el încât îi simțea respirația... sau nu era, oare, decât briza?

Cât era de obosit!... Cu toate acestea, era obligat să conducă vasul acesta... să îl prezinte... Lisbethei!

Lumina zilei apăru brusc. Rodney se scutură. Văzu întinderea nesfârșită a valurilor, dispărând într-un orizont cețos. Erau în plină mare.

Urmase oare bine direcția pe care el și Barlow o stabiliseră? Erau destul de departe de ruta navelor care se îndreptau de la Nombre de

Dios spre Havana? Cu mintea amorțită de oboseală, se mulțumea să repereze eventualele pericole din jurul lor. În clipa aceea, răsună un strigăt de la înălțimea marelui catarg;

- O pânză la orizont!

Cuvintele acestea simple îl scoaseră imediat din amorțeală. El nu răspunse, dar își ridică fruntea și așteptă. I se păru o eternitate până când veniră cuvintele pe care dorea să le audă.

- Este „Eretele", domnule! La tribord, înainte. Vine direct spre noi, sunt sigur de asta, continuă marinarul de veghe.

Rodney scoase un suspin adânc de ușurare.

- Puțin vin, domnule? zise o voce, lângă el.

Unul dintre matelotii ținea o tavă în mână. Pe această tavă se găseau un vas cu picior și toartă și o cupă de o asemenea frumusețe încât rămase mut de uimire. Amândouă din aur și împodobite cu pietre prețioase, străluceau în lumina limpede a dimineții, încât s-ar fi spus că ieșeau din „O mie și una de nopți", minunata colecție de povestiri arabe, și nu din cabina unei corăbii. Îl privi pe matelot. Un zâmbet larg îi lumina fața.

- Cabina de la pupa este plină de asemenea fleacuri, strălucitoare, domnule. După părerea mea, am avut noroc.

Rodney luă cupa și bău vinul. Băutura aceasta de bună calitate, cu un gust delicios, îl reconfortă în mod miraculos.

- Să sperăm că nu sunt decât mostre din ceea ce vom găsi la bord, spuse el, punând cupa pe tavă. Du-te la bucătărie și aprinde focul. Avem cu toții nevoie de o masă bună.

- Foarte bine, domnule!

În depărtare, „Eretele" înainta spre ei, cu o viteză inferioară lor, având vântul împotrivă.

Rodney își ridică privirea spre vârful catargului cel mare. Acolo nu mai fâlfâia steagul roșu și galben al Spaniei. Din fericire, un matelot îl coborâse. Ar fi trebuit să se gândească la asta și să dea ordin. Secundul Barlow se asigurase desigur că vasul spre care se îndreptau cu atâta grabă și încredere nu mai aparținea inamicului.

I se păru curând că distinge oameni de veghe pe puntea din față. Se întrebă dacă Lisbeth se afla printre ei, dar era sigur că așa stăteau lucrurile. Nu mai putea, acum, să-l trateze drept laș. Deși ea se scuzase, insulta aceasta continua să-l rănească și să-l irite.

Capturând „Santa-Perpetua", se justifica, presupunând că ar fi fost

necesar, pentru că fugise așa cum o făcuse în fața unor forțe superioare, că refuzase o luptă inegală în care ar fi pierit cu toții până la ultimul. Avusese dreptate. În clipa asta, își repeta ca un copil: „Am avut dreptate", și se bucura s-o dovedească tuturor.

„Eretele" se afla acum destul de aproape ca să vadă brațe agitându-se în semn de bucurie. Barlow conducea vasul într-un mod impecabil, știind să profite de cea mai mică adiere de vânt. Pentru a mia oară de la plecare, se felicită că îl avea pe Barlow cu el. Era un om în care avea toată încrederea. Cu toate că îi lipsea inițiativa necesară și acel „nu-știu-ce" care nu poate fi definit, fără care nu poți fi niciodată un bun căpitan, ca secund era fără pereche.

Distanța continua să se micșoreze între cele două nave, încât Rodney putea auzi aclamațiile prelungite ale echipajului său. Emoția îi strângea gâtul. Oamenii lui nu-l condamnaseră în mod deschis când trebuise să fugă din fața dușmanului, dar sesizase dezaprobarea lor nerostită. Acum, nu își cruțau entuziasmul față de el. Se simți fericit și absurd de mândru că realizase ceea ce așteptau de la el.

Nu era deloc greu să se oprească în larg. Vântul se oprise aproape complet. „Eretele" coborî o barcă pe apă. Rodney se amuză văzând că prima care punea piciorul pe „Santa-Perpetua" era Lisbeth. Putea să se arate de o foarte mare discreție și se străduia să treacă neobservată; dar, ca să obțină ceea ce-i stătea la inimă, știa să se prevaleze de situația ei de oaspete de seamă.

- Oh! Rodney! Ce ispravă!

În entuziasmul ei, mâinile i se prinseră în ale lui, părând că nu mai este conștientă de nimic.

- Complimentele mele, domnule!

Primirea lui Barlow era extrem de politicoasă, dar figura lui îi trăda bucuria. El își arunca privirile în toate părțile și examina galionul în amănunt: grinzile late transversale ale punții, prora joasă, pupa pătrată și înaltă ca un donjon, balustrada groasă de patru picioare, în spatele căreia străluceau o jumătate de duzină de tunuri cu gură largă, couleuvrinele din bronz șlefuit și bombardele.

Barlow rămăsese cu gura căscată în fața lambriurilor pe care străluceau însemne aurite, sculptate artistic, reprezentând armoarii, steme și blazoane. Figura sculptată la proră, felinarele octogonale înalte și bizare, montate pe stâlpi pictați, complexitatea greementului, toate astea păreau absurde și ciudate.

- Pe toți dracii din iad! Era înjurătura lui preferată în cazul unei emoții puternice.

- Este nava cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată, zise Lisbeth respirând cu putere. Spune-ne, te rog, cum ați capturat-o. Istorisiți-ne toată povestea. V-ați luptat?

- Totul s-a desfășurat așa cum prevăzusem, zise Rodney, adresându-se lui Barlow și nu ei. Domnul Gadstone și mica lui ceată sunt la bord?

- Da, domnule.

Rodney zâmbi. Soarta lui îl preocupase mult.

- Atunci să trecem în revistă noua noastră proprietate. După aceea nu ne mai rămâne decât să găsim un mic port liniștit în care să putem inspecta pe îndelete toată încărcătura. Indianul a revenit la bord cu domnul Gadstone?

- Da, domnule, și ei sunt la fel de entuziasmați ca doi copii.

Rodney râse din toată inima.

- De data asta, pot să fie...

Acestea fiind zise, se îndreptă spre cabina din spate. Când se pregăteau să intre acolo, ușa se deschise și apăru un bărbat. Amuțiți de surprindere, se priviră cu toții, uluiți.

Bărbatul era tânăr și foarte frumos; tenul mat și ochii negri lăsau să se presupună că era spaniol. Purta o vesta cu mâneci de culoare roșu-închis, pantaloni scurți de aceeași culoare și ciorapi puțin mai deschiși. Cataramele de la pantofi erau asortate cu vesta și striate de asemenea cu aur. Un lanț greu de aur, montat cu pietre prețioase, îi decora pieptul.

Timp de o clipă, nimeni nu rosti un cuvânt. Străinul îi privi rând pe rând pe Barlow, Lisbeth, Rodney. Deodată, acestuia îi fu rușine de ținuta lui zdrențuită. Cu toate acestea, el era acela care trebuia să vorbească. Se redresă și, arătând o dezinvoltură pe care era departe s-o simtă, făcu un pas înainte.

- Numele dumneavoastră, senor? întrebă el în spaniolă.

Tânărul îi răspunse în aceeași limbă:

- Sunt don Miguel, fiul marchizului de Suarez, proprietarul acestui vas.

Rodney înclină capul.

- Sunt Rodney Hawkhurst, slujitor al Majestății sale regina Elisabeta a Angliei și căpitanul „Eretelui". După capturarea ei, îmi asum de asemenea comanda navei „Santa-Perpetua".

- Înțeleg, domnule.

Spaniolul vorbea pe un ton calm și ferm. El își desprinse sabia de la șold și i-o întinse cu un gest demn lui Rodney.

Rodney o luă și i-o predă lui Barlow.

- Mulțumesc, senor de Suarez, zise el. Binevoiți, firește, să vă considerați drept prizonierul meu. Vom face ceea ce stă în puterea noastră să vă asigurăm confortul până la întoarcerea noastră în Anglia...

Tânărul schiță un zâmbet lipsit de iluzii, știind prea bine ce viață aspră îl aștepta acolo.

- Domnule, sunteți de o mare amabilitate, zise el. Regret că nu v-am auzit venind la bord. Din nenorocire, am fost bolnav și doctorul mi-a prescris un sedativ atât de puternic încât trebuie să fi dormit pe toată durata luptei.

Ezită o clipă, apoi continuă:

- Vă rog să-mi iertați această întrebare, dar echipajul „Santei-Perpetua" a suferit multe pierderi?

- Sunt bucuros să vă liniștesc asupra acestui punct. În afară de cele șase santinele lăsate la bord în timp ce toți petreceau pe uscat, nimeni n-a fost ucis.

Pentru prima dată, trăsăturile feței tânărului bărbat se crispară.

- M-am străduit totuși să le spun că toate petrecerile acelea erau deplasate! exclamă el, foarte mânios. Ce aveau oare de sărbătorit în afară de o avarie a cârmei?

- Îmi voi face o datorie, bineînțeles, de a vă povesti aventura când vom fi mai puțin grăbiți, zise Rodney. Deocamdată însă, ofițerii mei și cu mine, avem multe de făcut. V-aș fi foarte obligat, senor, să binevoiți să vă întoarceți în cabina dumneavoastră și să rămâneți acolo până la noi ordine...

Tânărul se înclină. El traversă cabina și deschise o mică ușă mascată de lambriuri. În căutările lor grăbite, noaptea precedentă, această ușă scăpase privirilor matelotilor și prezența tânărului bărbat la bord rămase astfel neobservată. Cabinele celelalte erau goale. Rodney tresări de plăcere văzând jurnalul de bord, hărțile de continente și mări de care cabina căpitanului era plină.

Nu văzuse niciodată și nici nu-și imaginase luxul extraordinar din cabinele ofițerilor de pe „Santa-Perpetua". El constată cu mare uimire că paturile aveau cearșafuri din pânza cea mai fină și saltele de puf, lucruri neobișnuite în marină. Cu siguranță, spaniolii se pricepeau să-și

asigure un confort princiar.

Mobilierul din cabina de la pupa smulse o exclamație de surprindere lui Barlow și Lisbethei. Mese masive, sculptate și pictate, erau pline cu o mulțime de obiecte din aur și argint. Vesela era din aur masiv. Podeaua era acoperită cu covoare bogate, iar hublourile erau împodobite cu frumoase draperii din catifea scumpă. Austeritatea lambriurilor era împodobită cu tapiserii și tablouri.

O asemenea îngrămădire de bogății, era un semnal de pericol. Spaniolii nu vor primi cu ușurință dispariția unei asemenea nave splendide.

Rodney îi ordonă lui Barlow, fără să piardă timpul, să pună la bordul „Santei-Perpetua" cei mai buni marinari de care putea dispune.

Hotărâse, contrar obiceiului, să-și asume el însuși comanda navei. Tradiția era de a investi cu puterile căpitanului un alt ofițer și de a pune la bord un echipaj de captură. El se considera însă singurul capabil să conducă un vas atât de mare; în plus, înțelese avantajul de care putea beneficia, mai târziu, dispunând de tunuri puternice. În mintea lui, luau deja naștere planuri ambițioase; dar deocamdată lucru cel mai urgent era de a părăsi locurile acelea cât mai repede. Indianul și cimaronii, care aveau sarcina să-i călăuzească până la Golful Darien, au fost aduși la bord. Rodney îi mulțumi tânărului indian pentru ajutorul pe care i-l dăduse și-i promise o asemenea cantitate de pesos pentru el și satul lui, drept recompensă pentru serviciile făcute, încât acesta rămase mut de surprindere și de recunoștință.

Rodney nu avea în posesia lui o sumă atât de mare. Calele „Santei-Perpetua" trebuiau să ascundă multe monede de aur și de argint. El nu se înșela. Ajunseră curând într-un mic golf bine ascuns din sudul istmului Panama. Aici, au putut inventaria pe îndelete încărcătura capturii lor. Descoperiră patru sute de mii de piese de aur, cincisprezece lăzi pline de monede de argint, treizeci de lingouri de argint, două sute din aur, plus mari cantități de chihlimbar, fildeș, mosc, vinuri fine, mătase de China, dantele, fructe rare conservate, porțelanuri fine și diverse obiecte de artă.

Transferară o parte din aceste comori în calele „Eretelui", pentru a împărți riscurile. Oamenii erau nebuni de bucurie la gândul viitoarei împărțiri a acestei prăzi.

Pentru a conduce două nave, erau bineînțeles în număr prea mic. Rodney îi împuternici pe cimaroni să înroleze voluntari. El se opuse

energic propunerii lui Barlow de a răpi indigeni și, cum se obișnuia, să-i oblige să lucreze ca sclavi. Era un procedeu folosit în marină de toate națiunile. Dar Rodney avea o ură înrădăcinată împotriva sclaviei. Cu toate că echipajul îl credea nebun, își menținu hotărârea de a înrola voluntari și de a-i plăti.

Procedeul acesta i se păru domnului Barlow și celorlalți ofițeri bizar și extravagant. În plus, erau siguri că numai infirmii sau schilozii, cu care tribul nu avea ce face vor veni să se înroleze. În secret, ca să nu stârnească furia căpitanului lor, tot echipajul încheie pariuri în această privință.

Cu toate acestea, în cea de a treia zi, optimismul lui Rodney se dovedi justificat. La apusul soarelui, cimaronii revenină cu douăzeci de oameni; dintr-un sat mai apropiat aflat puțin mai jos, pe coastă, li se vor alătura alți recruți.

- Sunt tineri, îi explicară ei lui Rodney, dar sunt puternici și plini de bunăvoință. I-am asigurat că vor fi plătiți. Asta nu li s-a întâmplat niciodată până acum, adăugară ei și mulți dintre ei doresc din tot sufletul să învețe meseria de marinar.

- Vă sunt foarte recunoscător că m-ați ajutat și de data asta, zise Rodney. Ofițerii mei erau siguri că foarte puțini dintre prietenii voștri vor dori să-și părăsească țărmurile natale.

Cimaronul clatină din cap în semn de negație.

- Nu este deloc o viață pentru tineri. Spaniolii erau peste tot. Numărul lor sporește cu fiecare an. Dacă un om, muncind din greu, reușește să câștige câteva vaci și câțiva porci, vin spaniolii și șterpelesc totul. Ei organizează raiduri, răpesc bărbați nu numai pentru a-i folosi ca sclavi la bordul navelor lor, dar și pentru a-i trimite să muncească în minele lor de pe coasta cealaltă a istmului. Tinerii noștri se tem, dar au încredere în dumneavoastră. Nu sunteți oare prietenul binefăcătorului nostru, sir Francis Drake?

În seara aceea, Rodney părea foarte mulțumit.

Ce putea fi atât de uimitor? își spuse Lisbeth când îl văzu prezidând cina din capul mesei mari de lemn, admirabil lustruite. Lumina candelabrelor făcea să strălucească în mii de lumini pietrele prețioase și mai cu seamă să sclipească vesela din argint. Don Miguel își lua mesele cu ei. La bordul navei „Căprioara de aur", Rodney învățase cu câtă amabilitate trebuie tratați prizonierii de seamă.

Tânărul spaniol vorbea limba engleză mai bine decât vorbeau ei

limba lui. Avea douăzeci și trei de ani. Aceasta era prima lui călătorie: se dusese să inspecteze proprietățile tatălui său în posesiunile spaniole. El le dădea o apreciere generală asupra bogatelor comori îngrămădite pe celelalte șase nave plecate puțin înaintea lor din Nombre de Dios și în compania cărora ar fi trebuit să navigheze fără această nefericită captură.

- Nu este nimic uimitor că Spania este atât de arogantă. Este prea bogată! murmură Rodeny.

- Am încercat să vă fim prieteni, replică prompt don Miguel.

- Ați încercat mai curând să ne aserviți!

Tânărul ridică din umeri.

- Prietenia între națiuni este ca o căsătorie. Unul dintre cei doi trebuie să fie stăpânul.

Rodney începu să râdă.

- Regele dumneavoastră a putut s-o domine pe Maria*, dar Elisabeta este din același aluat. Niciodată n-o va domina vreun bărbat și nici o națiune nu va cuceri patria noastră!

- Vom vedea!

Rodney și Lisbeth știau că în clipa aceea se gândea la puterea „Armadei". Teama le strânse inima. Ce se întâmplase oare de la plecarea lor? Lisbeth rămase un timp tăcută. Își amintea cuvintele auzite de nenumărate ori la masa tatălui ei: uriașele galioane pregătite să traverseze Canalul Mânecii ca să invadeze Anglia.

Rodney își amintea însă de înfrângerea pe care Drake le-o provocase spaniolilor anul trecut, în portul Cadiz. Galioanele, prea greoaie și dificil de manevrat din cauza dimensiunii lor și a greutății armamentului lor formidabil, nu putuseră să țină piept vaselor britanice, mai mici, mai rapide, mai mobile. Nu va fi oare întotdeauna așa? Din pură politețe față de prizonierul lui, Rodney păstra pentru el aceste gânduri.

Cu toate că aparținea unei națiuni inamice, nu se putea avea decât simpatie pentru don Miguel. Era fermecător.

Lisbeth, la început foarte prost dispusă în privința lui pentru că era spaniol, sfârși prin a-l trata ca pe oricare tânăr de vârsta lui pe care l-ar fi cunoscut la Camfield.

---

* Maria I. Tudor: fiica lui Henric al VIII-lea, sora vitregă a Elisabetei I. A domnit între anii 1553-1558.

Fiind amândoi singurii care nu aveau treburi la bord, ajunseră să își petreacă împreună cea mai mare parte a timpului. Erau tineri și nu puteau discuta tot timpul despre politică și război. Vorbiră atunci despre tot ce îi interesa.

Don Miguel era un bun călăreț. Lisbeth se ținuse în șa îndată ce începuse să meargă și caii fuseseră întotdeauna cea mai mare pasiune a ei. În loc să fie rigidă și trufașă în prezența tânărului spaniol, ajunsese dimpotrivă, să aprecieze compania lui.

Când navele făceau escală într-un port, don Miguel era consemnat în cabina lui, păzit de o santinelă. Cu excepția timpului rezervat pentru mese. Pe mare însă, avea libertatea să se plimbe după cum avea chef.

Când Lisbeth și cu el se întâlneau, vorbeau fie în engleză, fie în spaniolă. Conversau, de asemenea, în franceză și în latină, râzând reciproc de greșelile și de ezitările lor.

Micul port în care se adăpostiseră pentru a invetaria încărcătura de pe „Santa-Perpetua" era prea aproape de Panama ca să fie sigur. De aceea, cu recruții lor indigeni la bord, hotărâră să coboare de-a lungul coastei. Peisajul devenea cu fiecare zi mai încântător.

Cât vedeau cu ochii, se întindeau păduri imense. În bogata vegetație tropicală creșteau numeroase plante de care Lisbeth avea nevoie pentru îngrijirea răniților. De fiecare dată când coborau pe uscat, putea să-și procure din ele. Găseau de asemenea ouă de broască țestoasă, nuci de cocos, banane și ananas. Prinseră o broască țestoasă pe care o fierseră și o sărară. Carnea aceasta li se va părea, mai târziu, delicioasă. În timpul acestei părți a călătoriei, hrana lor a fost variată și delicioasă. Masa lor zilnică obișnuită și monotonă pe mare, nu mai era decât o amintire urâtă.

Pe țărmul Golfului Darien, existau fazani din abundență. Trecură prin fața radei unde debarcase Drake; el o numise „Portul fazanilor" din cauza numărului mare din aceste păsări pe care le văzuse. Era un loc foarte periculos. După raidurile vestitului marinar, spaniolii supravegheau foarte riguros ținuturile acestea.

Puteau să-și procure de peste tot vânat, orătănii și porci. Cum Rodney plătea întotdeauna aceste merinde indigenilor, mai mulți dintre ei au fost tentați să se alăture voluntarilor înrolați deja la bord. „Eretele" și „Santa-Perpetua" erau două nave pe care echipajele trăiau mulțumite. Câteodată, pentru o insubordonare gravă, unii oameni

prea indisciplinați erau condamnați la câteva lovituri cu teribilul bici cu nouă cozi; dar, în general, fiecare își vedea la bord de ocupațiile lui, cu o expresie surâzătoare.

Don Miguel îi privea foarte surprins pe oamenii mergând încoace și încolo pe punți și pe catarge, cu un cântec pe buze sau fluierând cu un aer mulțumit.

- Sunt mulțumiți, îi spuse el Lisbethei într-o seară când erau așezați amândoi în cabina de la pupă, puțin înainte de căderea întunericului.

- Da, sunt mulțumiți cu soarta lor. Sunt bine hrăniți și fiecare va primi o sumă mare de bani la sosirea noastră la Plymouth...

Vorbise fără să se gândească; temându-se că a jignit susceptibilitatea însoțitorului ei, adăugă:

- Îmi pare rău... îmi pare rău pentru dumneata, vreau să spun.

El îi zâmbi și începu s-o privească, tolănit într-un fotoliu, cu bărbia sprijinită în mână. Ea nu-și tăiase părul de când se afla la bord și acum îi cădea aproape până la umeri în bucle zburdalnice care se asemănau cu aurul pe catifeaua întunecată a scaunului.

Uimită de tăcerea companionului ei, își ridică privirea spre el. Citi în privirea lui o expresie foarte neliniștitoare.

- Sunteți frumoasă, îi spuse el cu o voce plăcută, în englezește.

Simți cum sângele îi năvălește în obraji.

- Ce vreți să spuneți? bâigui ea.

- Credeți într-adevăr că m-ați înșelat în asemenea măsură? Cred că am înțeles cine sunteți chiar de la prima privire. Englezii sunt într-adevăr orbi, sau doar pretind că sunt?

Lisbeth nu încercă să nege.

- Rodney știe, spuse ea, dar ceilalți...

Don Miguel părea stupefiat.

- Englezii au, se știe, o reputație serioasă de prostie, dar pentru Dumnezeu! Să crezi că un băiat poate poseda o asemenea frumusețe... este curată nebunie!

Lisbeth nu își putu stăpâni râsul.

- Promiteți-mi că veți păstra acest secret pentru dumneavoastră, îi ceru ea pe un ton implorator. Voi explica de ce mă aflu la bord...

Îi spuse toată povestea, cu toate că, pentru a nu-l jigni, trecu sub tăcere motivul aversiunii tatălui ei față de doctorul Keen. Îi povesti cum luase locul lui Francis și descrise furia lui Rodney când descoperise această înșelătorie; cât privește echipajul, acesta o luase

drept propriul ei frate și o adoptase fără să manifeste cea mai mică bănuială.

Don Miguel o ascultă cu o atenție încordată. Când termină de vorbit, se apleca spre ea:

- Vă acomodați cu acest rol de băiat? întrebă el.

- Desigur, replică ea cu un aer sfidător. La început mi s-a părut straniu, dar acum m-am obișnuit.

- Cu toate acestea, dacă s-ar ști că sunteți femeie, atmosfera de pe navă ar fi cu totul alta. Fiecare s-ar strădui să vă placă. Ofițerii ar rivaliza în galanterii față de dumneavoastră. Toți ar vrea să vă merite privirile. Oamenii își îndeplinesc mai bine treburile când o femeie este prezentă ca să-i laude.

- Rodney ar fi îngrozit dacă ar auzi asemenea cuvinte. El dezaprobă categoric prezența femeilor la bord. De altfel, cine l-ar putea condamna? Numai căpitanii de tristă reputație și desfrânatele navighează împreună în marina țării mele...

- Englezii sunt oameni foarte greu de înțeles, replică el cu promptitudine. În ceea ce mă privește, mi-ar plăcea să vă văd îmbrăcată în mătăsurile scumpe care sunt depozitate în cală. Mătăsuri atât de fine încât poți trece printr-un inel, atât de plăcute la pipăit încât atingerea lor de piele pare o mângâiere. Unele au culoarea smaraldului, iar anumite smaralde sunt făcute pentru a împodobi albeața gâtului dumneavoastră...

Se ridică pe neașteptate și aruncă o privire spre ușa care dădea pe punte. Era închis. Oamenii cântau ca de obicei. Deasupra capetelor lor răsunau pașii cadențați ai ofițerilor de cart.

- Vă voi arăta ceva, zise el.

Traversă încăperea și, scoțând un tablou de pe perete, îl puse pe podea. Lambriul nu părea să prezinte nici o particularitate. El apăsă un punct anume. Un arc secret făcu să basculeze un mic panou. Această ascunzătoare era atât de bine realizată încât nimeni nu i-ar fi putut bănui existența.

Lisbeth simți un mic fior de curiozitate străbătându-i corpul. Don Miguel strecură o mână în acel orificiu și scoase de acolo o casetă bogat sculptată și decorată. Era închisă cu un lacăt de aur. Tânărul spaniol scoase o cheiță, agățată la gâtul lui cu o panglică fină, și deschise caseta. Lisbeth scoase o exclamație de uimire. Caseta era plină cu bijuterii.

Se aflau acolo perle de toate formele și de toate mărimile, unele înșirate în rânduri, altele așa cum fuseseră scoase din scoici. Safire mari montate în argint cizelat și un colier de smaralde montat în aur. Don Miguel i-l întinse. Era o bijuterie neasemuită. Instinctiv, Lisbeth îl luă.

- Mi-ar plăcea să-l văd la gâtul dumneavoastră, spuse el.

- Ce frumos este! Smaraldele sunt enorme. Nu mi-am imaginat niciodată ceva asemănător... Oh! Există și o brățară și un inel asortate cu colierul. În pietrele acestea pare să strălucească un foc ciudat!

Tânărul spuse cu gravitate:

- Într-adevăr. Când un bărbat iubește o femeie cu o dragoste sinceră, smaraldele au puterea de a reflecta înflăcărarea inimii lui. Știați? Rubinele sunt imaginea pasiunii; în Spania însă, smaraldele sunt simbolul unei iubiri și mai mari...

În timp ce vorbea, scoase din casetă un smarald foarte mare, fixat într-un inel de aur, gravat cu arabescuri neobișnuite. Don Miguel luă mâna Lisbethei într-a lui și îi trecu bijuteria pe deget.

Ea îl contemplă o clipă. Don Miguel duse atunci degetele tinerei la buze.

- Este al dumneavoastră. Păstrați-l și ascundeți-l bine, vi-l dăruiesc...

Lisbeth își desprinse mâna cu o violență neașteptată.

- Cum puteți să mă credeți în stare de o asemenea josnicie? izbucni ea furioasă.

În același timp, scoase inelul de pe deget și-l aruncă prompt în casetă.

- De acum înainte, tot ce se află pe vasul acesta aparține colectivității. Nu știați asta? O parte revine echipajului; restul trebuie să fie împărțit între comanditarii „Eretelui". Dacă aș accepta să primesc acest inel, ar fi un furt. În plus, acum mi-ați dezvăluit această casetă, trebuie să i-o arătați lui Rodney.

Don Miguel păru să ezite.

- Dacă refuzați, va fi datoria mea s-o fac...

Îi zâmbi și ea simți că furia i se risipește.

- Nu vă înfuriați pe mine, o rugă el. Idei atât de severe despre dreptate mă surprind. Ce însemnătate are un inel mai mult sau mai puțin pentru o încărcătură de o asemenea valoare? Bijuteria aceasta îmi aparține și pot să v-o dăruiesc. Dar eu sunt deposedat de tot ce aveam, uitasem...

Lisbeth se înduioșă de această umilință.

- N-ar fi trebuit să vă vorbesc astfel, spuse ea, impresionată. Vă mulțumesc pentru că ați vrut să-mi faceți un asemenea cadou, dar nu pot lua nimic de aici.

- Cu toate acestea, ați luat ceva, replică el cu un aer grav.

- Ce anume? întrebă ea surprinsă.

- Inima mea, răspunse el.

O clipă, abia putu să-și creadă urechilor și îl privi, complet uluită. Dar, în privirea lui serioasă, văzu strălucind o flacără vie, asemenea celei care scânteia în inima smaraldelor.

- Oh, nu! Nu! exclamă ea.

- Este adevărat, pe onoarea mea! afirmă el. Sunteți lipsită oare în asemenea măsură de vanitate încât să nu vă fi gândit că voi fi ispitit de frumusețea dumneavoastră? Vă văd zi de zi, vă vorbesc, vă ascult, îmi petrec ore întregi lângă dumneavoastră. Cum aș fi putut să nu vă iubesc? Nu știți oare cât de fermecătoare sunteți?

- Întru totul...

În ciuda mâhnirii pe care aceste mărturisiri i-o provocau, o fermecătoare gropiță apăru în obrazul ei.

- Sunteți frumoasă. Mă fermecați, îmi bucurați toate clipele vieții. Înainte de a vă cunoaște îmi închipuiam că toate englezoaicele sunt reci, afectate, plictisitoare de moarte. Dar sunt ca argintul viu; părul dumneavoastră mă atrage așa cum un om care simte că moare de frig este atras de căldura focului. Am nevoie de caldura dumneavoastră, micuță Lisbeth. Sunt singur, inima mea este cuprinsă de o spaimă rece, sunt departe de patria mea și de ai mei. Am atâta nevoie de dumneavoastră!...

Lisbeth își astupă urechile cu amândouă mâinile.

- Nu aveți dreptul să îmi vorbiți în felul acesta, este incorect. Nu vreau să vă ascult!

- De ce nu? Nu sunteți, și dumneavoastră, singură? o întrebă el, făcând un pas spre ea.

Ca să-i răspundă, era obligată să-și ridice capul.

Era mult mai înalt decât ea. Totuși, văzându-i fața tristă și tânără, simți brusc dorința de a-l înconjura cu brațele, de a-l strânge lângă ea. Nu era încă foarte tânăr? Tânăr cum era Francis? Departe de patria lui, prizonier pe propriul lui vas, fără un prieten căruia să-i destăinuie neliniștile, știa totuși să dovedească un mare curaj în fața atâtor adversități.

- Bietul Miguel, zise ea, spunându-i pentru prima dată pe nume. Cât de mult aș vrea să vă pot ajuta!

Vorbea cu generozitate. Dar, după expresia lui, văzu prea târziu ce sens atribuia el cuvintelor ei.

Înainte să poată rosti un cuvânt sau să dea înapoi, o prinsese în brațele lui musculoase și puternice. Nu mai era un copil, cum își imaginase ea. Buzele tânărului se așezară peste ale ei, cu o tandrețe nesfârșită, dar pasiunea lui înfocată îi tăie imediat respirația.

Capitolul 9

Rodney mergea încoace și-ncolo pe dunetă, fredonâd. Căldura era copleșitoare. Vasul abia înainta; din când în când, sufla o briză ușoară. În cea mai mare parte a timpului, pânzele atârnau, inerte. Marea era atât de liniștită încât părea de plumb topit.

„Eretele", la aproximativ o jumătate de milă de ei, se găsea în aceeași încurcătură. Rodney îl zărea pe Barlow privind cu îngrijorare velatura nemișcată. O mare liniștită îl chinuia întotdeauna; pentru el, era un fenomen înfricoșător. În schimb, furtuna îl lăsă complet nepăsător, nu părea să-l sperie deloc.

Rodney, dimpotrivă, aprecia drept plăcute aceste perioade de calm. Îi plăcea marea nemișcată sub soarele arzător. Nu avea decât să se supună capriciilor brizei. După oboseala și emoțiile din zilele trecute, era bucuros să aibă câteva momente de tihnă.

Cu două nave de condus, neliniștea îl făcea adesea să-i piară somnul. În cursul nopții, se ducea să vadă dacă luminile „Eretelui" străluceau în întuneric. Nu mărturisise nimănui această slăbiciune: după capturarea „Santei-Perpetua", nu putea suporta ideea de a pierde unul din vasele lui.

Cât timp nu se îndepărtaseră suficient de Nombre de Dios și de istmul Panama, se aflau în pericol. Spaniolii păstrau o flotă puternică la Havana. Câteva nave mari primiseră fără îndoială ordinul de a porni în căutarea galionului „Santa-Perpetua".

Mai mult, don Miguel era un personaj de seamă. Tatăl lui era unul dintre cei mai mari proprietari de terenuri în posesiunile spaniole. De

asemenea, avea numeroase vase destinate transportului comorilor provenind din Peru și din minele de aur. Unicul fiu al marchizului de Suarez, nu putea să dispară fără ca asta să stârnească mare vâlvă, nu numai la Havana, ci și în Spania.

Tânărul își acceptase captivitatea cu o demnitate și o noblețe sufletească ce îi atrăsese admirația tuturor, inclusiv a domnului Gadstone. Dar compatrioții lui vor reacționa, fără îndoială, cu totul altfel. Abia după ce ieșiră din zona periculoasă începu Rodney să respire mai liber. Nu se mai întorceau fără încetare ca să pândească orizontul din spatele lor, cu teama de a vedea apărând de acolo vasele dușmane. Pe uscat, vegetația era luxuriantă și tropicală. Și dacă diversele specii de păsări arboreau penaje de toate culorile, nenumărații pești, de toate formele și mărimile, le depășeau în frumusețe prin nuanțele lor încă și mai variate.

Rodney nu obosea să-i privească în apa transparentă. Se amuza, de asemenea, văzându-și marinarii duri manifestând atâta tandrețe pentru a păstra la bord acești pești admirabili. Dar, când erau puși în vase de pământ sau de cositor, își pierdeau curând frumusețea și mureau. Oamenii se mulțumiră atunci să îmblânzească o broască țestoasă uriașă pe care o capturaseră. Ei cumpăraseră, de asemenea, de la indigeni, de câteva monede de mică valoare, papagali, păsări ara și tucani.

Florile erau din belșug. Într-o zi, Rodney observă una, foarte ciudată, semănând puțin cu un crin alb. Se gândi imediat la Anne.

Cu carnația ei ca laptele și părul blond ca grâul copt, o comparase cu un crin și frumusețea ei îl fermecase. Cu toate acestea, și se învinuia pentru asta, îi consacrase de mult timp un singur gând, ca și cum încetase să existe. Sub căldura de la tropice, nu mai înțelegea extazul pe care i-l provocase.

Nu reușea să-și reamintească decât expresia privirii ei.

Ochii ei nu aveau albastrul aprins și cald al mării pe care navigau, ci azurul pal al unei cer rece de primăvară și ochii aceia nu puteau trezi nici o înflăcărare în inima unui bărbat.

Rodney făcu un efort ca să alunge din minte aceste gânduri. Anne era cea mai frumoasă dintre femeile pe care le văzuse vreodată, și întâlnise multe în cursele lui rătăcitoare de-a lungul și de-a latul lumii. Chiar la Londra, nici o frumusețe vestită nu putea rivaliza cu ea. La întoarcerea din această călătorie, bogat și având dobândită o oarecare faimă, va fi a lui.

Încercă să-și imagineze voluptătea de a o ține în brațele lui, de a pune stăpânire pe buzele ei, de a-i simți pielea catifelată sub degetele lui. Cu toate acestea, îi apărea în fața ochilor așa cum era pe terasa de la Camfield, speriată cu totul de perspectiva unei căsătorii grăbite.

În clipa aceea, expresia ei reflecta un sentiment pe care nu reușise să-l definească, dar care îl neliniștea.

Continuă să meargă încoace și-ncolo pe dunetă, fericit că are mai mult spațiu ca să-și dezmorțească picioarele decât pe „Eretele". Ca pentru a o alunga pe Anne din mintea lui, începu să se gândească la această splendidă navă pe care o capturase, la puternicile ei tunuri, mândria și bucuria tunarului șef. În fiecare dimineață, oamenii erau obligați să facă exerciții de tragere. Și ce comori erau închise în calele ei!

Rodney se întoarse ca să privească ultima lor captură, o barcă pescărească pe care „Santa-Perpetua" o trăgea la remorca ei. Ea fusese luată ca pradă de la proprietarul ei spaniol împreună cu șase marinari indigeni.

Barca era încărcată cu pui, porci și miei. Încărcătura fusese transferată rapid la bordul „Santei-Perpetua". Rodney hotărâse să tragă această ambarcațiune în spatele lor, gândindu-se că ar putea s-o folosească într-o zi, cât timp navigau de-a lungul coastei. După aceea o va scufunda, ca să nu cadă din nou în mâinile spaniolilor.

Cimaronii își doreau de la ea garniturile din fier și el le promisese prietenului său, pilotul. Vor avea astăzi norocul să întâlnească un vas de coastă transportând perle? Își dorea foarte mult să pună mâna pe perle. Cât de frumos ar împodobi gâtul de alabastru al Annei! Dar abia își formulase acest gând și se învinui că voia să-și adoarmă conștiința. Și cu toate acestea, era ușor de înțeles.

Când bărbații se consacră unor misiuni periculoase și anevoioase, nu au deloc timp să-și dedice gândurile femeilor. La întoarcerea sa, lucrurile vor sta cu totul altfel, Rodney va ști să trezească în Anne o pasiune egală cu a lui, va ști să-i dovedească ce înseamnă iubirea. Deocamdată, avea de îndeplinit alte treburi, mult mai importante.

„Santa-Perpetua" era aproape nemișcată; dar vântul se va porni la căderea nopții. Nu puteau naviga mult pe întuneric, dar vor putea parcurge un drum din zori până la mijlocul zilei, când căldura făcea să cadă briza.

Aruncă o privire „Eretelui" și spre orizontul pustiu. În momentul acesta, nu putea face nimic altceva decât să aștepte vântul. Deși erau

atât de aproape de coastă, apa era adâncă. Singurul pericol consta în bancurile de corali de sub nivelul apei. Matelotul însărcinat cu sonda striga adâncimea pe un ton monoton.

-Nu ating fundul! strigă el.

Rodney aruncă o privire peste bord. Apa era limpede, peștii se urmăreau, nu-i pândea nici un pericol. Pe „Eretele", Barlow își ținea privirile ațintite asupra pânzelor. Părea nerăbdător să-și reia cursa. Rodney se simți dintr-o dată și el nerăbdător și încercă o vagă neliniște. De ce, n-ar fi putut spune.

Se întrebă ce făcea Lisbeth. La ora asta, avea obiceiul să vină pe punte. Se obișnuise, la rândul lui, s-o vadă acolo; prezența ei nu-l mai irita. Dimpotrivă, i-ar fi lipsit în timpul meselor. După capturarea "Santei- Perpetua„ avea numeroase motive să se felicite că o avea la bord.

Ar fi fost destul de neplăcut să se așeze la masă cu don Miguel și să-i folosească vasele de argint. Prezența Lisbethei împiedica o prea mare tensiune. Antipatia lui față de tânărul spaniol nu durase. Curând conversau toți trei la masă ca niște prieteni vechi.

Don Miguel le povestea despre viața lui în Spania. Rodney povestea la rândul lui călătoriile sale în jurul lumii cu Drake, trecând cu tact peste întâlnirile lor cu spaniolii. Lisbeth le vorbea despre caii ei și despre viața la conac; evita cu mare inteligență subiectele capabile să-i dezvăluie adevărata identitate.

Mesele acestea se desfășurau într-o atmosferă extrem de plăcută. Deschizând ușa cabinei de la pupă, se întreba care va fi meniul mesei de seară.

Pe pragul ușii, însă, rămase încremenit de uimire. Prizonierul lui ținea mâna Lisbethei într-a lui. Nu făcuse nici un zgomot intrând, dar cum îi sesizase prezența, don Miguel își ridică privirea.

Mișcarea aceasta o eliberă pe Lisbeth.

Se priviră toți trei fără să rostească o vorbă. Rodney avu impresia că cei doi tineri așteptau să vorbească el primul.

Închise ușa în spatele lui și traversă cu pași lenți cabina. Părea foarte calm și stăpân pe el, ca înaintea unei bătălii. Cu toate acestea, o furie teribilă, aprigă, aproape îl orbea.

Printr-un imens efort de voință, reuși să se stăpânească. Singura lui dorință era să-l străpungă sabia pe tânărul acesta îngâmfat care, cu zâmbetul pe buze, părea să-l sfideze. Dar, fiind prizonierul lui,

onoarea îi interzicea să-l atace sau să-l provoace la duel.

- Mă obligați, senor de Suarez, zise el, să vă cer să vă întoarceți în cabina dumneavoastră și să rămâneți acolo până la noi ordine.

Don Miguel se înclină cu un aer pe care Rondey îl consideră insolent.

- Mă voi supune, firește, ordinelor dumneavoastră, domnule, răspunse el, dar înainte de a mă retrage, țin să vă spun că dragostea mea pentru viitoarea dumneavoastră cumnată este dintre cele mai onorabile.

Cuvintele acestea i se părură lui Rodney o adevărată provocare. Cum îndrăznea s-o numească pe Lisbeth "viitoarea lui cumnată„, reducându-l astfel la rolul șters de paznic fratern, lipsit de orice atracție?

- Supuneți-vă și nu discutați, rosti el pe un ton tăios.

Don Miguel se înclină din nou. Apoi, întorcându-se spre Lisbeth, care stătea tăcută alături de el, îi sărută mâna.

- Viața mea este la picioarele dumneavoastră, declară el.

După aceea, traversă cabina, cu capul în sus.

Cei doi bărbați se măsurară o clipă din priviri cu o intensitate care contrazicea în mod straniu calmul atitudinii lor. Apoi, înainte de a ieși pe ușă, don Miguel arătă cu un gest teatral caseta pusă pe masă:

- Iată o ofrandă pentru cuceritor! suspină el.

Ușa pocni în urma lui. În cabină, pluti un timp tăcerea. „Probabil că Rodney trebuie să-mi audă bătăile inimii", se gândi Lisbeth. Nu-l văzuse niciodată atât de sever și dur. Pentru prima dată, îi era teamă de el. Apoi, găsi că această teamă era fără sens.

Făcând un efort, se crezu obligată să-i arate caseta de pe masă.

- Caseta aceasta conține bijuterii, Rodney, zise ea. Bijuterii pe care încă nu le-ai văzut...

- Deocamdată, bijuteriile nu mă interesează deloc, replică el. Aștept o explicație!

În ciuda bătăilor năvalnice ale inimii, reuși să-i răspundă:

- Nu este vina mea, te asigur, dacă a descoperit că sunt femeie. Îmi pare rău. Eu nu i-am spus nimic, crede-mă, dar el a ghicit. Se pare că străinii au mai multă perspicacitate decât noi...

- Cum a ghicit?

- Nu știu. Mi-a spus că a știut de la prima noastră întâlnire.

Văzu figura crispată a lui Rodney, furia din privirea lui; repetă:

- Eu... îmi pare rău, te asigur...

- Pe Dumnezeul meu! Îți pare rău! îi strigă el. Nu lăsai deloc impresia asta când am intrat. Să te găsesc în brațele unui spaniol!

Se aștepta la aceste reproșuri. Cu toate acestea, acum că le auzea, se îmbujoră. Ochii ei deveniră de un verde mai intens. Cu un efort supraomenesc, se forță să-l privească în față.

- Este un motiv în plus să-mi pară foarte rău. A fost... foarte neașteptat... și complet fără vreun îndemn din partea mea...

- Sunt foarte bucuros să aflu că jocul acesta nu se petrece de mult timp fără știrea mea, zise el pe un ton ironic.

- Este prima dată, te asigur, reluă ea. Nu știam... habar n-aveam că... don Miguel mă iubea...

- Așadar, te iubește!

Ca pentru a-și descărca furia, își scoase sabia și o aruncă pe masă.

- Iată ce înseamnă să ai o femeie la bord! Un spaniol, dușmanul nostru înverșunat! Un bărbat pe care ar trebui să-l detești, să-l disprețuiești, să-l urăști din tot sufletul! Și eu te surprind în brațele lui!

- Știu că ar trebui să am asemenea sentimente, replică ea. Nu știu de ce, dar sunt incapabilă de așa ceva. Îmi imaginam toți spaniolii ca pe niște adevărați monștri de cruzime, brutali și sălbatici. Știi la fel de bine ca mine că don Miguel nu corespunde unei asemenea descrieri. Nu este decât un băiețandru. Este pentru prima dată departe de familia lui. Îi lipsise îngrozitor mama, tatăl, sora lui. Dacă a început să mă iubească, este pentru că sunt singura de aici căreia i se poate destăinui...

În timp ce vorbea, Lisbeth se apropiase de Rodney. Se afla acum în fața lui, cu mâinile împreunate, cu ochii verzi ridicați spre el și cu buzele fragede și roșii întredeschise. Rodney o privi insistent. Îi remarca pentru prima dată frumusețea. Părul ei vaporos părea incandescent pe fondul întunecat al lambriurilor cabinei.

- Ești frumoasă, murmură el.

Totuși Lisbeth îl auzi.

„Da, este frumoasă", gândi el.

Pe neașteptate, furia oarbă care îl mistuia de când intrase în cabină, izbucni. O prinse de umeri.

- Ești foarte elocventă când este vorba să pledezi cauza unui inamic, zise el. Dar ce ai de spus despre dumneata? Dacă ești însetată de sărutări, ar trebui să-ți ajungă cele ale unui compatriot...

Vorbea cu o voce răgușită și brutală. Înainte ca ea să-i poată ghici

intenția, o înlănțui cu brațele și își lipi brutal buzele de ale ei.

O ținu strâns lângă el, într-o îmbrățișare de fier. Gura lui o învinețea. Era un sărut sălbatic și înfricoșător, căruia nu i se putea sustrage. Când el își ridică în sfârșit capul, îi văzu privirea feroce și gura crudă. El nu își slăbi strânsoarea și continuă s-o acopere cu sărutările lui odioase, asemenea unui smintit, unui ieșit din minți.

- Rodney, reuși ea în sfârșit să strige, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar el nu mai era în stare s-o audă.

Terorizată, începu să plângă cu lacrimi fierbinți a căror savoare el o gusta pe buzele ei. În cele din urmă, el păru să-și dea seama ce făcea. Cu un țipăt înăbușit, o aruncă departe de el.

Lisbeth căzu, lovită, gâfâind, orbită de lacrimi. Auzi ușa cabinei trântindu-se. Era singură. Scuturată de hohote de plâns, rămase unde era, incapabilă să se ridice.

Hapley putea intra dintr-o clipă în alta, ca să pună masa. Nu trebuia s-o găsească acolo...

Printr-un suprem efort de voință, se ridică și se îndreptă clătinându-se spre cabina ei. Răsuci cheia în broască și se prăbuși în cușeta ei.

Cât de mândră fusese de această cabină elegantă, de luxul ei. O cuprinsese brusc dezgustul de ea. De ce nu mai era la bordul „Eretelui", elegantă în hamacul ei? Acolo fusese fericită. După trecerea primelor momente de iritare, Rodney o tratase prietenește. Întocmiseră împreună planurile aventurii, el îi destăinuise speranțele lui, visurile lui.

Acum, totul se sfârșise. Ea nu mai simțea decât tristețe adâncă, durere apăsătoare, umilință nesfârșită; se simțea înjosită. Rodney, pe care îl iubea... Se ridică brusc. Cum îi venise asta în minte? Dar de ce voia să se înșele pe sine? ÎL IUBEA! "Îl iubesc din prima zi, își mărturisi ea. De ce oare nu mi-am dat seama decât acum?"

Fusese stupidă. Cum de se înșelase oare în legătură cu propriile ei sentimente? Îl iubea de la sărutul pe care i-l furase ca s-o pedepsească pentru că îi stricase pălăria, în parcul conacului.

Dar cât de diferit fusese sărutul acela! Buzele ei erau acum învinețite și sângerau. Se comportase ca un nebun, ca un om fără judecată care-și pierduse orice control. Încercă să-i găsească scuze. Exasperat de prezența ei la bord, nu găsise acest mijloc ca să se răzbune, își zise ea. Reușise.

Începu din nou să plângă. Acum însă, lacrimile ei erau lacrimi de regret.

Iubea cu dragoste incurabilă, fără speranță, iar el, el n-o va iubi niciodată.

Exista oare o încurcătură, o complicație mai îngrozitoare? Rodney o iubea pe Anne, nu avea nici o îndoială. Anne nu putea să-l sufere pe Rodney, de fapt nici un bărbat, și nu năzuia decât să intre la mânăstire. Ea, în schimb, îl iubea pe Rodney cu o dragoste pe care n-o crezuse niciodată posibilă.

Își șterse lacrimile, își răcori fața și începu să se pregătească pentru masa de seară. Se întrebă o clipă cum va găsi curajul să-i înfrunte pe Rodney și pe don Miguel. Știa însă că rămânând în cabina ei n-ar fi făcut decât să agraveze și mai mult situația aceasta dezastruoasă. La bordul unui vas, nu-i poți evita pe cei pe care nu vrei să-i întâlnești. Trebuie să se comporte ca și cum nu se întâmplase nimic. Inimile pot suferi și se pot frânge, dar timp de încă două luni erau condamnați să se vadă în fiecare zi.

Pentru prima dată de la începutul călătoriei, era în situația de a detesta rolul pe care-l juca. I se păru dintr-o dată o mârșăvie să-i mintă în felul acesta pe ofițeri și pe ceilalți oameni de la bord. Ar fi vrut ca în seara asta să fie ea însăși, Lisbeth, pentru Rodney, care o detesta și pentru don Miguel, care o iubea.

Din pură cochetărie, alesese vesta cea mai elegantă a lui Francis. Era făcută din satin albastru; mânecile bufante aveau deschideri prin care se vedea dublura și gulerul împodobit cu fir de argint. Când se privi în oglinda de metal șlefuit, se declară mulțumită de înfățișarea ei.

Se imagină pentru o clipă îmbrăcată în mătase verde de China, cu colierul de smaralde în jurul gâtului, cu brățara și inelul împodobindu-i brațul și mâna. Văzând-o astfel, Rodney ar mai fi repetat oare cuvintele pe care îl auzise murmurându-le: „Ești frumoasă!"

Vocea lui îi răsună încă în urechi. Nu în felul acesta ar fi vrut să surprindă asemenea cuvinte. Tresări. Gândurile acestea nu erau cuviincioase. Rodney era logodit cu Anne, sora ei vitregă. Fie că voia ea sau nu, se va căsători cu ea.

Lisbeth își ascunse fața în mâini, suspinând; apoi își ridică semeț capul și deschise ușa. Oricare ar fi fost greșelile ei, nu era deloc lașă. În ciuda extremei ei aversiuni și oricât de greu îi era, în seara aceea, îi

va înfrunta pe Rodney și pe don Miguel.

Intră în cabina de la pupă. Cina era servită. Cei doi bărbați o așteptau. Amândoi erau palizi și crispați, părând stânjeniți de prezența ei. Rodney se așeză la capătul mesei, Lisbeth la dreapta, iar don Miguel la stânga lui. Hapley începu să-i servească în vesela grea de argint.

Nu schimbară nici un cuvânt. Lisbeth nu păstră nici o amintire despre felurile de mâncare care i-au trecut prin față la cina aceea. După terminarea cinei, rămăseră singuri toți trei la lumina blândă a lumânărilor. Abia atunci Rodney își bău dintr-o singură înghițitură vinul și puse cu putere paharul pe masă.

„Nu aștepta decât acest moment, își zise Lisbeth. Ceea ce va spune va fi foarte neplăcut".

- Am vorbit cu senor de Suarez, o anunță el pe Lisbeth. Cum nu se poate comporta ca un gentilom, i-am făcut cunoscut că, de acum înainte, va fi consemnat în cabina sa. Va continua să ia mesele cu noi. Altfel, o santinelă va sta zi și noapte de gardă în fața ușii lui. În aceste condiții, nu mai este nevoie să precizez că de acum înainte nu-i veți mai adresa cuvântul. Dacă veți avea ceva să-i spuneți, asta se va întâmpla în prezența mea.

- Rodney, nu poți proceda în felul acesta! protestă Lisbeth cu vehemență. Este prea nedrept. Don Miguel nu are nimic să-și reproșeze față de mine. Dacă mi-a vorbit despre iubire, asta nu este nicidecum treaba dumitale. Nu mă privește decât pe mine și pe el.

- Dimpotrivă, mă privește pe de-a-ntregul, replică el.

„Atitudinea lui rece și calmă este nefirească..." își spuse Lisbeth în sinea ei, văzând o arteră bătând foarte repede la tâmpla lui. Furia lui nu se potolise, părea să fiarbă încă de furie.

- Senor de Suarez este un oaspete de seamă la bordul meu, continuă el. Este prizonierul meu. Ar fi dreptul meu cel mai riguros să-l țin în lanțuri în fundul calei. I-am acordat, din decență, un loc la masa mea și libertate totală pe vas. El poate vorbi după placul său cu cine dorește, fie dumitale, fie ofițerilor. Dar el s-a folosit de generozitatea mea ca să încerce să te seducă, pe dumneata, o persoană de rang înalt, fiica unui gentilom care a finanțat parțial cumpărarea vasului meu...

- Acestea nu sunt motive suficiente, afirmă ea cu calm. Dacă mă aflu la bord, nu este vina lui don Miguel, ci a mea. Dacă, din resentiment, vrei să pedepsești pe cineva, eu trebuie să fiu aceea, nu el!

- Ce prostie! exclamă el. De altfel, nu sunt deloc dispus să discut

cu dumneata. I-am comunicat lui senor de Suarez hotărârile mele. O santinelă stă de pază la ușa lui. Așa vor sta lucrurile până când îl voi preda autorităților, la sosirea noastră în Anglia!

Lisbethei i se păru că-l vede pe don Miguel pălind ușor. El nu scoase nici un cuvânt de protest. Ea nu era însă dispusă să-l lase pe Rodney să acționeze după placul lui. „Îl iubesc", își spunea ea privindu-i chipul, dar această dragoste nu-i scuză greșelile. În momentul acesta, neascultând decât de furia lui, se comportă fără cel mai mic simț al dreptății.

Poate că era rezultatul orgoliului lui jignit, amestecat cu oarecare ciudă. Oricum ar fi fost, era hotărâtă să nu-l lase să se comporte ca un tiran

Împingându-și scaunul puțin înapoi, ea reluă:

- Dacă îți tratezi pe neașteptate prizonierul altfel, ofițerii și marinarii se vor întreba de ce. Asta va da naștere la comentarii. Îndată ce apare o enigmă, toți sunt pregătiți s-o rezolve. Oricine poate greși. Poate că don Miguel a făcut o greșeală când mi-a vorbit despre sentimentele sale. Ar fi făcut mai bine, spunem noi, să le treacă sub tăcere. Totuși, alții sunt incapabili să-și stăpânească impulsuri regretabile, și pentru asta nu sunt pedepsiți cu asprime...

Știa bine că aceste cuvinte erau deosebit de îndrăznețe. Cu toate acestea, le rostise. Rodney, încruntat, părea să reflecteze.

- Foarte bine, cedă el în sfârșit. Mă dau bătut în fața argumentelor dumitale, dar numai cu o condiție. Îmi veți promite pe onoarea voastră să nu rămâneți niciodată singuri, aici sau în altă parte, și să nu vorbiți decât în prezența unor martori.

Pentru că ghicea cât a costat concesia aceasta orgoliul lui Rodney, ea îi răspunse repede:

- Promit!

- Și aș fi foarte mulțumit dacă ați vorbi cât mai puțin posibil. Promiteți? îl întrebă pe Suarez.

- Vă dau cuvântul meu de onoare, încuviință don Miguel.

Ochii lui negri îi întâlniră pe cei ai Lisbethei. Ea citi în ei o disperare nesfârșită. Însă ce putea face ea mai mult deocamdată? Intervenise cu succes în favoarea lui. Furia lui Rodney era departe de a se fi potolit și ea nu putea risca s-o facă să izbucnească din nou.

Don Miguel se ridică.

- Dacă-mi permiteți, mă duc în cabina mea.

- Aveți întreaga mea permisiune, răspunse Rodney pe un ton glacial. Santinela va fi retrasă.

- Mulțumesc, zise don Miguel cu un mic salut.

Se înclină în fața Lisbethei și părăsi cabina.

- Mulțumesc, rosti încet Lisbeth.

Rodney lovi cu pumnul în masă.

- Pe onoarea mea! Nu-mi mulțumi! exclamă el. Dacă mi-aș putea realiza dorințele, l-aș spânzura pe spaniolul acesta de capătul vergii. Dar identitatea dumitale trebuie să rămână secretă. Nu pot risca să las să fie descoperită. Mi-ai pricinuit destule necazuri la bord.

Lisbeth nu răspunse. Se ridică, traversă cabina și privi o clipă tabloul în spatele căruia se afla ascunzătoarea secretă. Caseta era pusă acum pe o ladă aflată dedesubtul tabloului. Se întreba dacă Rodney o deschisese sau dacă, în furia lui, nu se gândise s-o facă.

Tresări auzindu-l în spatele ei:

- Lisbeth, îți prezint toate scuzele mele!

Vocea lui era respectuoasă și liniștită. Se întoarse spre el. Părea să-și fi recăpătat cumpătul.

- Îmi pare rău, continuă el. N-ar fi trebuit să mă comport așa cum am făcut-o, dar m-ai scos din sărite...

- Să încercăm să uităm, răspunsese ea cu o voce scăzută.

„Va putea oare vreodată?” se întrebă ea în sinea ei.

- Atunci, să nu mai vorbim despre asta, zise el ușurat.

Ca orice om scăpat de o corvoadă stânjenitoare, Rodney se grăbi să vorbească despre altceva. El luă în mână caseta.

- Ce voiai să-mi spui în legătură cu această casetă?

- Era ascunsă în spatele acestui tablou, răspunse Lisbeth, străduindu-se să vorbească pe un ton firesc, și don Miguel i-a arătat-o.

Rodney o deschisese. I se tăie respirația văzând bijuteriile.

- Valorează o avere! exclamă el. Spui că Suarez ți le-a arătat?

- Da. În spatele acestui tablou, într-un panou al lambriului, se găsește o cavitate secretă

- Mă întreb de ce a făcut asta...

Lisbeth își întoarse privirea, puțin neliniștită.

- Știu, bineînțeles! continuă el. Voia să ți le dăruiască. În felul acesta, recunoaște că este îndrăgostit de dumneata.

- Le-am refuzat, se grăbi ea să spună.

- Cum a îndrăznit? Toată prada de pe un vas capturat devine

proprietatea colectivității. Știe asta la fel de bine ca mine.

- N-ai fi găsit niciodată bijuteriile acestea, replică Lisbeth liniștită. Dacă nu mi le-ar fi arătat, n-aș fi avut niciodată idee de această ascunzătoare. Nici dumneata, de altfel, îmi închipui...

Rodney admiră o clipă smaraldele, apoi o privi pe Lisbeth:

- Trebuie să fie foarte îndrăgostit de dumneata. N-ai fost tentată să le accepți?

- Nu, bineînțeles! ripostă ea, indignată.

- Ce mult aș vrea să te cred! Dar venirea mea în cabină a fost mai inoportună decât am crezut în momentul acela!

- Astea sunt insulte! Ți-am spus deja că am refuzat aceste bijuterii. Nu este nevoie să-mi pui din nou cuvântul la îndoială!

Acestea fiind zise, se îndreptă spre ușă. Spera s-o rețină printr-o scuză, dar el n-o făcu. Ieși, lăsându-l în contemplarea strălucitoarelor smaralde.

Capitolul 10

Un vas de coastă transportând perle tocmai fusese prins și adus lângă „Santa- Perpetua". Echipajul salută cu urale sosirea lui. Cei șase spanioli de pe vas au fost aduși la bord. Aveau un aer nemilos și corespundeau imaginii pe care Lisbeth și-o făcuse despre toți compatrioții lor înainte de-al cunoaște pe don Miguel.

Echipajul compus din indigeni aducea dovada brutalității lor. Fiecare om avea pe spate răni deschise, provocate de loviturile cumplite de bici. Ei nu semănau deloc cu ceilalți indigeni care se puseseră de bunăvoie în serviciul lui Rodney. Extrem de abătuți, cu trupurile zdrobite și mințile amorțite, păreau nepăsători la tot ce se întâmplă în jurul lor.

Rodney își chemă prietenul cimaron.

- Îi cunoști pe oamenii aceștia? îl întrebă el.

- Nu aparțin tribului meu. Locuiesc mai la sud.

- Nu ne vor fi de nici un folos dacă vor consimți să rămână cu noi. Dacă-i trimit pe uscat, vor reuși să-și găsească satul?

Cimaronul ridică din umeri.

- Dacă sunt în stare să supraviețuiască, își vor găsi cu siguranță drumul.

- Să sperăm că vor reuși.

Rodney dădu ordine ca o barcă să-i aducă pe sclavii aceia nenorociți pe uscat. Nici măcar această veste nu reuși să-i scoată din apatia lor. Stăpânii lor considerară actul acesta de caritate drept curată nebunie și începură să rânjească fățiș. Figurile lor de piatră și privirile

lor arogante o făcură pe Lisbeth să se înfioare.

Înțelesese atunci de ce Rodney o sfătuise să moară mai degrabă decât să cadă în asemenea mâini și se simți chiar ușurată văzându-i condamnați să fie puși în lanțuri în cală.

Încărcătura vasului de coastă a fost adusă la bord. Ea conținea o cantitate mică de bani, câteva butoaie de vin destinate unui guvernator din nord, și mai ales un număr considerabil de perle pe care vasul le ducea la Nombre de Dios.

Perlele se aflau în mai mulți saci de pânză, depuși într-un colț al cabinei căpitanului. Erau toate de oarecare valoare, dar nici una nu era ieșită din comun. Cu toate acestea, după căutări minuțioase, descoperiră o cutie mică din cositor, ascunsă sub o scândură a podelei din cabina căpitanului. Cutia nu conținea decât șase perle, dar când le văzu, Rodney scoase o exclamație de surpriză. Erau de o frumusețe fără seamăn. Bătând ușor în roz, ca cerul în zorii zilei, soarele le înfrumuseța acum cu reflexe gingașe. Chiar și ochiul cel mai puțin avizat le ghicea valoarea imensă.

Rodney le depuse în propria lui cabină, ca măsură de siguranță. Dădu ordin ca vasul de coastă să fi remorcat până când vor putea să-l distrugă într-un loc potrivit. Apoi semnală „Eretelui" dorința de a-l vedea pe Barlow.

Secundul urcă la bordul „Santei-Perpetua", fericit că fusese convocat de căpitanul lui. Așezată la soare, Lisbeth îi văzu pe cei doi bărbați coborând spre cabina de la pupă.

Ghicea ce vor hotărî. Cu toate că nu i-o spusese deschis, știa că Rodney se gândea la întoarcere.

În ajun, atacaseră o mică așezare spaniolă, clădită pe malul uneia din golfurile coastei. În radă nu se afla nici o navă. Dar, după informațiile cimaronului, colonia aceea mică trebuia să furnizeze o pradă apreciabilă. În consecință, Rodney stabilise planul expediției.

Optsprezece oameni înarmați cu arcuri și archebuze trebuia să debarce dintr-o barcă în nordul golfului. Ei aveau misiunea de a supraveghea drumurile care duceau la colonie și să-i împiedice pe locuitori să scape cu bogățiile lor înainte ca Rodney și oamenii lui să poată pune mâna pe ele. În caz de atac de pe mare, pentru coloniști era singura cale de salvare.

După debarcarea archebuzierilor, Rodney conduse cu îndrăzneală „Santa-Perpetua", intrând în port. La prima vedere, guvernatorul și

mica garnizoană au crezut că au de-a face cu o navă spaniolă.

Abia după aruncarea ancorei și cu tunurile gata să lovească țărmul, Rodney ordonă să se ridice pe catargul cel mare steagul cu crucea Sfântului George.

Au avut loc câteva lupte corp la corp, dar Rodney îndreptă tunurile spre mica așezare; aceasta se predă fără condiții.

Cu toate că nu era o colonie importantă, acolo era adunată o mare cantitate de aur în monede și vase de argint, câteva baloturi de mătase fină destinată Spaniei, scânduri de cedru și arme spaniole cu valoare comercială în Anglia.

Au avut grijă, de asemenea, să reaprovizioneze „Eretele" și „Santa-Perpetua" cu vin excelent de Chile. La încheierea raidului, se grăbiră totuși să plece înainte să vină nave de război să-i surprindă și își lăsară dușmanii furioși, dar incapabili de ripostă.

„Eretele" era acum tot atât de încărcat cu pradă ca „Santa-Perpetua". „Așadar, ne putem gândi la întoarcere", își zise Lisbeth. Acesta era motivul pentru care în momentul de față discuta cu Barlow. Auzi deodată zgomotul unor pași și îl văzu pe don Miguel sosind pe dunetă.

El fusese consemnat în cabina lui în timpul scurtei lupte cu vasul de coastă și tocmai își recăpătase libertatea. Ea îi zâmbi, dar știa bine că domnul Gadstone nu era departe de ei .

- O nouă captură, se pare?

Lisbeth făcu un semn din cap.

- Un vas de coastă trnsportând perle, răspunse ea.

- Pradă bună?

- Nu știu, zise ea.

Nu se putea hotărî să-i vorbească despre cele șase perle neasemuite.

Acesta nu era deloc un secret. Totuși, avea oroare să facă paradă de acest nou succes al lui Rodney în fața lui don Miguel. Deși era mândră de această ispravă, suferința provocată de imposibila lui iubire o făcea să înțeleagă neliniștile tânărului spaniol.

Ar fi vrut și el, desigur, să se prezinte în postura unui cuceritor fericit.

Înțelegea mai bine decât ar fi putut s-o facă în urmă cu câteva zile resentimentele și durerea lui

- Domnul Hawkhurst, zise el cu amărăciune, este iubit de zei. Tot ce întreprinde îi reușește.

- Nu suntem încă acasă la noi, răspunse ea.

Don Miguel aruncă o privire spre domnul Gadstone. Părea că supraveghează bărcile care se întorceau la navă, dar el trăgea cu urechea la conversația lor.

- Și, când vor fi ajuns la ceea ce dumneavoastră numiți „acasă la noi“, reluă el în spaniolă, nu vă voi revedea niciodată. Credeți-mă, mă gândesc la asta tot timpul, zi și noapte. Sunt prizonier aici, pe propria mea navă, dar am bucuria de a vă simți încă lângă mine și, uneori, ca în clipa de față, privirile mele se pot sătura de dumneavoastră...

- Ssst! Să fim prudenți, șopti Lisbeth într-un murmur abia auzit.

Se neliniștea. Surprinsese expresia domnului Gadstone când don Miguel vorbise în spaniolă. Dar, în orice limbă ar fi vorbit, nu se putea înșela în privința inflexiunilor mângâietoare ale vocii și a expresiei privirii lui.

- Să fim prudenți, murmură ea încă o dată.

Se ridică, traversă duneta și ajunse la pupă. Nu putea merge mai departe.

Don Miguel o urmase. Stând unul lângă altul, aplecați deasupra mării, el îi spuse:

- Vă iubesc!

- Dacă v-ar auzi Rodney, v-ar consemna în cabina dumneavoastră!

Don Miguel ridică din umeri.

- Domnul Hawkhurst este gelos. De aceea se poartă astfel cu mine.

- Nu, nu este gelos, afirmă ea.

Lisbeth dorea din adâncul inimii să fie gelos. Înverșunarea lui Rodney o făcea mai nefericită decât fusese vreodată în viața ei. Nu-l înțelegea deloc și credea că are o fire dificilă. Dar shimbările lui bruște de dispoziție o răneau adânc. Nu avea puterea să-l facă, așa cum se întâmpla cu don Miguel, fericit cu un surâs sau nefericit cu o strâmbătură din nas.

Rodney era iritat din cauza ei. Își dădea seama de asta la fiecare masă. Nu-l mai recunoștea în el pe însoțitorul vesel și amuzant pe care-l cunoscuse până la momentul când se interpusese don Miguel.

Îl văzu pe Rodney ridicându-și ochii spre siluetele lor care se profilau pe cerul însorit. Văzu cum i se înăsprește privirea, cum i se strâng buzele, semn de care se temea atât de mult. Instinctiv, se mișcă din loc. Don Miguel o urmă.

Matelotii alergau grăbiți în toate părțile. Rodney îi supraveghea. Totul în atitudinea lui, ținuta, felul cum își ținea capul, dezvăluia șeful,

coducătorul oamenilor. Se simțea mândră de el. Nu își petrecuse degeaba două luni la bord; știa că metodele lui nu erau deloc blânde. Cu toate acestea, își atingea întotdeauna scopul. Oamenii lui, inclusiv ofițerii, nu numai că îl adorau, dar aveau o încredere oarbă în el. Erau gata oricând să-i dea ascultare, oricare ar fi fost ordinele.

„Într-o zi, va fi vestit", își zise Lisbeth. Era încă tânăr, dar viitorul se deschidea strălucitor în fața lui, în această epocă atât de bogată în nume mari.

„Am încredere în dumneata!" Ar fi vrut să-i strige aceste cuvinte, să alerge la el, să-l privească în ochi și să-l asigure nu numai de dragostea ei, ci și de încrederea ei în destinul lui de om mare.

Totuși, nu putea face altceva decât să rămână tăcută, neînsemnată, inutilă, printre toți oamenii aceia ocupați.

Ca și cum Rodney îi simțea sentimentele, el veni spre ea:

- Ne îndreptăm acum spre Plymouth!. îi spuse el, fără să-i acorde atenție lui don Miguel.

Bucuria lui părea că se reflectă în ochii Lisbethei.

- Ai îndeplinit tot ce ți-ai propus să faci, îi răspunse ea, negândindu-se decât la el.

Privirile lui Rodney mergeau de la „Eretele" la „Santa-Perpetua", măreață și splendidă.

- Voi putea să intru în port cu capul sus, zise el zâmbind.

- Voi fi mândră... nespus de mândră... că am fost cu dumneata, declară ea cu o voce marcată de emoție.

Rodney o scrută o clipă cu privirea, ca și cum îi punea o întrebare. Înainte ca el să poată rosti ceva, don Miguel le întrerupse dialogul

- Cât timp va dura trversarea oceanului? întrebă el.

Era o întrebare banală. Cu toate acestea, Lisbeth avu impresia că se aruncase între ei, că distrusese prin aceste simple cuvinte o clipă minunată și neprețuită.

Rodney nu răspunsese imediat. El îl privi pe don Miguel și ochii lui se întunecară.

- Veți sosi destul de curând la destinație, senor, vă asigur, mârâi el în cele din urmă, și se răsuci pe călcâie.

Tânărul spaniol ridică din umeri, considerând grosolane aceste cuvinte; dar Lisbeth descoperi în ele un alt înțeles.

Se scuză față de don Miguel și se îndreptă spre cabina ei. Aici, rămase mult timp așezată pe cușeta ei, cu ochii pironiți în oglinda de

metal lustruit. Nasul ei mic, drept, era presărat cu pete de roșeață, iar tenul îl avea bronzat de soare. Pomezile și fardurile vor șterge repede aceste urme ale călătoriei. „Dar nimic nu va putea smulge din inima mea dragostea care a luat naștere între noi în timpul acestei călătorii..."

Îl iubea pe Rodney. Toată ființa ei tresărea la apropierea lui, iar când se afla lângă ea, emoția ei era atât de mare încât se temea să nu se trădeze. Ar fi murit de rușine dacă el i-ar fi ghicit taina.

Rodney era logodit cu Anne și, pentru tot restul vieții ei, el va fi cumnatul ei. Partea lui de pradă în calitate de căpitan, plus partea lui din comandită reprezentau o avere considerabilă.

Anne și cu el se vor putea căsători imediat după întoarcerea lui în Anglia. Dorința Annei de a se face călugăriță era o iluzie irealizabilă între toanele arțăgoase ale Catherinei și necazurile lui Francis. Odată căsătorită, Anne își va uita ideile mistice ca să se consacre obligațiilor de soție și de mamă.

Lisbeth își ascunse fața în mâini, hohotind de plâns. Ardea de dorința pătimașă de a purta copii lui Rodney, de a-i aparține așa cum o soție aparține soțului ei. În momentul acesta, toată ființa ei tânjea după el, în asemenea măsură încât simțea o durere fizică.

N-ar fi putut spune cât timp a tăcut, abătută, în cabina ei. Se auzi răsunând clopotul de la bord. Sosise ora cinei. Pentru prima oară de la plecare, dori din tot sufletul sfârșitul călătoriei, sfârșitul supliciului moral pe care îl îndura. Să fie departe de Rodney, să încerce să-l uite...

În următoarele treizeci de zile, pe Lisbeth o măcinară fără încetare aceste gânduri chinuitoare. Traversară fără incidente Marea Antilelor, își refăcură plinul de apă de băut în insula Dominica, așa cum făcuseră la venire, apoi se îndreptară spre Insulele Canare.

Întregul echipaj era bucuros la ideea întoarcerii acasă. Cu toate că Rodney a manifestat uneori schimbări bruște de dispoziție, a rămas în general vesel și amuzant. Lisbeth ar fi fost fericită fără acest conflict interior care o sfâșia. Simțea o bucurie amestecată cu amărăciune de a fi cu Rodney, de a-l privi, de a-i auzi vocea, știind totuși că nu avea pentru ea decât o prietenie obișnuită, asemenea celei pe care ar fi putut să i-o acorde lui Francis dacă ar fi fost acolo, cum vrusese tatăl lui.

Să asculte asigurările de iubire ale lui don Miguel, să-l vadă atât de nefericit și de disperat, știind că fiecare milă parcursă îl apropia de un destin tragic, o făcea de asemenea să sufere.

Matelotul de veghe anunță Insulele Canare cu două ore înainte de apusul soarelui. Rodney comandă desfășurarea tuturor pânzelor ca să poată ajunge la adăpostul falezelor înainte de căderea nopții.

Scrutară orizontul cu teama de a nu vedea apărând de acolo nave spaniole. Marea era încă pustie.

- Norocul continuă să ne surâdă, zise Rodney. Aveam mare nevoie de apă și mi-ar părea rău să trecem prin fața acestor insule fără să ne putem opri.

Se adresă Lisbethei și domnului Gadstone ce se găseau amândoi cu el pe dunetă.

- Insulele acestea trebuie să fie foarte folositoare spaniolilor, remarcă domnul Gadstone.

- Este adevărat, răspunse prompt Rodney, mă așteptam să descopăr o duzină de galioane. Este foarte probabil că oaspetele nostru spaniol se roagă fierbinte să vadă apărând un pavilion roșu și galben, adăugă el pe un ton tăios.

Lisbeth tresări. Cuvintele acestea îi dădeau o idee. Traversă încet puntea, fără să-și trădeze graba, și se opri lângă don Miguel. Acesta, cu mâna prinsă de o parâmă, avea privirea ațintită asupra țărmului. Rodney, văzând-o îndepărtându-se, își încruntă sprâncenele, dar, de data asta, ea nu-i acordă atenție.

Tânărul spaniol părea în prada unei mari tristeți

- Acestea sunt Insulele Canare, spuse ea cu o voce destul de tare pentru ca Rodney și domnul Gadstone s-o audă.

Apoi, într-un murmur abia sesizabil, adăugă:

- Știți să înotați?

Lisbeth îl văzu încordându-se. El înțelegea această întrebare.

- Da.

- Bine?

- Destul de bine.

- Vom umple butoaiele cu apă de băut, continuă ea cu o voce tare după care murmură:

- Fiți pregătit îndată ce se întunecă.

Nu putea spune mai mult fără să se expună unui pericol. Îl părăsi și reveni lângă Rodney. Acesta supraveghea pânzele cu un aer preocupat. Ea nu-i adresă nici un cuvânt.

Când aruncară ancora, tocmai cădea întunericul. Butoaiele erau pregătite să fie umplute în zori. Așteptară apoi sosirea „Eretelui”.

Cina a fost servită îndată ce Rodney a putut părăsi puntea. Lisbeth încercă să se arate veselă și comunicativă. Don Miguel își ascundea prost nervozitatea. Ea se temea ca Rodney să nu ghicească motivul. Cina i se păru interminabilă, felurile de mâncare și vinul prea abundente

Hrana nu mai era la fel de bună și variată cum fusese pe țărmurile Golfului Darien. Exista însă acolo pește proaspăt, iar pe „Santa-Perpetua" carnea sărată de porc era de calitate superioară celei cumpărate de Rodney la Plymouth.

La terminarea mesei, o santinelă veni să-l conducă pe don Miguel în cabina lui și să-l închidă acolo pentru noapte.

- Noapte bună, domnule.

- Noapte bună, senor.

Don Miguel se înclină în fața lui Rodney și în fața Lisbethei. Ochii lui păreau întrebători. Ea se rugă Cerului să n-o trădeze. Mai rămase puțin cu Rodney, apoi se ridică și îi ură la rândul ei noapte bună. Curând, îl văzu intrând în cabina lui.

Așteptă puțin. Erau aprinse câteva felinare, dar noaptea era întunecoasă și misterioasă. Când fu sigură că Rodney nu va mai reapărea, se repezi spre cabina lui don Miguel.

Santinela era un matelot pe care-l cunoștea bine. Stătea sprijinit de ușă, cu brațele încrucișate la piept, cu aerul că se plictisește. De la proră, ajungeau până la ei frânturi de cântec. „Probabil că dorește să joace zaruri și să cânte împreună cu camarazii lui", își zise ea.

Se grăbi spre el cu un aer trufaș.

- Căpitanul a pierdut o hartă pe dunetă, îi spuse ea. Îți cere să iei un felinar, s-o cauți și să i-o aduci în cabina lui.

- Da, domnule, răspunse cu o voce tărăgănată de țăran, pe care anii petrecuți pe mare nu reușiseră să i-o schimbe.

Aruncă apoi privirea spre cabină și continuă:

- După cum știți, sunt de gardă, domnule!

- Da, știu, răspunse Lisbeth. I-am spus căpitanului că îți voi ține locul.

- Mulțumesc, domnule.

Matelotul se duse să ia un felinar și se avântă spre dunetă. Lisbeth nu avea la dispoziție decât câteva secunde. Cheia se afla în broască, după cum știa. O răsuci în grabă. Don Miguel era acolo. Abia se distingeau în întuneric. El se aplecă și depuse un sărut pe buzele ei.

- Îți mulțumesc, iubirea mea, viața mea! murmură el.

Apoi, iute ca fulgerul, traversă puntea și plonjă în apă.

Lisbeth auzi zgomotul înăbușit al apei. O santinelă scoase un strigăt, repetat imediat de altele.

- Om la apă! Om la apă!

Matelotul trimis pe dunetă se întoarse în mare grabă.

- Ce s-a întâmplat, domnule?

Văzând ușa cabinei deschisă, întrebarea muri pe buzele lui. „Poate că mi-a ghicit intențiile", își zise Lisbeth. Curând, toate se învălmășiră pe punte. Oamenii strigau și alergau în toate părțile. După câte își amintea ea, însă, puțini dintre ei știau să înoate. Ceilalți așteptau ordine.

Când Rodney, chemat în grabă, apăru pe punte, don Miguel avea deja un bun avans.

- Ce se întâmplă? Nu vorbiți toți în același timp, vă rog! ordonă el pe un ton tăios auzind zarva confuză din jurul lui. Domnule Gadstone, vă rog să-mi explicați...

Gadstone, apăru în fugă pe punte cu câteva secunde înaintea lui Rodney, nu știa decât un singur lucru.

- Prizonierul a fugit , domnule!

- Cum? Suarez?

Apoi zări-ușa deschisă și matelotii grupați în fața ei.

În câteva secunde, matelotul de pază îl puse la curent cu faptele. Nu mai era nevoie s-o întrebe pe Lisbeth.

El înțelese dintr-o privire ce făcuse. Figura ei o trăda.

Încercă să scruteze întunericul.

- Nu putem face nimic în noaptea asta, zise el. Dacă vom avea timp, vom încerca să-l căutăm mâine. Cu toate acestea, nu am nici o speranță că îl vom găsi.

Acestea fiind zise, porni spre cabina lui. El nu-i ordonă Lisbethei să-l urmeze, dar ea o făcu din proprie inițiativă. La lumina lumânărilor, fața lui Rodney era aspră, iar expresia sălbatică. Pentru o clipă, Lisbeth se temu de el. Printr-un efort supraomenesc, se sili să-l privească drept în ochi.

- L-ai ajutat să evadeze, zise el.

Era o constatare, nu o întrebare. Lisbeth încuviință cu un semn din cap.

Cum putea oare să-i explice lui Rodney sentimentele care o

determinaseră să procedeze astfel?

Obișnuit cum era cu o viață aspră, ar putea înțelege el oare că un om consideră insuportabile rigorile unei închisori?

- Îl iubeai?

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Se aștepta la reproșuri severe, să fie acuzată de trădare, dar nu era nimic din toate acestea.

- Nu, nu-l iubeam pe don Miguel... răspunse ea, dar îmi era foarte milă de el. Era tânăr și de o mare sensibilitate. Acum, își va regăsi țara, familia.

- Îl iubeai!

Era o acuzație marcată de un imens dispreț.

- În cazul acesta, aș fi fugit foarte probabil cu el, i-o întoarse ea.

Rodney rămase o clipă stupefiat, uluit. Lisbeth se simți cuprinsă brusc de o furie violentă.

- Nu te poți mulțumi cu ceea ce ai fără să vrei mai mult? îi strigă ea. Ai fi putut da dovadă de generozitate și să-l trimiți pe uscat cum ai făcut cu sclavii indigeni. Voiai însă să-l târăști în Anglia pentru propria dumitale glorie. Voiai să-l expui ostentativ ca pe o cucerire. Ei bine, n-ai decât să te mulțumești cu prada. Cu toate că poartă un nume mare și posedă mari bogății, nu este decât un băiat foarte tânăr și foarte nefericit. I-ai luat atâtea încât poți cel puțin să-i lași viața!

Rodney continuă s-o privească insistent. Înainte să poată rosti vreun cuvânt, ea lovi podeaua cu piciorul și părul i se răspândi în toate părțile.

- Cred că te urăsc! îi strigă ea.

Cu vocea tăiată de un hohot de plâns, ieși din cabină și trânti ușa în urma ei.

Capitolul 11

Ceața era deasă și marea furioasă. „Santa-Perpetua", cu un ruliu foarte diferit de cel al „Eretelui", își croia drum de-a curmezișul valurilor întunecate. Rodney regreta că nu se afla la bordul unui vas mai mic.

Se aflau la o distanță de opt zile de Anglia. Întregul echipaj nu se gândea decât la bucuria întoarcerii acasă; în gesturile oamenilor, în cântecele lor, în felul de a fluiera făcându-și de lucru cu pânzele, se manifesta o nerăbdare înfrigurată.

Nu era vorba numai de ispita sumei considerabile pe care o va primi fiecare și pe care o vor cheltui repede până la ultimul bănuț.

Era o teamă, o spaimă nemărturisită că prada lor ar putea fi răpită în ultima clipă.

Acum, navigau pe ape periculoase. Nici unul dintre matelоți nu era atât de prost ca s-o ascundă. Indigenii erau inconștienți de acest pericol. Numai schimbarea temperaturii îi apăsa foarte mult.

Ei sufereau nu numai de frig, ci și de friguri galbene. Puțin după plecarea din Insulele Canare, Barlow constatase zeci de cazuri de maladie teribilă la bordul „Eretelui". Rodney nu suflase nici un cuvânt la bordul „Santei-Perpetua", de teamă ca Lisbeth să nu vrea cu orice preț să-i îngrijească pe bolnavi. Nu se putea face nimic împotriva acestei boli. Toți cei zece au murit și ceilalți vor avea probabil curând aceeași soartă.

Echipajul de pe „Santa-Perpetua" fusese mai norocos. Numai cinci oameni și șapte indigeni pieriseră. Era un procentaj foarte scăzut pentru o asemenea călătorie. Dar norocul le putea întoarce spatele

dintr-un moment în altul. Rodney presimțea un pericol, dar spera cu toată puterea să nu se întâmple nimic.

În dimineața aceea, suflă un vânt tăios. Era binevenit, viteza sporind sensibil; dar frigul îi pătrundea până la oase. De aceea, nu era deloc uimitor că indigenii, obișnuiți cu temperaturile tropicale, tremurau de frig.

Ei nu vor rămâne mult timp în Anglia. După primirea șoldelor, pe care le vor risipi repede, se vor întoarce în țările lor cu o altă navă pregătită de plecare, numai dacă marina regală nu-i va înrola cu forță.

Ceața începea să se ridice puțin. Din când în când se ivea un cer jos și încărcat cu nori. Cu siguranță, ploaia va începe curând să cadă. Rodney se duse la matelotul de la cârmă. El îi spuse să schimbe cursul cu două grade spre babord; apoi, ca pentru a se încălzi puțin, începu să măsoare puntea în lung și-n lat. Îl auzi deodată pe omul de veghe strigând:

- Două pânze la orizont, domnule. Sunt... sunt nave dușmane!

Ceața se ridică și Rodney zări și el navele. Se aflau la circa cinci mile și se îndreptau direct spre ei. Erau galioane cel puțin la fel de mari ca „Santa-Perpetua". Făceau probabil ruta spre Insulele Canare.

Nave de comerț întorcându-se la Havana; nu mai prezentau interes din punctul de vedere al prăzii, aprecie rapid Rodney. Cu toate acestea, erau dușmani. Asta era de-ajuns.

- Sunt spanioli, domnule. Spanioli! strigă domnul Gadstone, peste măsură de surescitat.

- Da, domnule, știu. Pregătiți-vă de luptă!

Ordinul era aproape inutil. Oamenii descopereau deja tunurile, râzând și glumind. Pe suprafața mării alergau perdele de ceață. Navele erau vizibile o clipă, apoi erau brusc ascunse. Printr-o spărtură din peretele de ceață, Rodney văzu galioanele care, nebănuind nimic, își plecau pavilioanele în semn de salut și le trimiteau semnale.Se felicită că nu au arborase steagul cu crucea Sfântului George pe catargul cel mare, proclamând astfel cui aparținea acum „Santa-Perpetua". Îl va ridica în ultima clipă.

- Mențineți cursul drept, domnule Gadstone, comandă Rodney pe un ton tăios.

- Foarte bine, domnule! replică tânărul ofițer tot atât de fericit ca și cum ar fi primit o comoară.

Rodney considerase potrivit să-l ia pe Gadstone cu el, temându-se

puțin de prea marea lui râvnă. În momentul acesta, se bucura de entuziasmul lui orb care-l făcea să dorească lupta cu orice preț.

Fără să-l fi întrebat pe marinarul de veghe, Rodney știa că „Eretele" nu se vedea încă. O avarie foarte ușoară îl obligase să oprească și, în ciuda vitezei lui superioare, nu-i putea ajunge decât ceva mai târziu în cursul zilei. De aceea, era inutil să-l aștepte. Dacă trebuia să se angajeze în luptă, era imediat sau niciodată. Se hotărî rapid asupra unui plan de atac. Lupta era iminentă.

„Santa-Perpetua" înainta cu vântul din spate. Galioanele erau nevoite să vireze ca să ajungă sub vânt. Deodată, unul dintre ele își arătă limpede flancul. Era mult mai mare ca „Santa-Perpetua" și, în consecință, poseda tunuri mai multe și mai puternice. Vasul celălalt era puțin mai mic. Navigau cât puteau de aproape unul de celălalt, cum obișnuiau s-o facă spaniolii. Rodney se hotărî să treacă printre ele.

- Fiecare la postul lui, domnule Gadstone, dar nimeni nu trage!

Tunarii îi înțeleseseră imediat intențiile. Ei știau la fel de bine ca el că o salvă lansată prea curând poate fi fatală. Rodney comandă să urce pe punte arcașii și archebuzierii. El le dădu ordinul să se ascundă sub balustradele înalte și să nu se arate decât în ultima clipă.

Câteva minute mai târziu, printr-o spărtură din ceață, văzu clar vasele inamice. Cele patru punți le dădeau o înfățișare formidabilă. Asemenea multor nave spaniole, erau aproape tot atât de înalte pe cât erau de lungi. Pentru a împiedica abordarea, bastingajele erau prevăzute cu plase. Rodney nu putea, cu o singură navă, să încerce să captureze două. Nu putea decât să le scufunde sau să le provoace asemenea stricăciuni încât să devină repede prada valurilor pe marea aceea agitată.

Galioanele erau dificil de pilotat pe timp nefavorabil, fiind aproape nemanevrabile pe vânt potrivnic. De aproape, tunurile lor rămâneau totuși extrem de redutabile. Erau dotați, de asemenea, cu niște catapulte ciudate, iar archebuzierii spanioli erau trăgători iscusiți.

Vasele se apropiau rapid. Ceața se ridica, Rodney vedea acum sclipind armurile oamenilor îngrămădiți la proră. Probabil că începeau să se neliniștească văzând că „Santa-Perpetua" nu răspunde la semnalele lor. Cu toate acestea se îndreptau direct spre ei.

Rodney lansă un ordin și câțiva oameni se repeziră la pânze. Steagul cu crucea Sfântului George se ridica pe marele catarg.

- Nu trageți încă, îi ceru el domnului Gadstone.

În câteva secunde, gruiele din față vor ajunge la același nivel. Acum, erau proră la proră. Asemenea unei dansatoare mergând pe poante, „Santa-Perpetua" se strecură între cele două vase inamice.

Rodney văzu ofițerii spanioli arătând cu degetul vârful marelui catarg. Auzi ordine strigate de voci îngrozite.

Pe „Santa-Perpetua", tunarii erau la posturile lor: Domnul Gadstone strigă: „Foc!" Toate tunurile bubuiră și își lansară salva.

- Continuați focul! urlă Rodney.

Acum, orele de exerciții de tir, sub soarele nemilos al Mării Antilelor, se dovedeau îndreptățite și își aduceau roadele. Fără a pierde o secundă, oamenii își reîncărcau tunurile și trăgeau.

Archebuzierii și arcași își descărcau armele. Punțile navelor dușmane era măturate de ghiulele, gloanțe și săgeți.

Fumul începea să se ridice. Galionul de la babord avusese cel mai mult de suferit. Marele lui catarg era rupt și aplecat în față ca o aripă frântă, puntea nu mai era decât o grămadă încâlcită de pânze smulse, rămășițe de tot felul, sub care zăceau numeroase cadavre.

Galionul celălalt își pierduse catargul focului. În flancul lui se deschideau găuri mari, dar echipajul era la posturile de luptă. „Santa-Perpetua" se cutremură sub forța atacului. Pânzele se sfâșiară deasupra capului lui Rodney și bucăți de lemn, ascuțite ca niște săgeți, zburară în toate părțile, la fel de ucigașe ca o salvă de muschete.

- Tribord! îi strigă Rodney omului de la cârmă. La tunurile din tribord!

Era o manevră dificil de făcut, s-o facă să vireze pe „Santa-Perpetua" și să aducă tirul tunurilor spre pupa lată a galionului, supraîncărcată cu sculpturi și ornamente, dar s-a executat. Câteva minute mai târziu, atacat din spate, al doilea vas a fost avariat ca și primul. Catargul de la pupă era doborât, pânzele prăbușite în lături, atârnând în apă. Deși tunurile ei cotinuau să bubuie, loviturile lor erau trimise aiurea și nu-i mai atingeau. Echipajul era demoralizat

- Fiți pregătiți să faceți volta! comandă Rodney.

Oamenii izbucniră în urale. Lupta se sfârșise, își reluau drumul spre casă.

Dar victoria nu fusese obținută fără pierderi. Puntea era acoperită cu rămășițe: sculpturile care o decorau, distruse și sparte în mii de bucăți, pânze sfâșiate și găurite. Printre toate astea, zăceau câteva cadavre.

Cu o scurtă exclamație, Rodney îl recunoscu printre ele pe Gadstone. Era rezemat de balustradă, cu picioarele îndoite sub el. O pată mare, roșie, îi pătase vesta în dreptul inimii.

Lisbeth era îngenuncheată lângă el. Mai târziu, Rodney află că ea nu părăsise puntea în tot timpul luptei. Alergase în ajutorul primului matelot căzut, dar acesta murise.

Pe deasupra zgomotului canonadei, ea îl auzise pe matelot strigând:

- Domnul Gadstone a căzut, domnule!

Ea se repezise spre el. O așchie de lemn o izbise în umăr, dar grosimea mânecii bufante o apărase. Simți vârful ascuțit zgâriindu-i pielea. În graba ei de a-i veni în ajutor lui Gadstone, nu-i acordă atenție.

Îngenunche lângă el, adăpostindu-se instinctiv sub balustradă.

- I-am învins, nu-i așa? o întrebă el cu o voce slabă

- Da, bineînțeles, îi spuse ea ca să-l liniștească.

- Este o victorie... o victorie!

Încercă să scoată o urală, dar vocea îi muri în gât; își dăduse ultima suflare.

Lisbeth rămase acolo, nemișcată, cu capul lui Gadstone sprijinit de ea, neștiind ce să facă, asurzită de bubuitul tunurilor, îngrozită de acest spectacol al distrugerii și al morții.

Începu să se roage, să se roage cu voce tare, dar abia după un timp, văzându-l pe Rodney ivindu-se în fața ei, înțelese că rugăciunile ei fuseseră pentru el, nu pentru ea.

O tăcere aproape neliniștitoare succedase zgomotul bătăliei. Fumul canonadei o făceau s-o usture ochii și să tușească, și, în pofida tuturor eforturilor ei, plângea cu lacrimi amare. Rodney o ajută să se ridice, dădu ordin să se ridice cadavrul lui Gadstone, și o condusese în cabina ei

Aici domnea o mare dezordine. Scaunele erau răsturnate, tablourile căzuseră de pe pereți, bibelourile zăceau aruncate pe podea

- Bea asta, îi ordonă el pe un ton liniștit.

Calmul vocii lui, mai mult decât vinul pe care i-l introduse cu forța printre buze, o făcu să-și redobândească stăpânirea de sine.

- Rămâi aici, eu am multe de făcut pe punte, îi zise el și ieși în grabă.

Câteva minute mai târziu, părăsi și ea cabina.

- Cincisprezece morți și treizeci de răniți, domnule, îi spuse șeful tunarilor.

Se spuse pe treabă. Îngrijirea răniților era mai ușoară pe „Santa-Perpetua" decât la bordul „Eretelui".

Inspectase încă din prima zi cabina chirurgului și se minunase de tot ce găsise acolo. Nu mai era nevoie să apeleze la rachiul lui Rodney. Spaniolii se foloseau de un fel de oțet pentru dezinfectarea rănilor. Lisbeth îi verificase eficacitatea asupra rănilor pe care mateloții și le făcuseră în executarea treburilor obișnuite.

Existau acolo, de asemenea, suluri de pânză fină pentru bandaje, vase cu alifii și lichide bune pentru cicatrizarea rănilor. Unele erau prea necunoscute pentru ea, încât nu îndrăznea să le folosească, iar în altele avea încredere deplină. Își petrecu mai multe ore cu bandajarea tuturor răniților. Tocmai termină cu ultimul dintre ei când Rodney, îngrijorat pentru ea, trimise un matelot s-o cheme pe punte. Când ajunse acolo, valurile crescuseră atât de mult încât unele treceau peste bord. Cu toate acestea, într-un timp destul de scurt, echipajul valid al „Santei-Perpetua" făcuse minuni. Majoritatea urmelor luptei dispăruse.

Cum Lisbeth, ajutată de mateloți, reușise să traverseze puntea și să ajungă pe dunetă, Rodney sosi în fugă, gata s-o trântească.

- Liniște! îi strigă el, cu toate că ea nu deschisese încă gura. Auzi?

Ce se putea oare auzi, se gândi ea, peste urletul vântului, zgomotul valurilor și trosnetul catargelor? Un matelot auzise întrebarea lui Rodney și răspunse:

- Sunt tunuri, domnule! Se aud din sud.

Lisbeth le sesiză și ea, ca un ecou al celor auzite în urmă cu câteva ore.

- Este „Eretele"! exclamă Rodney. Aș recunoaște oriunde bubuitul făcut de tunul lui de calibru 30. Este „Eretele". Dă lovitura de grație galioanelor...

Nu era decât o presupunere, bineînțeles, dar era o presupunere exactă, după cum aflară cu puțin înainte de căderea nopții, când „Eretele" îi ajunse din urmă. Rodney, ascunzându-și neliniștea în fața tuturor cu excepția Lisbethei, prea pricepută ca să nu mă poată citi pe fața lui îngrijorarea, ordonă oprirea „Santei-Perpetua".

Echipajul își stăpânea mai greu teama decât căpitanul. În ciuda timpului nefavorabil, erau adunați cu toții pe punte, pândind sosirea „Eretelui".

- O pânză la orizont! strigă marinarul de veghe.

După câteva minute, veni și anunțul atât de așteptat:

- Este „Eretele", domnule!

Scoaseră cu toții urale prelungi. Răniții, anunțați și ei, nu întârziară să-și exprime prin strigăte bucuria, în interiorul navei.

- Este teafăr și nevătămat! exclamă Lisbeth, extrem de ușurată.

Rodney se întoarse ca s-o privească. Cu părul ei răvășit de vânt jucându-i în jurul feței, arăta foarte feminină și el se temea ca echipajul să nu descopere că era femeie.

În clipa asta, emoția lui Rodney era de alt gen. Era mândru de curajul ei, și chipul ei mic și obosit trezea în el un instinct protector

- Și dumneata ești teafără și nevătămată! îi spuse el cu blândețe.

Dar ea nu-l auzi în vuietul furtunii.

- Ai fost nemaipomenit, Rodney! Nu se putu ea stăpâni să-i strige, cu tot entuziasmul și devotamentul care-i copleșeau inima.

El își strecură brațul sub al ei și-i spuse, peste măsură de bucuros:

- Am triumfat împreună, micuță Lisbeth!

Ea avu impresia că îi așeza pe cap o coroană: „Împreună". O asocia gloriei lui și ea îl iubea. Îl iubea cu fiecare bătaie a inimi ei, din adâncul sufletului, cu toată ființa ei. Rodney cuceritorul, triumfătorul... eroul visurilor ei!

Câțiva marinari de pe „Eretele" veniră să întărească echipajul „Santei-Perpetua", prea micșorat după luptă. În zori, cele două nave își reluaseră cursa. Dulgherii reparau încă stricăciunile din interiorul vasului, puțin înainte de a se zări Capul Land's End, extremitatea de sud-vest a Angliei. După asta, n-au mai avut de făcut decât s-o pavoazeze pe „Santa-Perpetua" și s-o aducă, sub marele pavoaz, în portul Plymouth...

Pentru Lisbeth, ultimele zile se scurseră cu o rapiditate de necrezut. Cei treizeci de răniți îi ocupau tot timpul. Chiar și noaptea, veneau adeseori marinarii să bată la ușa ei ca să-i solicite îngrjirile pentru unul sau pentru altul. Cinci dintre ei au murit, dar ceilalți erau pe calea cea bună a vindecării apropiate.

Toți cei care erau în stare s-o facă, se târâră pe punte. Nici unul nu voia să se lipsească de plăcerea de a vedea echipajele vaselor care intrau sau ieșeau din port admirând-o uluiți pe „Santa-Perpetua", această pradă splendidă.

Rodney era și el foarte ocupat. Ea îl vedea totuși în timpul meselor.

În ultima seară, așezată cu el la masă în marea cabină cu lambriuri, Lisbeth simți dintr-o dată că i se strânge inima. Îl va mai revedea oare vreodată între patru ochi pe Rodney ca în seara asta?

„Rănile pe care le pansez cu atâta zel se vor cicatriza, își spusese ea adeseori în timpul acestei ultime săptămâni, dar eu nu mă voi vindeca niciodată de iubirea mea pentru Rodney".Era un sentiment prea profund pentru asta. Cu acel dar straniu de a ghici pe care-l avea din copilărie, știa că orice s-ar întâmpla, îl va iubi toată viața ei.

Toată ființa ei îi aparținea lui Rodney. Ce importanță aveau schimbările lui bruște de dispoziție, că era furios sau liniștit, brutal sau tandru? Numai moartea o va elibera de această iubire nefericită.

După cină, discutară până când lumânările se micșorară ajungând o grămăjoară de seu. Au vorbit nu despre viitor, ci despre tot ce se întâmplase după plecarea lor din Anglia, în urmă cu o sută șaizeci și șase de zile. Își reamintiseră de diverse incidente din timpul călătoriei, de amănunte amuzante, râzând ca înainte. Își amintiră apoi de domnul Gadstone, de entuziasmul lui, de ura lui față de spanioli. Ochii Lisbethei se umplură de lacrimi, iar vocea lui Rodney deveni mai gravă.

Evocară, de asemenea, albastrul cerului și Marea Antilelor cu apele ei atât de limpezi unde, printre bancurile de corali, se jucau peștii aceia uimitori care refuzau să trăiască în afara mediului lor natural. Și papagalii, celelalte păsări minunate, din care majoritatea muriseră în timpul călătoriei.

În cenușiul acestei toamne englezești, cum puteau reînvia oare frumusețea neasemuită a tropicelor? Lisbeth se întreba dacă avuțiile navei nu se vor întuneca și ele, dacă nu-și vor pierde strălucirea și valoarea transportate pe cheiurile portului Plymouth.

Chinuită de teamă, Lisbeth nu reuși să-și găsească somnul toată noaptea. Cu toate acestea, dimineața, lucrurile se petrecură mult mai bine decât își imaginase. Abia pătrunseseră în estuar când lucrurile începură să se însuflețească. Echipajul primei nave cu care se încrucișară îi privea cu mare uimire. Aplecându-se peste parapet, Rodney le strigă:

- Regina este încă în viață?

Îl imita astfel pe Drake, care, la întoarcerea din călătoria făcută în jurul lumii, pusese aceeași întrebare. Răspunsul veni peste zgomotul valurilor.

- Este în viață!
- Le-am venit de hac dușmanilor noștri blestemați.
- „Armada" a fost bătută și distrusă complet...

Cuvintele acestea, strigate în același timp de toți, erau greu de înțeles în vuietul vântului și al mării. Cu toate acestea, Rodney și Lisbeth reușiră să le prindă sensul: scoaseră cu toții un imens oftat de ușurare. „Armada" fusese distrusă, erau siguri că înțeleseseră. Și asta era esențialul. Vor afla amănunte puțin mai târziu.

Intrară în port în sunetul cântecului intonat de echipaj pe punte, în timp ce Rodney își flutura cu frenezie pălăria în fața mulțimii compacte care venea în fugă mare pe chei ca să-i aclame. Au fost trimise în grabă mesaje la Londra, lui sir Francis Walsingham și autorităților din Plymouth pentru a le face cunoscute bogățiile în calele „Eretelui" și ale „Santei-Perpetua".

Știrea întoarcerii și a succesului călătoriei lor nu putea trece neobservată. „Santa-Perpetua" părea ciudat de neobișnuită printre navele englezești, mai mici și cu înfățișare mai sobră. De altfel oamenii din cele două echipaje păreau că nu obosesc să se laude cu bogăția prăzii luate de la dușmani.

- Iată că au venit răpitorii! glumi un matelot văzând sosind în grup strâns soțiile, logodnicile, amantele, femeile de moravuri ușoare

Se împingeau, se îmbrânceau toate pe întrecute ca să ajungă cât mai aproape de bărbații lor întorși învingători

În toată zarva acelei mulțimi surescitate, Lisbeth a reușit să treacă neobservată. Îi făcuse cunoscută încă din ajun lui Rodney intenția ei de a ajunge cât mai repede la Camfield. El o aprobase întru totul, nedorind nicidecum ca cineva să descopere prezența ei la bord.

El nu putea merge la Camfield decât peste câteva zile. Încărcătura vaselor trebuia inventariată și evaluată. Apoi, după ce echipajul își va primi în bani partea care îi revenea, totul va fi vândut și împărțit între comanditari. Asta presupunea multă muncă. Abia după terminarea acestor formalități Rodney va putea ajunge la conac.

Cum autoritățile soseau, îmbrăcate în costumele lor împodobite cu fireturi, Lisbeth părăsi „Santa-Perpetua". Doi mateloți îi coborâră bagajele într-o barcă și-i strânseră mâna în semn de rămas-bun. I-ar fi plăcut să-i spună la revedere domnului Barlow, lui Baxter, lui Hales, tunarului șef și întregului echipaj. Dar erau cu toții mult prea ocupați cu o sumedenie de treburi ca să le mai pese de ea

Soarele se arătă tocmai când debarca, dar razele lui palide, lipsite de putere și de căldură, nu păreau în stare să încălzească vântul rece și nici să degajeze cerul de norii grei de ploaie

Știa că Rodney avea intenția să-i facă rost de servitori și cai ca s-o însoțească în lunga călătorie de la Plymouth la Camfield, dar ea preferă să nu-i mai dea alte bătăi de cap. Se îndreptă spre hanul unde trăseseră Francis și cu ea înainte de plecare. Proprietarul o luă drept fratele ei.

El se angajă să-i găsească servitori siguri și cai buni. Ea îi plăti fără să protesteze cât îi ceruse, sigură că n-o înșela.

Când totul a fost rezolvat, se retrase în cabina ei și se culcă. Dar nu reuși să-și găsească somnul și liniștea. Mișcarea mării, trosnetele vasului, scârțâitul scripeților cu care se obișnuise fără voia ei, făceau incomodă stabilitatea patului ei și apăsătoare tăcerea deplină a nopții. Întâmpină zorii cu bucurie și se declară gata de plecarea înainte de ora stabilită.

Cădea o burniță deasă, umezindu-i fața și presărându-i genele lungi cu picături strălucitoare. Cu toate acestea, când se întoarse în șa ca să privească pentru o ultimă oară portul și valurile cenușii ale mării, nu ploaia o orbea. Un regret nesfârșit, un sentiment îngrozitor de singurătate, un elan al întregii ei făpturi spre cel de care se despărțise, o dorință fierbinte de prezența lui o chinuiau și o făceau să verse lacrimi.

Capitolul 12

Întunericul creștea, sporit și mai mult de rafalele de ploaie. Călăreții și caii erau obosiți. Lisbeth le impusese un ritm susținut. De mai bine de o oră, recunoscând drumurile familiare, se lansase în galop, lăsându-și micul grup de servitori departe în urmă. Se înfioară când se angajă pe drumul sinuos, plin de făgașe noroioase, care ducea la Camfield.

Regreta căldura tropicelor și, doborâtă de oboseală, se vedea pe duneta „Santei-Perpetua", navigând de-a lungul coastelor pe o mare tot atât de albastră ca cerul. Încerca să și-l imagineze pe Rodney mergând încoace și-ncolo pe punte, cu mâinile la spate, serios și preocupat de probleme grave.

Dar nu reușea să-l vadă decât așa cum îl părăsise, fluturându-și pălăria ca să răspundă aclamațiilor mulțimii, cu ochii strălucitori, capul aruncat spre spate, la fel de exuberant și surescitat ca echipajul lui de această întoarcere triumfală.

Părăsise calmul de comandant și atitudinea imperturbabilă; dădea frâu liber sentimentelor. Cât de frumos și de tânăr era când se arăta fără constrângere, în adevărata lui lumină! Rodney! Rodney!... Îi obseda toate gândurile și, totuși, ce știa ea despre el? Nu obosea niciodată să povestească isprăvile lui Drake, dar vorbea rareori despre rolul pe care-l avusese și încă și mai puțin despre viața lui.

Ghicea că prin viața lui trecuseră multe femei, femei care, ca și ea, îl iubiseră și suferiseră din cauza acestei iubiri. La gândul acesta, o gelozie vie o izbi asemenea unui pumnal.

Știa că nu avusese o copilărie fericită. Mama lui murise când era mic. Tatăl lui își tratase toți copii cu o severitate brutală. Savant strălucit, spera ca fiii lui să-i semene și să devină și ei intelectuali. Îi împiedicase pe toți să-și urmeze înclinațiile.

Cei mai mari părăsiseră unul câte unul casa părintească și în cele din urmă, Rodney, preferând constrângerile fizice celor morale, fugise ca să se angajeze în marină.

Era tot ce știa Lisbeth despre această primă parte a vieții lui. Păstrase încă multă aversiune despre această perioadă ca să vorbească despre ea. Reamintindu-și golul îngrozitor în care o aruncase moartea propriei ei mame, ea simțea că înțelege tot ce el nu spunea.

Rodney! Rodney!... Până și vântul părea să-i murmure numele trecând prin ramurile pomilor.

Gândurile acestea o făcuseră să-și încetinească mersul, astfel că micul ei grup o ajunsese din urmă. Mai aveau ceva mai mult de o jumătate de milă înainte de a ajunge la Camfield. Îi revenea o obligație înainte de a se îndrepta într-acolo. Porunci un popas. Caii părură să îi dea ascultare cu mulțumire, dar servitorii o priviră chiorâș.

- Așteptați-mă aici, ordonă ea. Trebuie să mă duc să văd pe cineva. Nu va dura mult.

Ei ar fi protestat, dacă ar fi îndrăznit, față de acest popas care le întârzia sosirea la destinație. Aerul autoritar al Lisbethei, însă, și promisiunea unei plăți bune îi convinsese, încă de la plecare, de rangul înalt al călătoarei. Îi auzi totuși bombănind între ei în timp ce se angaja în galop pe drumeagul prost întreținut care ducea la locuința familiei Keen.

O grădină mică, plantată cu arbori bătrâni, înconjura casa de piatră cenușie. Construcția aceasta nu fusese niciodată agreabilă, dar acum, la sfârșit de zi, i se păru sinistră, cu obloanele ei închise prin care nu răzbătea nici o lumină.

Ajunse, călare, la ușa de la intrare, apoi descălecă. Începu să bată cu mânerul cravașei în panourile de stejar. Zgomotul acestor lovituri repetate părea atenuat de geamătul vântului. Bătu cu mai multă vigoare. O ramificație de iederă, desprinsă de perete, se lovea de o latură a casei. În fața ușii se formase o baltă de apă. Asupra întregii locuințe părea să apese un aer de părăsire și de tristețe pe care Lisbeth începea să-l găsească alarmant.

„Doctorul Keen plecase oare? Casa era poate goală..."

Tot gândindu-se la asta, fu sigură că în spatele acestor obloane, în întuneric, cineva se afla acolo, cu urechea la pândă.

Nici o dovadă evidentă nu venea să-i susțină această certitudine, dar era atât de convinsă încât începu din nou să bată. De data asta, ridicând capul spre ferestrele de sus, strigă:

- Elita! Elita!

Singurele răspunsuri pe care le primi fură șuierul vântului și foșnetul iederei pe peretele de piatră.

Vocea ei răsună ciudat. În cele din urmă, sesiză zgomotul unui oblon deschis cu precauție. Întunericul era prea mare ca să distingă ceva. Cu toate acestea, era sigură că este pândită de la o fereastră de la etaj.

Strigă din nou:

- Elita! Elita!

De data aceasta, primi un răspuns. Fereastra de deasupra ușii se întredeschise. Elita, cu o voce scăzută și răgușită, întrebă:

- Ce doriți?

- Sunt eu, Lisbeth. Vreau să-ți vorbesc. Deschide-mi!

Elita nu-i răspunse imediat. Va refuza fără îndoială s-o primească.

Lisbeth reluă repede:

- Coboară, Elita. Trebuie să-ți vorbesc. Este de cea mai mare importanță. Sunt singură.

- Nu este nimeni cu dumneata? Nimeni?

- Nu, sunt singură, replică Lisbeth. Pe cuvântul meu, nu vezi că nu este nimeni cu mine?

Ghici că tânăra scruta întunericul ca să se convingă. Apoi fereastra se închise. Câteva clipe după aceea, un zgomot de pași răsună pe dalele de la intrare. Se traseră zăvoare și lanțuri. După un timp care i se păru interminabil, ușa se întredeschise.

- Ce vrei? o întrebă Elita pe un ton arțăgos.

În întuneric, Lisbeth îi distingea nelămurit ovalul alb al feței, privirea bănuitoare și neîncrezătoare.

- Unde este Francis?

Spre marea ei surpriză, nu primi răspuns. Crezu că percepe o teamă intensă în atitudinea Elitei, dar poate că nu era decât efectul întunericului.

- Lasă-mă să intru, zise Lisbeth cu bună dispoziție. Nu pot rămâne aici, nici măcar nu ne putem vedea...

Tot vorbind, dădu drumul frâului calului.

„Nu poate merge departe, își zise ea, este prea obosit".

Făcu un pas spre ușă, dar tânăra n-o deschise, cum se aștepta. Păru mai curând că îi barează trecerea.

- Pleacă, îi ordonă ea cu o voce surdă și sălbatică. Nu ți-aș fi răspuns dacă nu m-aș fi temut că strigătele dumitale vor trezi toți vecinii!

- De ce te porți astfel cu mine? întrebă Lisbeth. Vreau să intru, nu putem rămâne în curent!

Insistența aceasta păru s-o înduplece. Deschise ușa și Lisbeth intră repede în hol. Ușa se închise în spatele ei. În hol domnea un întuneric deplin. Elita găsi pe dibuite o lumânare și o aprinse.

La lumina ei slabă, Lisbeth reuși s-o vadă pentru prima dată distinct pe interlocutoarea ei. Rămase uluită văzând-o. Slabă, aproape scheletică, părea bolnavă. Pomeții îi ieșiseră mult în afară pe fața suptă. Ochii ei negri înfundați în orbite, străluceau de o sclipire febrilă. Era foarte diferită de tânăra cochetă care își etala farmecele ca să-l subjuge pe Francis și să-și atingă scopurile.

Lisbeth înțelese dintr-o privire că se petrecea ceva absolut anormal. Mâinile Elitei tremurau. În hol plutea un aer stătut. Nici urmă de foc. O senzație de groază strânse gâtul Lisbethei. Abia mai reuși să murmure:

- Unde este Francis?

De data aceasta, nu mai avea nici o îndoială. Elita părea înnebunită.Tremurând din tot trupul, arunca priviri neliniștite spre ușă, ca și cum se temea că cineva ar putea auzi ceea ce avea să spună. O spaimă îngrozitoare o desfigură, iar dinții începură să-i clănțăne. Lisbeth simți cum o cuprinde o mare teamă.

- Răspunde-mi! îi porunci ea. Răspunde-mi! Unde este Francis?

- A murit!

Lisbeth se aștepta la răspunsul acesta.

- Când a murit? Ce s-a întâmplat?

Își auzi vocea răsunând și repercutându-se în întuneric.

- Sst! Cineva ar putea să te audă... o opri Elita, îngrozită, și dinții ei începură să clănțăne și mai tare.

- Cum a murit? reluă Lisbeth cu voce scăzută.

- S-a dus cu tata la niște prieteni, la Northampton. Trebuia să participe la o... întrunire. Dar au fost descoperiți... au venit soldații...

Tânăra își ascunse fața în mâini și cuvintele îi muriră pe buze.

- Da, da, continuă! reluă Lisbeth cu nerăbdare. Întrunirea aceea avea fără îndoială drept scop o conspirație împotriva reginei?

Elita nici măcar nu încercă să-i respingă această acuzație. Ea reluă cu o voce surdă:

- Au fost judecați și condamnați la moarte. Cu toți... tata... și-a dat un nume fals... Francis, de asemenea...

- Au fost spânzurați?

Elita încuviință cu o voce stinsă:

- Trași de cai... și sfârtecați...

Privirea ei era înnebunită de spaimă, dar Lisbeth reuși să-i ceară să se calmeze, în ciuda groazei care o sugruma.

- Când s-a întâmplat?

- Acum o lună, răspunse Elita. După aceea, am rămas ascunsă aici... Dar trebuie să fiu ajutată să plec... Niște prieteni mă vor duce în Spania... Acolo, nu mă voi mai teme... de cei... care l-au asasinat... pe tata... Da... asasinat.

Plângea cu sughițuri, acum. Era scuturată de hohote sfâșietoare.

- Cine este la curent? întrebă Lisbeth.

Apoi, cum Elita nu părea s-o fi auzit, repetă întrebarea.

Tânăra ridică spre ea o privire rătăcită, pe o față udă de lacrimi.

- Cum aș putea să știu? Ei probabil că-mi întind capcane, dar dacă vor crede că această casă este goală, vor pleca și eu voi fi salvată... salvată...

Groaza o făcea pe jumătate nebună. Dar Lisbeth nu simțea nici o milă pentru ea, voia doar să afle mai multe amănunte despre moartea fratelui ei.

- Spui că Francis și-a dat un nume fals. Cine a știut asta?

- Cei care erau cu el în noaptea aceea. Numai doi dintre ei au reușit să fugă. Ei au venit să-mi povestească tragedia. În momentul acela, tata era deja mort. Rămăseseră ascunși în casa unor prieteni până când urmăririle au încetat. Mi-au povestit totul... apoi au plecat... I-am implorat să mă ia cu ei... dar n-au vrut.

Vocea ei era acum disperată.

- Nu voi fi în siguranță decât în Spania... dacă pot ajunge acolo.

Își ascunse capul în mâini.

Lisbeth se îndreptă spre ușă. Francis era mort. Realitatea aceasta îi pătrundea în suflet. Nepăsătorul, leneșul, fermecătorul Francis, care nu dorea decât să se încălzească la soare și să scrie versuri.

Pierise pentru că prietenii lui îl antrenaseră în odioasele lor comploturi. Francis nu era un răzvrătit, nu era destul de inteligent pentru asta; cu toate acestea, plătise prețul trădării. Spera că murise vitejește, dar nu îndrăzni să întrebe, atât de mult se temea să nu audă contrariul.

Se pregătea să iasă când Elita îi strigă:

- Ajută-mă... te rog!

Vocea îi era sugrumată. Mâinile ei, asemenea unor gheare, cu degete răsucite, se întindeau spre Lisbeth.

- Ajută-mă! o imploră ea, distrusă de o groază de neînvins.

- Nu pot să te ajut, răspunse Lisbeth încet; și chiar dacă aș putea, n-aș face-o! Dumneata ai pricinuit moartea fratelui meu!

Părăsi casa fără să arunce o privire în urma ei și închise ușa.

Își găsi calul, în întuneric, și încălecă. Auzi lanțurile și zăvoarele scârțâind. Lumânarea se stinse. Elita era iarăși singură în întuneric, singură cu groaza și conștiința ei.

Lisbeth străbătu încet drumul de întoarcere. Ploaia era acum deasă, dar ea abia o simțea pe față. Se gândea la Francis, la prietenia lor fraternă. Jurase mamei sale că va veghea asupra lui. Și ea își încălcase jurământul... nu-și îndeplinise misiunea. Francis zăcea acum într-un mormânt anonim, sfârtecat în bucăți.

Ajunse la servitori și la cai care, uzi leoarcă, o așteptau la marginea drumului.

- Nu mai avem de străbătut decât un drum forte scurt, le spuse ea, surprinsă să-și audă vocea răsunând atât de liniștit.

Cuvintele acestea părură să-i înviorеze; porniră docili la trap în spatele ei. Ajunseră curând la porțile conacului. Trecând de ele, se gândi că, peste câteva minute, își va înfrunta tatăl și mama vitregă. O vor întreba de Francis. Ce le va răspunde oare?

Lisbeth oftă adânc. Ușa conacului era în fața ei. Cufundată în gândurile ei, nu simțise nici o bucurie regăsind grădina cunoscută. Cu inima bătându-i de emoție, văzu deodată că era acasă. Își ridică ochii spre partea superioară a casei, privi marele conac ale cărui ziduri înaintând de fiecare parte păreau să o cuprindă ca niște brațe. Casa în care se născuse, unde își petrecuse toată viața.

În interior, câinii începură să latre și se auziră zgomote de pași. Se simți cuprinsă de panică. Se întorsese acasă, dar singură. Ce va spune oare când va fi întrebată de Francis? Îi reveniră brusc în memorie, cu o realitate necruțătoare, zgomotul canonadei, luminile exploziilor,

fumul bătăliei. I se păru că mai simte încă greutatea capului lui Gadstone pus pe genunchii ei. Sări de pe cal și intră în casă. Știa ce va spune.

La trecerea ei, servitorii se înclinară zâmbind. Câinii se repeziră spre ea cu lătrături și salturi de bucurie. Tatăl ei se grăbea să-i vină în întâmpinare, cu Catherine în urma lui, plină de curiozitate.

- Copila mea! Simt într-adevăr o mare ușurare să te văd! exclamă el.

Înconjurând-o cu brațele lui robuste, depuse pe obrazul ei un sărut afectuos.

- Lisbeth, ce fetiță rea poți să fii! Să pleci astfel de acasă! o mustră Catherine.

Reproșurile acestea, însă, erau lipsite de răutate. Lisbeth se simți deodată eliberată de teama pe care i-o inspirase întotdeauna mama ei vitregă. Camera i se părea imensă. „Este contrastul cu cabina de la pupa „Santei-Perpetua".

- Și unde este Francis? întrebă vesel sir Harry, cu ochii ațintiți asupra ușii.

Sosise clipa.

- Francis a murit, răspunse Lisbeth cu calm.

- A murit?

Simți privirile lor scrutătoare.

- Da, a murit. A pierit în luptă în cursul ultimei noastre întâlniri cu spaniolii. A dovedit o mare vitejie. Ai fi fost mândru de el, tată.

- Sunt mândru de el...

Murmură aceste cuvinte cu o voce aproape ininteligibilă. Lisbeth îl privi și citi pe fața lui o expresie pe care n-o înțelesese. S-ar fi spus că era o imensă ușurare. Probabil că se înșela. Se întrebă brusc dacă nu aflase adevărul. Apoi se strădui să alunge aceste gânduri din mintea ei.

Francis murise luptând cu spaniolii. Va jura asta până pe patul de moarte. Va ști să-l oblige pe Rodney să spună aceeași poveste. El n-o va refuza, era sigură.

- Sunt dezolată de această veste îngrozitoare, îi spuse Catherine tamponându-și colțul ochilor cu o batistă mică tivită cu dantelă.

- Ce pradă ați adus din călătorie? întrebă sir Harry.

Întrebarea aceasta o făcu să tresară. Aproape uitase de veștile pe care le aducea. Începu să-i descrie bogățiile îngrămădite în calele „Eretelui" și ale „Santei-Perpetua". Cum Rodney, rămas la Plymouth, se ocupa de toate formalitățile de îndeplinit, îndată ce totul va fi

sfârșit, se va grăbi și el să ajungă la Camfield.

La aceste vești, sir Harry scoase exclamații de bucurie. Lisbeth fu obligată să-i povestească aventurile în amănunt, să-i descrie minunăția perlelor, să-i vorbească despre valoarea prăzii capturate din mica așezare spaniolă.

Relatarea acestor întâmplări o însuflețea, și faptul că vorbea despre Rodney îi ușura puțin durerea cu care iubirea o copleșea.

Rodney a spus... Rodney a comandat... Rodney a reușit... Rodney! Rodney! Rodney!

Rostirea numelui lui, evocarea acestor luni pe care le petrecuse alături de el, îi provocau o bucurie amestecată cu amărăciune. Cum va putea oare să îndure tristețea apăsătoare, singurătatea unui viitor fără el? Deocamdată, totuși, nu era vorba decât despre trecut.

„Îl iubesc! ar fi vrut să-i strige tatălui ei. Dacă m-ar vrea, m-aș duce în picioarele goale până la capătul lumii ca să fiu lângă el. Aș muri pentru el... și, îmi este martor Cerul, nu pot trăi fără el!"

În loc de asta, însă, trebuia să-i rostească numele pe un ton liniștit și să spere că vocea și privirea n-o vor trăda.

În timp ce vorbea, servitorii aduseseră diverse feluri de mâncare și vin. Într-un târziu, ceru permisiunea să se ducă în camera ei ca să se schimbe.

Hainele îi erau murdare și udate de ploaie după lungul drum făcut călare. Se ridică de pe scaun, cu membrele amorțite. Abia atunci îndrăzni să pună întrebarea care-i tremura de mult timp pe buze:

- Unde este Anne?

Mai întâi, nu primi răspuns. Apoi, tatăl ei izbucni pe neașteptate:

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce am fost pedepsit oare cu o asemenea fată? Se închide în camera ei, abătută, smiorcăindu-se în patul ei, în loc să se ducă la Whitehall. Am fost foarte mânios pe tine, copila mea, nu pot pretinde contrariul, la vestea escapadei tale. Acum pot să ți-o spun, am fost peste măsură de furios; cu toate acestea, sunt gata să te iert pentru îndrăzneala și curajul de care ai dat dovadă, doar ești din sângele meu... dar... Anne!

Ridică brațele spre cer într-un gest elocvent. Lisbeth se întoarse spre mama ei vitregă.

- Ce are?

Catherine ridică din umeri.

- Nimic precis. Nici un doctor nu reușește să descopere răul de

care suferă. Stă în pat, plânge și nu vrea cu nici un chip să se supună dorinței tatălui tău.

- Dorințelor mele! răcni sir Harry. Oricine altcineva s-ar fi bucurat de o asemenea onoare! Dar nu. Ea zace în patul ei, se văicărește se smiorcăie și ne acoperă de rușine, aducându-ne dizgrația!

- Vă rog să-mi povestiți ce se întâmplă, îi rugă Lisbeth.

Ochii tatălui ei se aprinseră brusc.

- Pe onoarea mea! Am găsit soluția! Lisbeth este aici, ce poate fi mai bine? Ea poate lua locul Annei. Scrisoarea menționează: *fiica dumneavoastră*, fără să precizeze numele. Lisbeth este, după câte știu, fiica mea tot atât cât este și Anne, dar valorează de o sută de ori mai mult!

Se opri ca să-și recapete respirația și continuă:

- Catherine, scumpa mea, îngrijește-te să i se pregătească veșminte potrivite.

- Și la ce anume ar trebui să iau locul Annei? întrebă Lisbeth privindu-i rând pe rând.

- Copila mea, Maiestatea sa regina ne-a făcut o mare onoare, răspunse sir Harry. Mi-a cerut să i-o trimit pe fiica mea în calitate de domnișoară de onoare!

- Domnișoară de onoare! repetă Lisbeth, uluită.

Nu știa dacă trebuia să se bucure sau nu de această știre.

- La Whitehall, adăugă sir Harry pe un ton solemn. Și Anne plânge și jură că este prea bolnavă ca să meargă acolo.

- Mă duc să vorbesc cu ea, hotărî Lisbeth, grăbită în mod neașteptat să-și vadă sora vitregă.

Ieși în grabă din sala mare de ceremonii. Prea nerăbdătoare ca să mai bată la ușă, intră val-vârtej în camera surorii sale. Două lumânări pâlpâiau pe măsuța de la capătul patului, luminând-o pe Anne, care stătea întinsă în patul ei, cu perdelele închise aproape complet.

- Anne, m-am întors. Sunt eu, Lisbeth!

Tânăra se ridică în capul oaselor cu un strigăt de bucurie și întinse brațele spre sora ei. Fața palidă îi era plină de lacrimi.

- Oh! Draga mea, ce-i cu tine? întrebă Lisbeth.

Anne aruncă o privire spre ușă, ca să se asigure că era închisă.

- Lisbeth, mulțumesc Cerului că te-ai întors, murmură ea. Mi-ai lipsit mai mult decât aș fi crezut vreodată. Dar, pentru că ești aici, vei fi nevoită să mă ajuți. Te rog să mă ajuți. Nu pot să mă duc la Whitehall!

- Nu mai este necesar, răspunse Lisbeth.
Anne se așeză, foarte dreaptă.
- Oh! Lisbeth, înțeleg! Îmi vei lua locul. Dulce, bună Lisbeth... Pentru prima dată după plecarea ta, sunt fericită.
Lisbeth exclamă:
- Povestește-mi totul! Sunt consternată.
- Lisbeth, încearcă să înțelegi. Cum aș putea eu oare, cu convingerile mele, să trăiesc la Whitehall?
- Când am plecat, îi trimiseseși o scrisoare domnului Andrews, îi reaminti Lisbeth. Nu ți-a fost de nici un ajutor?
Anne clătină din cap cu tristețe.
„Este mai frumoasă ca niciodată, se gândi Lisbeth. Dar a slăbit, iar colțurile gurii îi sunt căzute din cauza tristeții..."
- Nu, n-a putut face nimic, sau n-a îndrăznit, răspunse Anne. De aceea, a trebuit să rămân aici... așteptând întoarcerea ta...
După tremurul glasului, Lisbeth înțelese ce gândea sora ei. Se hotărî să-i comunice vestea cea bună.
- Rodney a reușit de minune, zise ea. A adus o pradă de o valoare considerabilă. Va fi bogat, Anne. De fapt, este deja.
- Când trebuie să vină?
Era atât de palidă, încât părea că este pe punctul să leșine.
- Îndată ce toate formalitățile vor fi îndeplinite la Plymouth, răspunse Lisbeth.
Anne închise ochii.
„Ce frumoasă este, se gândi Lisbeth, și Rodney o iubește! În pofida ezitării ei, va fi obligată să accepte căsătoria cu el".
- Mă voi duce la Londra să te înlocuiesc pe lângă regină, spuse ea.
- Din două rele, nu știu care este mai rău, murmură Anne. Nu puteam suporta ideea de a fi domnișoară de onoare a reginei, dar acum găsesc asta preferabil... decât...
Lisbeth știa ce voia să spună și o întrerupse:
- Rodney este un om minunat, afirmă ea. Va trebui să te hotărăști și să accepți să te căsătorești cu el. Am petrecut toate aceste luni din urmă în preajma lui și știu că nu are seamăn pe lume...
Vocea ei începuse să tremure de emoție, dar speră ca sora ei, copleșită de supărare, să nu observe.
- Și Francis? întrebă Anne pe neașteptate. Călătoria aceasta l-a schimbat?
Lisbeth ezită o clipă. Dar îi dădu surorii sale aceeași versiune ca

tatălui lor. Francis își găsise moartea luptând cu spaniolii.

- Fie ca sufletul lui și ale credincioșilor morți să se odihnească în pace, murmură Anne. Știu cât de mult îți iubeai fratele, Lisbeth, adăugă ea, moartea lui trebuie să-ți fi provocat o mare durere...

Lisbeth se ridică. Nu mai putea suporta să i se vorbească despre Francis. Suferea destul fără să mai fie nevoie să i se sporească tristețea readucându-l în memorie pe fratele ei.

- Mă duc să mă spăl și să mă schimb, zise ea.

- Sunt fericită că te-ai întors, Lisbeth, cu toate că, într-un fel, asta înrăutățește situația... Se apropie timpul când...

Vocea i se frânse. Nu putea rosti cuvântul căsătorie.

Lacrimile, neliniștile surorii ei, o enervară brusc pe Lisbeth. De ce trebuia oare să se mărite cu Rodney în locul ei, de vreme ce numai o chilie rece de mănăstire era capabilă să satisfacă dorințele acestei ființe mistice?

- Trebuie să te părăsesc, spuse ea. Mă așteaptă tata.

Liberă în sfârșit, se repezi în camera ei. Aici o aștepta doica ei devotată. Dar, în loc s-o întâmpine zâmbind, Lisbeth, învinsă de oboseală și doborâtă de durere, își trecu brațele în jurul gâtului ei și izbucni în plâns.

- Haide, haide, porumbița mea, zise bătrâna. Este emoția întoarcerii acasă. Trebuie să fi suportat bine încercările grele prin care ai trecut, cu toate că le meritai... Să fugi așa! Ce lovitură pentru noi să aflăm că navigai cu domnul Francis.

- Ați fost surprinși când ați aflat? întrebă Lisbeth, zâmbind printre lacrimi.

- Am rămas înmărmuriți, răspunse doica. Sir Harry își striga în gura mare mânia, ca un leu înfuriat. Înălțimea sa doamna se strădui în zadar să-l potolească. La această veste, domnișoara Anne devenise foarte palidă. Poate că asta a îmbolnăvit-o. Dar ce poți să știi? Nimeni n-a putut ghici vreodată ce se petrece în capul ei!

Lisbeth se prăbuși pe un scaun și doica se grăbi să-i scoată cizmele.

- Acum, povestește-mi tot ce s-a întâmplat, drăguțo, reluă bătrâna, ocupându-se de toaleta tinerei sale stăpâne. Și cum s-a înțeles domnul Francis cu corsarii aceia de temut?

Când auzi această întrebare, Lisbeth înțelesese că nu era deloc la capătul încercărilor. Era obligată să-i anunțe doicii moartea lui Francis. Bătrâna izbucni în lacrimi. Cel pe care-l crescuse nu mai era:nu-l va

mai revedea niciodată.

„Să născocești o minciună, nu înseamnă nimic, își zise Lisbeth, dar ce greu este, după aceea, să nu te trădezi!" Făcând din fratele ei un erou, era obligată de acum înainte să imagineze pentru toți dovezi ale curajului său.

Se simți dintr-o dată obosită de moarte. De la Plymouth, străbătuse călare un drum lung și greu. Frământată de gândurile ei amare, îl făcuse fără să menajeze nici animalele, nici oamenii. Trupul ei își luă acum revanșa. Nu își mai dorea decât să se întindă în patul ei, departe de toți, liberă să se lase pradă durerii ei.

Or, nu putea face așa ceva. Tatăl ei ar fi teribil de supărat dacă nu cobora să-i spună cât mai multe despre călătorie și să-i povestească până târziu în noapte toate peripețiile luptelor, să-i descrie în amănunt încărcăturile capturate și să-i vorbească despre moartea lui Francis.

Își aminti brusc de Elita, singură în întuneric, în ghearele groazei, în casa aceea sinistră. Nu reușea însă să simtă milă pentru cea care plătea acum prețul ticăloșiilor ei.

În sfârșit gata, îmbrăcată într-o rochie de catifea verde cu trenă, coborî încet scara. I se părea ciudat să redevină femeie și găsi aproape indecent decolteul larg al rochiei după ce avusese, atâtea luni de zile, gâtul strâns într-un guler scrobit. Doica se revoltase la vederea părului ei scurt. Căldura excesivă a tropicelor o obligase să-l taie; dar acum îl strânsese și îl prinsese în ace cu cap din perle.

Văzând-o pieptănată astfel, nimeni n-ar fi putut ghici șiretlicul ei.

După cum se aștepta, îi găsi pe tatăl ei și mama vitregă în marea sală de ceremonii.

- Oh! Pielea ta este presărată cu pete de roșeață! zise Catherine când se așezară toți trei în fața șemineului înalt în care ardeau bușteni enormi.

- Nasul și mâinile mă fac de rușine, replică Lisbeth râzând.

- Îți voi pregăti mâine o loțiune de castraveți și melisă, promise Catherine. Nu te poți prezenta astfel la Whitehall, poți fi luată drept o fată de la bucătărie!

- Am vorbit cu Anne, tată, anunță Lisbeth. O voi înlocui la curte, dar nu pot pleca acolo înainte ca Rodney să sosească aici. Nu va mai întârzia mult și vreau să stau de vorbă cu el înainte de plecarea mea.

- Nu l-ai văzut destul în timpul acestor luni lungi? glumi vesel sir Harry.

- Nu este vorba despre asta, replică Lisbeth cu răceală, conștientă de privirile bănuitoare ale Catherinei. În timpul călătoriei, s-au stabilit niște aranjamente speciale în legătură cu unii mateloți și m-a însărcinat să i le reamintesc. N-am avut timp s-o fac înainte de a pleca de la Plymouth. Nu m-am neliniștit atunci, crezând că-i voi putea reaminti toate astea pe îndelete, aici. Acum vreți să mă trimiteți la Londra. Sunt gata să vă îndeplinesc dorința, dar nu înainte de a-l fi revăzut pe Rodney Hawkhurst.

- Foarte bine, foarte bine! Cum am trimis deja un mesaj ca s-o informez pe Maiestatea sa în legătură cu indispoziția Annei, câteva zile mai mult sau mai puțin nu pot prezenta vreo piedică, cedă sir Harry.

- Vom avea astfel timpul să confecționăm câteva găteli pentru Lisbeth, zise Catherine.

- Găteli! Femeile nu se gândesc oare decât la așa ceva? exclamă sir Harry. Dar fie, faceți cum doriți. Totuși, a doua zi după sosirea lui Hawkhurst, Lisbeth va pleca.

- Mulțumesc, tată. Și acum, ce vreți să vă povestesc despre călătorie? se grăbi Lisbeth să întrebe.

Obținuse câștig de cauză. Onoarea lui Francis era salvată cât timp va avea posibilitatea să discute cu Rodney înaintea celorlalți. Cu toate acestea, pentru a fi cinstită, trebui să admită în sinea ei că grija pentru bunul renume al fratelui ei nu era singura cauză a ușurării și a bucuriei pe care le încerca. Voia, de asemenea, să-l revadă pe Rodney.

După ce plecase de la Plymouth, se frământase pentru că se despărțise de el. Întreținuse speranța puerilă că va scăpa de suferință regăsindu-se acasă. Alergase mâncând pământul spre Camfield, cum aleargă un copil nefericit ca să se refugieze în brațele mamei.

Acum era aici, dar spaima ei îngrozitoare continua s-o gâtuie. Înțelese atunci, cum știuse de altfel întotdeauna, că nimeni și nimic nu va fi în stare să smulgă această iubire din inima ei. De acum înainte, el făcea parte din ființa ei. Viața ei, gândurile ei, suspinele ei, visurile ei, nu erau decât pentru el.

Îl iubea cu pasiune pe Rodney, dar el va deveni cumnatul ei! Și acum, simțea o bucurie amestecată cu tristețe să vorbească despre el, să le povestească lui sir Harry și Catherinei, fermecați, aventurile lor pe Marea Antilelor, călătoria lor la ducere și la întoarcere.

Orele treceau una după alta și ea continua să povestească. Nu mai simțea oboseala, retrăia viața de la bord, viața petrecută alături de

Rodney. Își aminti de don Miguel și-l urmări cu gândul, în întuneric, înotând spre Insulele Canare. Interpretă acest episod în felul ei, fără mare dificultate, dar i-a fost mult mai greu să alunge din minte amintirea momentului când Rodney o acuzase că îl iubește pe tânărul spaniol.

Revedea mânia strălucind în ochii lui, furia care îi contracta trăsăturile. Se întrebă dacă tatăl ei și Catherine vor remarca unele contradicții în povestea ei, unele lacune comise din teama de a nu spune prea mult, de a nu trăda drame personale, la fel de importante pentru ea ca succesele repurtate și luptele câștigate.

Sir Harry și Catherine, însă, o urmăreau ca doi copii în extaz ascultând un basm. Tatăl ei își freca mâinile și ochii îi străluceau cu gândul la toată prada aceea din care va primi neîntârziat partea lui. Catherine îi ceru de mai multe ori să-i descrie mătăsurile și bijuteriile găsite la bordul „Santei-Perpetua" și perlele capturate de pe vasul de coastă spaniol.

- Aș vrea să mă duc la culcare acum, oftă în cele din urmă Lisbeth.

Era doborâtă de oboseală. Nu mai putea continua să vorbească. Chiar dacă viața ei ar fi depins de asta, nu și-ar fi putut învinge somnul care o copleșea.

- Ei bine, urcă repede în camera ta! exclamă sir Harry. Sunt încântat că te avem din nou printre noi, copila mea. Sunt atât de mândru de tine... la fel de mândru ca și cum ai fi fiul meu...

Lisbeth văzu trecând din nou prin ochii tatălui ei acea expresie stranie pe care o observase deja. Era însă prea obosită ca s-o mai preocupe. Ea făcu o reverență în fața lui și atinse ușor obrazul Catherinei cu un sărut, cum o obliga buna-cuviință: atâtea femei sunt forțate să dea asemenea semne exterioare de afecțiune, în timp ce ele se detestă din toată inima. În sfârșit, reuși să se retragă în camera ei. Doica o aștepta ca s-o dezbrace.

Cu pleoapele pe jumătate închise de oboseală, se întinse în pat. Printr-o ironie cruntă, însă, îndată ce se găsi singură în întuneric, somnul o părăsi. În fața ochilor ei apăru imaginea Elitei. O văzu chinuită de groază, repetându-i cu glas tremurat: „Francis a murit!"

Da, Francis, pe care ea jurase să-l ajute și să-l apere, nu mai era. Plătise pentru crima de trădare și pierise sfârtecat.

Capitolul 13

Trecuseră câteva ore până când Rodney să-și dea seama de plecarea Lisbethei.

Imediat după sosirea „Santei-Perpetua" și a „Eretelui", trebuise să se ocupe de ancorarea lor. Apoi, a fost nevoit să dea curs curiozității autorităților, să relateze călătoria de cel puțin zece ori, să strângă mâinile a nenumărați necunoscuți care nu s-ar fi sinchisit de el în cazul că nu reușea.

În cele din urmă, agitația și bucuria sosirii se potoliră încetul cu încetul. Când Hapley veni să-l anunțe că cina era servită, se îndreptă spre cabina de la pupa, scoțând s-o găsească acolo pe Lisbeth. Refuzase mai multe invitații la cină în oraș, pretextând că trebuia să supravegheze descărcarea prețioaselor încărcături.

În zilele următoare, va trebui să participe la numeroase banchete și petreceri. Deocamdată, nu voia decât o masă compusă din conserve, deși se putea presupune că se plictisise de acest meniu obișnuit pe mare.

Intrând în cabină, se simți foarte deprimat. „Probabil că este ultima masă pe care o iau la bordul "Santei-Perpetua..." Cu toate că era lipsită de grație, prea bogat decorată și mai dificil de manevrat decât „Eretele", se atașase totuși de ea. Ca navă de captură, va fi poate afectată marinei regale sau cumpărată de o companie comercială.

Era trist să se gândească la faptul că nu mai naviga niciodată cu ea. Aștepta cu curiozitate să afle dacă Lisbeth simțea aceleași regrete. Abia în clipa aceea văzu că ea nu era încă în cabină și că pe masă nu

era pus decât un tacâm

- Unde este domnul Gillingham? îl întrebă el pe Hapley.

- Domnul Gillingham a plecat de câteva ore, domnule.

- A plecat? Unde?

- N-am nici cea mai mică idee, domnule. A debarcat. Și-a luat rămas-bun de la mine.

Fața lui Hapley se lumină de un zâmbet larg. Lisbeth trebuie să-i fi dat un bacșiș generos.

Dintr-o dată foarte iritat, se așeză în fotoliul pe care servitorul i-l împingea și începu să bată nervos cu degetele în masă.

Așadar, Lisbeth plecase fără un cuvânt, fără să-și ia rămas-bun. Asta îl înfuria. Ar fi avut mare nevoie să-i vorbească, pentru a hotărî ce-i vor spune lui sir Harry. Felul acesta de a proceda era în orice caz impertinent. Iritarea, furia lui, se transformară brusc într-o senzație de gol.

În fond, ce era atât de surprinzător în faptul că îi regreta absența? Se obișnuise să vadă fața mică și ovală în preajma lui, părul aprins ieșit în evidență pe fondul întunecat al lambriurilor, ochii strălucitori și vioi, de o nuanță atât de rară, ridicați spre el ca două pietre prețioase.

Ar fi vrut să se poată arunca la picioarele ei, să-și ascundă fața în mâinile ei calde și să-i ceară iertare. Se gândea la ea cu o tandrețe și cu o plăcere pe care pe care nu i le arătase niciodată.

Își reaminti apoi dulceața buzelor ei, albeața gâtului, liniile grațioase ale corpului, strălucirea de păr a focului ei, și sângele începu să-i fiarbă în vine. O dorea cu toată ființa lui, pătimaș, posesiv, cum orice bărbat o dorește pe femeia iubită. Va ști s-o cucerească, cum cucerise întotdeauna tot ce râvnise. Voia s-o ia în brațe și să-i spună cu toată puterea de convingere că nu-i aparține decât lui și că nu va putea niciodată să-și dăruiască iubirea altui bărbat.

În clipa asta, ar fi vrut să-și strige cu voce tare sentimentele, bucuria, fericirea, s-o declare a lui pe Lisbeth în fața lumii. Înflăcărarea lui se stinse însă la fel de repede cum se născuse: Lisbeth nu-i va aparține niciodată, deoarece era logodit cu Anne!

Se prăbuși în fotoliu, gemând și încruntat. Cum putuse oare să-și dorească o căsătorie cu o femeie care nu-l fermecase decât cu frumusețea ei și care cu siguranță nu-l iubea?

Căsătoria cu Anne i se păruse un lucru normal când nașul lui îi dăduse acest sfat. În momentul când îi ceruse mâna de la tatăl ei, se crezuse sincer, iar sir Harry îi aprobase cererea în grabă și cu amabili-

tate. Acum, fiecare fibră a ființei lui se revolta la această idee.

Anne îl aștepta probabil la Camfield, iar Lisbeth era sora ei vitregă. Frământând cu degetele brațul fotoliului, rămase cu ochii pironiți în gol. Dar răsună brusc sifleea șefului de echipaj. Vizitatori de seamă trebuie să fi urcat la bord.

Reveni cu efort la realitate, la toate sarcinile pe care încă le avea. Nu era deloc momentul să se lase pradă gândurilor amare. Lisbeth plecase. Deocamdată, avea datoria s-o alunge din gândurile lui.

La Camfield, Lisbeth găsea așteptarea din ce în ce mai greu de suportat. Abia reușea să manifeste un oarecare interes pentru veșminte și mama ei vitregă dădea imediat ordine să i se confecționeze. Avea rochii de satin, de brocart, de catifea, cu broderii de o finețe încântătoare, mai prețioase decât avusese vreodată. Dar luxul îi era indiferent, așa cum erau, în ochii ei, prezentul și viitorul.

Pentru ea, numai trecutul conta, acel trecut de care își reamintea în orice clipă și din care păstra în inima ei fiecare amănunt ca pe niște comori tainice. În afară de asta, totul în existența ei actuală părea ireal și imprecis, chiar și groaza Annei la gândul căsătoriei, chipul ei palid și speriat, erau mai puțin importante pentru ea decât amintirea lui Rodney!

Era atât de energic, atât de plin de vitalitate și de entuziasm! Cum se putea imagina că poate avea ceva în comun cu Anne, secătuită de puteri și vrednică de milă? Sora ei vitregă nu i se păruse niciodată plină de viață, dar acum, apatică, plângând în penumbra patului ei sau îngenuncheată pe scăunelul de rugăciune, i se părea că aparține mai mult regatului umbrelor.

Cu toate că știa că dragostea ei pentru Rodney era fără speranță, Lisbeth nu putea dispera și lâncezi, ca sora ei. Supărarea părea mai degrabă că o stimulează. Avea chef să sară, să bată din palme și să-și strige dragostea în gura mare. „Rodney și cu mine avem în comun o vitalitate năvalnică și entuziastă". Erau amândoi tineri, într-o vreme de aventuri și de descoperiri, când se acumulau fapte vitejești și glorie, urmate apoi de multe altele.

Dacă ar putea măcar să-i împărtășească toate gândurile acestea lui Rodney îndată ce va fi aici! Dar nu, când va sosi, ea va trebui să stea deoparte și să-l privească îmbrățișând-o pe Anne.

Reuși s-o convingă pe sora ei să se ridice din pat și să vină să se așeze lângă focul care ardea în șemineul din marea sală de ceremonii.

Vlăguită de plâns și temeri, doborâtă de supărări, Anne rămânea la fel de frumoasă, constată Lisbeth cu o durere neașteptată. Pe fața ei de albeața crinului, și în ochii albaștri ca niște safire, părea că se reflectă toată strălucirea unei frumuseți mistice. Părul ei de aur pal, ca soarele după ploaie, îi înconjura ca un nimb fața cu contururi perfecte.

Da, Anne era frumoasă, mai frumoasă decât o văzuse vreodată logodnicul ei.

Sir Harry o grăbea pe Lisbeth să plece la Londra, dar ea nu îndrăznea să părăsească Camfield înainte de a-l fi revăzut pe Rodney. Trebuia neapărat să-l pună la curent cu pioasele ei minciuni înainte ca el să le distrugă cu un cuvânt imprudent.

De când sosise, nu se mai întoarsese la casa familiei Keen și nici nu se interesase de Elita. Se întreba uneori dacă aceasta murea de foame în spatele obloanelor închise, sau dacă prietenii ei veniseră s-o scape și dacă reușiseră s-o treacă pe ascuns în Spania. Oricât de crudă ar fi fost, nu se neliniștea deloc de soarta ei. Tot ce o interesa acum era să apere onoarea numelui familiei și iluziile tatălui ei privitoare la moartea lui Francis.

Rodney o va ajuta cu siguranță în această privință. Cu toate acestea, zilele treceau și el tot nu sosea. Sir Harry se temea acum ca regina să nu atribuie altcuiva postul de domnișoară de onoare.

Lisbeth nu se gândea deloc la cum va fi viața ei la curte. Nu se gândea decât la momentul când îl va revedea pe Rodney.

El apăru într-o noapte rece, în care un vânt glacial părea să anunțe zăpada. Lisbeth sperase că va sosi în timpul zilei. Însărcinase servitorii să-i pândească venirea și promisese o recompensă celui care va veni s-o anunțe înaintea tuturor celorlalți. Noaptea, însă, nimeni nu-i pândea sosirea.

Erau la cină când un servitor veni să-l anunțe pe sir Harry că domnul Hawkhurst era acolo. Se ridicară cu toții în grabă de la masă și se îndepărtară spre marea sală de ceremonii unde îl găsiră pe Rodney, cu spatele la foc, în fața șemineului monumental.

La vederea lui, Lisbeth crezu că leșină de emoție. Uitase cât era de frumos și de bine făcut. Ce prezență, câtă grație în mișcările lui!...

Îl privi pe tatăl lui întâmpinându-l, îl văzu sărutând mâna Catherinei, dar când se întoarse spre Anne, închise ochii. Simțea că nu are puterea să-i vadă fața când își va întâmpina logodnica.

Îl auzi murmurând câteva cuvinte pe care ea nu le înțelese, apoi

vocea lui energică, veselă, îi strigă numele.

- Lisbeth! Mică Lisbeth, m-ai uitat deja?

Mâinile ei fură prinse de cele a lui Rodney. Își ridică spre el privirea surâzătoare, cuprinsă de o mare bucurie, o fericire copleșitoare, uitând complet de cei din jurul lor, conștientă numai de prezența lui.

- Rodney! Oh, Rodney! murmură ea, întrebându-se dacă ceilalți nu-i vor auzi bătăile repezi ale inimii.

Își aminti însă imediat ce avea de făcut. Degetele ei le strânseră pe ale lui în semn de avertisment.

- I-am spus tatei ce s-a întâmplat cu Francis.

Îi văzu expresia surprinsă și adăugă repede:

- I-am spus cum și-a găsit moartea la bordul „Santei-Perpetua" în timpul luptei cu galioanele spaniole. I-am povestit cât de curajos a fost și cât de mândri am fost de el...

Văzu expresia lui Rodney schimbându-se și știu că înțelesese. Degetele lui le strânseră pe ale ei ca s-o liniștească. Apoi, cu o mișcare firească, se întoarse spre sir Harry

- Îmi pare rău, domnule, să vă aduc o veste atât de proastă printre atâtea altele bune.

Sir Harry își lăsă cu toată greutatea o mână pe umărul lui.

- Sunt mândru că mi-am dat fiul pentru o asemenea cauză, zise el. Vom vorbi despre asta puțin mai târziu. Să nu lăsăm necazurile mele personale să întunece bucuria pe care o simțim văzându-vă revenit printre noi...

Lisbeth scoase un suspin de ușurare: momentul dificil trecuse. Servitorii se grăbiră să aducă vin și noi feluri de mâncare în sala de ospețe. Ascultându-l pe Rodney vorbind cu tatăl ei, Lisbeth își imagină deodată că este din nou la masă în cabina de pe navă.

Acum însă, era și Anne acolo, și-l asculta. Obrajii ei se colorau ușor în roz și surâdea cum nu mai surâsese de mult timp.

„Va învăța repede să-l iubească", își zise Lisbeth, lovită brusc de o durere insuportabilă.

Rodney vorbea ca de obicei, subliniind din când în când cuvintele cu un gest expresiv. Cu toate acestea, înflăcărarea lui, hotărârea, energia lui, străluceau fără să aibă nevoie pentru asta să recurgă la nici un artificiu. Lisbeth îl ascultase adeseori, dar în clipa asta constată influența cuvântului lui asupra membrilor familiei ei.

Sir Harry, rezemat confortabil de spătarul scaunului său, îi savura

cu nesaț fiecare cuvânt. Catherine, cu coatele pe masă și bărbia sprijinită în mâini, pândea gura tânărului bărbat, cu ochii pe jumătate închiși și cu buzele lacome. La rândul ei, Anne nu pierdea nici o silabă din povestea lui!

Lisbeth văzu cât de captivată era sora ei vitregă. Aplecată puțin înainte, grația încântătoare a gâtului și a umerilor ei apărea în toată splendoarea ei. Lisbeth nu mai putea îndura.

Rodney sosise la Camfield însoțit de servitori veniți de la Plymouth. Aceștia voiau să pornească pe drumul de întoarcere a doua zi în zori. Când Rodney se scuză și ieși ca să se ducă să-i plătească, Lisbeth se folosi de această ocazie.

- Mâine plec la Londra, dimineața devreme, zise ea. Acum că domnul Hawkhurst a sosit, nu mai am nici un motiv să-mi amân plecarea...

Sir Harry păru că încearcă o imensă ușurare.

- Totul este pregătit, interveni imediat Catherine.

Lisbeth ghicea că este fericită să scape de ea.

Se strecură afară din încăpere înainte ca Rodney să fi revenit. Traversând holul, se trezi însă față în față cu el. Aruncă repede priviri în toate părțile: Nu era nimeni ca să-i audă. Îi puse o mână pe braț și-i spuse cu o voce abia perceptibilă:

- Francis a murit. N-am avut timp să-ți spun cum și de ce, dar spune-i tatei... și celorlalți... că a murit ca un viteaz și că ești... mândru de el...

Ochii ei îl implorau.

- Voi face cum dorești, promise Rodney.

- Îți mulțumesc! Oh, îți mulțumesc mult!

Ochii ei dulci și recunoscători îi întâlniră pe ai lui. Cuvintele de mulțumire îi muriseră pe buze. Era atât de aproape de el încât îi simțea respirația grăbită. Totul în jurul ei începu să se învârtească... el, ea, nimeni altcineva nu mai exista.

Dar glasul lui sir Harry răsună ca un bubuit de tunet:

- Întoarce-te lângă foc, Hawkhurst, pentru numele lui Dumnezeu! O să mori de frig!

Lisbeth se întoarse. Tatăl ei stătea în cadrul ușii de la marea sală de ceremonii, cu un pahar în mână.

- Vin imediat, domnule, răspunse Rodney. Lisbeth îmi reamintea unele amănunte ale călătoriei...

- Dacă vrea să-ți vorbească, ad-o înapoi lângă foc, replică sir

Harry, bine dispus.

Dar Lisbeth se repezise pe scară.

- Noapte bună, Rodney!

Pereții îi retransmiseră vocea. Dacă el i-a răspuns, ea nu l-a auzit; intră cu respirația tăiată în camera ei și închise ușa.

Se așeză la masa de toaletă. El se întorsese lângă Anne! Sperase puțin ca sora ei să se întoarcă în camera ei în același timp cu ea. Prea slabă pentru a se ridica din pat în urmă cu câteva zile, acum va rămâne în sala de ceremonii până la o oră târzie din noapte ca să-l asculte pe Rodney povestindu-și aventurile.

Lisbeth o lăsă pe doică s-o dezbrace, apoi se culcă, fără mare speranță de a-și găsi somnul. Luă o carte și încercă să citească; două ore mai târziu, când îi auzi pe ceilalți îndreptându-se spre camerele lor, trebui să recunoască față de ea însăși că nu acordase nici o atenție la ceea ce citise.

Rodney se afla sub același acoperiș cu ea. Adeseori, la bord, gândul ei zburase în noapte spre cabina lui, atât de aproape de a ei. Cu toate acestea aici, la Camfield, se simțea și mai aproape de el. Trecuseră în împreună prin atâtea primejdii! Se întrebă dacă și el, culcat în patul moale din luxoasa cameră de oaspeți, se gândea acum la ea.

Își aminti însă brusc cum îl privise Anne în timpul mesei și se acuză de prostie. Degeaba îi spusese de o sută de ori don Miguel că era frumoasă, că nu se putea compara cu sora ei vitregă, a cărei frumusețe blondă era inegalabilă.

Suflă în lumânări, își părăsi patul, trase perdelele și se așeză pe bancheta de lângă fereastră. Vântul sufla în jurul conacului, ploaia răpăia în geamuri, domnea un întuneric adânc. Se simți disperat de tristă, într-o singurătate totală.

Francis era mort. Mama ei de asemenea... nu-i mai rămăsese nimeni cu adevărat drag pe lume. Nu avea altceva de făcut decât să plece. Poate că în serviciul reginei va găsi puțină uitare.

Auzi răsunând orele, una după alta, și în cele din urmă adormi. Când se trezi, înțepenită toată, noaptea făcuse loc unei zile mohorâte și vântoase. Se bucură. Nimic nu-i putea reaminti soarele Mării Antilelor.

Puțin după ora opt, după ce își luase micul dejun în camera ei, Lisbeth coborî. În fața ușii conacului o așteptau calul ei și o escortă de călăreți. Bagajele îi erau îngrămădite într-o trăsură în care luase loc

doica. Aceasta își urma tânăra stăpână la Londra.

Lisbeth ar fi vrut să-și ia rămas-bun de la sora ei, dar aceasta încă dormea. Catherine nu apărea niciodată la o oră atât de matinală, dar astăzi, tânăra se bucura de asta. Nu mai era nevoită să-și ia rămas-bun de la ea.

Tatăl ei era acolo, așa cum se aștepta. El o sărută zgomotos, îi recomandă să fie cuminte și-i înmână o pungă grea de bani.

- Când vei avea nevoie de bani, n-ai decât să-mi ceri, îți voi trimite.

- Mulțumesc, tată.

Știa că generozitatea aceasta nu-i era adresată ei personal, ci domnișoarei de onoare a reginei. Era mândru de această înaltă distincție care îl măgulea ca un tribut plătit propriei lui valori.

Lisbeth își luă rămas-bun de la toți servitorii conacului, apoi un băiat de la grajduri o ajută să urce în șaua calului ei favorit.

Ținuta ei nu mai semăna deloc cu îmbrăcămintea caraghioasă cu care călărea de obicei la Camfield. Astăzi nu purta nici cizme înalte, nici pantaloni de călărie, ca să scandalizeze locuitorii Londrei. Costumul ei de amazoană, cu o jupă amplă, era din catifea verde, iar pana galbenă cu care era împodobită pălăria îi ajungea pe umăr.

Strânse frâul cu mâna înmănușată și era pe punctul de a da ordin de plecare când cineva ieși din conac și alergă repede spre ea. La vederea lui, fiecare fibră a corpului ei tresări.

- Pleci, Lisbeth?

„Trebuie cu siguranță să mă înșel, își zise ea, cu privire la consternarea pe care o simt în vocea lui".

- Mă duc la Londra, cum cred că tata trebuie să-ți fi spus. Voi deveni domnișoară de onoare a Maiestății sale regina.

- Habar n-aveam de asta!

„Privirea lui nu trădează oare decât uimirea?" se întrebă ea.

- Nu te-am văzut încă singură, adăugă el, și aveam atâtea lucruri să ne spunem!

- Sunt nevoită să plec.

Răspunsul ei venise cu mare promptitudine. Îi era teamă, o teamă teribilă să nu se trădeze privindu-l. Dorea mai mult decât dorise vreodată ceva în viața ei, să se aplece în șa și să-și pună buzele peste ale lui. Sărutul acesta n-ar fi făcut decât să provoace onoarea, indignarea, scandalul. Ca să nu cedeze tentației, nu îndrăznea să-l privească.

- Sunt obligată să plec, repetă ea, îndemnându-și calul. Totul este pregătit.

Animalul se avântă repede... mai repede.

- Lisbeth, te conjur...

Vocea lui se pierdu în tropăitul cailor. Ea îl ghici încremenit locului, privind-o cum se îndepărtează, urmată de servitorii ei. Ce spaimă avea să nu-și întoarcă deloc capul! Simți picături de transpirație pe frunte, în ciuda vântului care-i înțepa fața

Porțile conacului erau acum în fața ei. Nu mai putea s-o vadă. Ar fi vrut să izbucnească în plâns, să-și strige iubirea în cele patru vânturi. În loc de asta, însă, continuă să călărească de-a lungul drumului îngust și sinuos care ducea la marele drum al Londrei.

Lisbeth fusese adeseori în capitală, al cărei City fusese denumit „Antrepozitul și piața Europei", dar vederea ei îi stârnea întotdeauna o emoție plăcută. Îndată ce îi zărea zidurile vechi, vestigiile străvechii incinte fortificate, inima îi tresărea de bucurie. Oricum ar fi fost timpul și în orice anotimp, orașul i se părea de o frumusețe remarcabilă.

Astăzi, turnurile și acoperișurile lui erau de un gri de culoarea ardeziei pe cenușiul cerului. Tamisa părea o panglică de argint vechi în care se oglindeau sute de lebede cu penajul alb ca zăpada. Păsările acestea făceau parte din viața fluviului, la fel ca marile lui șlepuri.

Ca mulți alți oameni, Lisbeth prefera să circule pe apă decât pe străzi. Era mult și mai plăcut și, de asemenea, din multe puncte de vedere, mai sigur. Astăzi însă, trebuia să-și croiască drum prin mulțimea străzilor aglomerate și nu duse lipsă, cum i se întâmpla întotdeauna în asemenea ocazii, să se amuze de zgomotul și agitația gloatei.

Bărbați și femei își strigau pe întrecute mărfurile de vânzare: colțunași cu mere abia scoși din cuptor, melci vii, plăcintă de ovăz. Coșarii se anunțau printr-o melopee monotonă, fete frumoase cu glasuri limpezi atrăgeau atenția trecătorilor asupra portocalelor și lămâilor lor, cântând un cântec despre ele.

Lisbeth uitase puțin tot ce avea de văzut și de auzit în marele oraș. Comisionari, încovoiați sub greutăți mari, se grăbeau în toate sensurile. Negustori în hainele lor lungi, împodobite cu blănuri bogate și decorate cu lanțuri de aur, se îndreptau cu pași gravi spre bursa de comerț; tineri sclivisiți, strălucitori în hainele lor de satin, de mătase sau de catifea, împodobiți cu bijuterii, mergeau țanțoși prin

mulțime, ca niște păsări cu penaj sclipitor, sub privirile uluite ale țăranilor îmbrăcați în scurte de dimie cu mâneci albastre, cu pălării verzi pe cap, cu picioarele în pantaloni scurți și bufanți din postav ordinar.

Lisbeth intră pe strada Holborn, cea mai importantă a Londrei.

Era o arteră largă, bine pavată, vestită pentru magazinele ei de orfevrerie, unde erau expuse multe vase din aur și argint.

Toată lumea știa că este periculos să întârzii pe străzile mai puțin importante, murdare și suprapopulate, prost pavate, întortocheate, înguste, adevărate labirinturi întunecate și pline de gunoaiele pe care locuitorii le aruncau în fața ușilor. Eforturile reginei și ale consiliului orașului pentru curățarea străzilor rămâneau zadarnice în fața relei voințe aproape generale.

În cartierele cele mai bogate se înălțau locuințe frumoase, înconjurate de grădini. Cu toate că acum erau lipsite de podoabele lor, Lisbeth știa că la venirea verii vor fi pline de flori, de verdeață și de fructe. Dar ce contau grădinile dezgolite când toate tarabele ambulante formau un mozaic pestriț! Negustorii își lăudau în fața Lisbethei diversele lor mărfuri.

- Portocale dulci de Sevilla, lămâi frumoase...

- Ce doriți, doamnă? Cumpărați de la mine ace, șnururi, jartiere, mănuși de Spania sau panglici de mătase...

- Vreți amidon sau apret curat?

Lisbeth îi îndepărta râzând pe cei mai insistenți. Ajunse în cele din urmă în fața palatului Whitehall, oază de splendoare și de liniște...

Văzând enormul edificiu clădit de-a lungul Tamisei, pe care se legăna vasul de gală al reginei, se simți brusc speriată.

Începu să regrete Camfield, camera ei care dădea spre parc și spre lacuri. Se acuză imediat de prostie. Camfield nu trebuia să mai existe pentru ea. În fața ei se deschidea o viață nouă, plină de atracții, astfel că n-avea de ce să se sperie.

Totuși, cum să nu fie puțin copleșită de măreția palatului? Cu mult înainte de a ajunge la apartamentele domnișoarelor de onoare, Lisbeth merse din surpriză în surpriză. Imense galerii pline de tablouri și de tapiserii o umplură de uimire. Văzute de la ferestre, terenurile îngrădite și aleile pentru jocurile de bile formau niște oaze câmpenești. Un adevărat labirint de coridoare și de holuri se întretăiau ducând la săli fastuoase sau la scări monumentale.

„Nu voi reuși niciodată să-mi găsesc drumul prin toate astea", se gândi Lisbeth puțin neliniștită, având brusc impresia îngrozitoare că se află închisă într-un labirint de unde nu va reuși să scape. Când însă intră în apartamentele domnișoarelor de onoare, fu cuprinsă de admirație. Ferestrele dădeau spre fluviu.

Pe apa liniștită treceau șlepuri și bărci elegante, aparținând fie corporației luntrașilor, fie nobililor care își aveau locuințele aliniate între Westminster și City. Șalupe pentru călători trase în susul apei de pe mal, cu caii, își atrăgeau clienții prin tot soiul de apeluri.

Printre toate acestea, indiferente la circulația ambarcațiunilor, pluteau lebedele, cu lungile lor gâturi albe arcuite cu grație, sau cufundându-le brusc sub apă în căutarea hranei.

Lisbeth începu să bată din palme.

- Ce frumos! exclamă ea.

Doica îi zâmbi.

- Bineînțeles că este frumos! încuviință bătrâna cu mult bun simț. Este un palat demn de regina noastră.

Lisbeth izbucni în râs. Catherine îi făcuse o mare concesie permițându-i s-o ia cu ea pe doică. Ea îi propusese mai întâi diferite servitoare, dar Lisbeth se arătase foarte hotărâtă, și după numeroase discuții mama ei vitregă trebuise să capituleze.

- Vino să admiri Londra, îi spuse ea trecându-și un braț pe sub cel al bătrânei.

- N-am timp de pierdut, replică aceasta pe un ton iritat. Am toate bagajele de golit, totul de aranjat, și Dumnezeu mai știe ce!

Și doica, agitată, se repezi în întâmpinarea slugilor care veneau cu cuferele.

Atunci Lisbeth, privind fluviul, începu să se gândească la Rodney. Nu va trece niciodată mult timp fără să se gândească la el. Își aminti încă o dată cum o strigase ca s-o rețină când ea plecase în mare grabă de dimineață. Ar fi trebuit să-l aștepte? „Nu, își răspunse ea imediat, am făcut bine! L-am lăsat Annei".

Nu putea însă suporta să și-i închipuie împreună și începu să străbată încăperea în lung și-n lat. Tinere de vârsta ei, din toată Anglia, trebuiau s-o invidieze astăzi. O nouă domnișoară de onoare a reginei, o nouă figură la Whitehall!

Abia putea să creadă că peste câteva ore se va găsi în prezența autotputernicei Elisabeta, regina Angliei, adorată de mulți dintre

supușii ei. Iar ea, Lisbeth, își va petrece de acum înainte în serviciul ei toate zilele vieții, împărtășindu-i existența și gloria!

Aceste onoruri, pentru care va fi atât de invidiată, tot acest lux, această măreție în care va trăi de acum înainte, erau zadarnice pentru ea.

Singura ei dorință era de a petrece zile fericite alături de cel pe care îl iubea; unica ei ambiție era să se refugieze în brațele lui și să savureze beția sărutărilor lui.

Capitolul 14

Lisbeth își liniști calul speriat de uralele și aplauzele mulțimii, de batistele fluturate, de fâlfâitul steagurilor.

Străzile Strand și Fleet erau împodobite cu țesături albastre.

Steagurile și flamurile arborate la ferestre fluturau în vânt de-a lungul întregului parcurs până la Catedrala Saint-Paul. Era duminică, 24 noiembrie, și regina se îndrepta într-acolo în procesiune solemnă de rugăciuni de mulțumire pentru sărbătorirea distrugerii „Invincibilei Armade".

Maiestatea sa era așezată pe un tron ridicat pe un car, flancat de patru coloane dominate de stema Angliei, și tras de doi cai albi ca zăpada. Era escortată de gentilomi din garda regală. În fruntea cortegiului înaintau heralzii, ușierii palatului și ștafetele, urmați de doctorii curții, judecători, episcopi și nobili. În fața carului se afla ambasadorul Franței, consilierii reginei și șambelanii încadrați de sergenți și halebardieri.

„Este un spectacol grandios", se gândi Lisbeth.

Nu se putea sătura de atâta culoare și toată această strălucire.

În apropierea Maiestății sale, conducând un cal acoperit cu valtrap bogat, călărea noul mare scutier, veselul și galantul conte de Essex. Cele șase domnișoare de onoare mergeau lângă el. Nu numai una îl sorbea din ochi.

„Figura lui tânără, încadrată de barbă, este destul de frumoasă, își zise Lisbeth, dar nu are frumoasa prestanță a lui sir Walter Raleigh". Acesta călărea, înconjurat de gărzile sale înarmate cu harbalete

strălucitoare, având mânerele îmbrăcate în catifea. Fiecare din ei îl privea pe noul favorit cu un resentiment care nu înșela pe nimeni.

Lisbeth, îmbrăcată într-o rochie de satin alb brodată cu flori în fir de argint, găsise această toaletă drept foarte frumoasă până când văzuse gătelile celorlalte domnișoare de onoare și costumul strălucitor al reginei.

În timpul acestor câteva zile petrecute la palat, învățase să cunoască nemaipomenita eleganță a suveranei sale, dar astăzi măreția ei era fără seamăn. Tunicile de un roșu-aprins ale consilierilor municipali și bijuteriile primarului Londrei păreau să pălească în fața veșmintelor ei.

La portalul dinspre vest al Catedralei Saint-Paul, regina coborî din carul ei. O întâmpinară episcopul de Londra, decanii și alți cincizeci de membrii ai clerului, îmbrăcați în veșmintele lor sacerdotale. Domnișoarele de onoare coborâră de pe cai și veniră să se plaseze în spatele ei.

Trena Maiestății sale era purtată de marchiza de Winchester. În timp ce procesiunea pătrundea cu pași înceți în catedrală, Lisbeth remarcă, suspendate de bolți, steagurile și celelalte trofee capturate de la spanioli.

Avea intenția să urmărească serviciul religios, dar după uralele și bucuria mulțimii, după toate aceste zgomote, îi era greu să asculte cântarea litaniilor sfinte și predica elocventă a episcopului de Salisbury. Și cum să se poată reculege când nu-și putea desprinde privirile de la această întrunire strălucitoare, plină de culoare, mai asemănătoare cu un spectacol minunat decât cu o adunare de credincioși?

Își îndreptă privirile spre domnișoarele de onoare, camaradele ei.

Lady Mary Howard căuta cu îndrăzneală să atragă atenția contelui de Essex. Avea cea mai frumoasă, cea mai veselă, cea mai ștrengară dintre mutrișoarele care se puteau imagina. Cu toate că nu petrecuse încă decât foarte puțin timp la curte, Lisbeth știa deja că lady Mary Howard își atrăgea în mod invariabil mustrări din partea reginei și că manifestările ei de cochetărie față de noul favorit nu prevesteau nimic bun pentru viitor.

Cu toate acestea, Lisbeth legase prietenie cu lady Mary. În ziua sosirii ei la Whitehall, în timp ce admira Tamisa, lady Mary își vârâse capul pe ușă și, cu o mică exclamație fermecătoare, se repezise la ea

ca să-i ureze bun-venit.

Din clipa aceea, Lisbeth nu mai cunoscuse nici descurajarea, nici tristețea. Lady Mary o pusese la curent cu îndatoririle care-i reveneau. O făcuse atât de caraghios, încât Lisbeth râdea curând în hohote. După aceea, nu încetase să râdă. Domnișoarele de onoare formau un mic grup zgomotos, lipsit de griji, vesel, în război permanent cu gentilomii casei regale.

Lisbeth descoperi, spre marea ei surpriză, că împărțeau toate aceeași cameră. Era o sală lungă ce dădea în încăperea unde fusese condusă la sosire. Ea își destăinui surprinderea față de lady Mary. Aceasta începu să râdă.

- Prin angajamentul acesta, Maiestatea sa își închipuie că ne apără virtutea.

După surâsul ei poznaș, Lisbeth înțelese că această speranță trebuie să fi fost adesea înșelată.

În seara aceea, Lisbeth constată de ce domnișoarele de onoare aveau la palat reputația de tinere nemaipomenite. Se retrăseseră cu toate pentru noapte în camera lor și făceau mare larmă, unele vorbind foarte tare, altele arătându-i Lisbethei pașii dansului de ultimă modă, când ușa se deschise și sir Francis Knowles, bătrân soldat învățat, intră în cameră și începu să le mustre cu un aer plin de importanță.

Era în ținută neglijentă. de interior, ținea în mână o carte groasă, iar pe nas avea o pereche de ochelari. Cum ar fi putut ele să rămână serioase văzându-l străbătând camera în lung și-n lat, condamnând în versuri latine comportarea lor zgomotoasă care-l împiedică să studieze sau să doarmă?

Unele dintre ele, pe jumătate dezbrăcate, îl implorau să plece. El jură că n-avea de gând să plece înainte de a-i promite că nu-i vor mai tulbura liniștea. Au fost nevoite să-i îndeplinească dorința.

Incidente care de care mai nostime nu încetau să se producă în orice clipă. Cum ar fi putut domnișoarele de onoare să nu-și petreacă zilele râzând? Cu toate acestea, aveau toate o teamă teribilă de regină. Lisbeth a înțeles asta foarte bine când a fost condusă în fața ei.

Era greu ca cineva să-și închipuie că regina avea cincizeci și cinci de ani. Îmbrăcată într-o rochie cu turnură amplă, cu un corsaj albastru și argintiu, cu mâneci bufante împodobite cu perle de mărimea unui ou de pasăre, părea nu numai impunătoare, ci frumoasă.

În timp ce-i făcea o reverență foarte adâncă, Lisbeth înțelese că tot

ce învățase și auzise spunându-se despre regină nu însemna nimic în fața acestei demnități marcate de atâta farmec încât era dificil de a deosebi suverana de femeie.

Lisbeth își dădu seama pentru prima dată cât de puternică era influența acestei regine în lume, de ce atâția dintre compatrioții ei erau gata să o slujească, să lupte și să moară pentru ea, cu toate că celelalte națiuni nu înțelegeau asta.

Își aminti cum vibrase vocea lui Rodney vorbind despre „Glorioasa" și văzu, cum văzuseră mulți înaintea ei, în ce fel regina, atât de inteligentă, clocotitoare, mândră și impunătoare, știa să-și încânte supușii și să-și conducă regatul cu atotputernicia minții ei.

Numai o femeie, și o femeie uluitor de dotată, era capabilă de un asemenea rezultat.

În seara aceea, târziu, când Lisbeth o privea dansând, sir Christopher Hatton, lordul mare cancelar, se apropia de ea și o întrebă cum își petrecuse această primă zi la curte. Întrebarea o luă pe nepregătite și nu reuși decât să bâiguie:

- Totul este aici atât de surprinzător și... și... regina...

Sir Christopher zâmbi.

- Regina se străduiește să atragă în plasă sufletele celor din preajma ei, dar capcanele ei sunt atât de plăcute încât nimeni nu poate scăpa...

Lisbeth înțelegea bine ce voia să spună și, curând, se lăsă și ea prinsă de farmecul suveranei sale. De altfel, domnișoarele de onoare o vedeau fără îndoială într-o altă lumină decât ceilalți oameni.

Regina renunța în fața lor la eticheta rigidă a curții și dădea frâu liber impulsurilor. Putea să se arate blândă, fermecătoare, afectuoașă cu toate că în secunda următoare, cu rapiditatea și furia unei furtuni de primăvară sub un cer senin, era capabilă să certe zdravăn aceeași persoană. Lacrimile nu erau niciodată departe de zâmbete, cu toate acestea veselia reapărea întotdeauna după lacrimi.

Chiar când era furioasă, regina nu-și pierdea niciodată demnitatea. Astăzi, se arăta și mai impunătoare. Așezată pe tronul ei aurit, îmbrăcată în alb, te făcea să te gândești la o zeiță. Era de înțeles de ce, în fața ei, inimile bărbaților băteau mai repede, fie că era vorba de contele de Essex sau de bătrânul sir Francis Walsingham.

Contele părea să treacă mereu de la o stare de energie înflăcărată la o descurajare ursuză. Totuși, fiecare îl admira la curte și regina, când el nu era acolo, părea că tânjește după tinerețea lui.

Toate domnișoarele de onoare erau îndrăgostite. Lady Mary Howard era îndrăgostită lulea de contele de Essex; Elisabeth Throgmorton, ai cărei ochi albaștri și păr de aur aminteau de Anne, visa la sir Walter Raleigh și se topea de dragoste pentru el. Celelalte îi admirau fie pe semețul conte de Southampton, fie pe înaltul și grațiosul sir Charles Blomet, alt favorit al reginei, sau pe fiul lui, sir John Harrington.

- Te vei îndrăgosti și dumneata de vreun gentilom frumos înainte de a trece opt zile, prezise lady Mary.

Lisbeth nu-i făcu însă nici o confidență. Oricâtă grație și farmec ar fi avut acești curteni, în ochii ei nici unul nu era capabil să rivalizeze cu Rodney. Și nu se putea împiedica să se gândească mereu la el, în fiecare minut al zilei.

În timpul banchetelor oficiale sau al meselor particulare ale reginei, baladele care se cântau sau poemele care se recitau nu vorbeau decât despre dragoste. Faptul că palatul era vechi și cenușiu, nu însemna că era mai puțin o reședință luxoasă, demnă de gentilomii și femeile care locuiau acolo și unde domnea ca stăpân micul demon șiret.

Adunarea se ridică pentru a părăsi catedrala. Lisbeth își adună gândurile rătăcitoare și își reluă locul printre celelalte domnișoare de onoare când procesiunea începu să coboare încet scările naosului.

Regina trebuia să se îndrepte spre palatul episcopului de Londra pentru a cina acolo. După care, cortegiul se va întoarce la Whitehall pe același drum ca la venire, dar de data aceasta la lumina torțelor.

La ieșirea Elisabethei din catedrală, poporul începu să strige:

„Trăiască regina!"

Ea le răspunse, zâmbind:

- Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți! Cuvintele ei au fost primite cu urale și mai răsunătoare. Atunci cu o voce clară și distinctă, ea adăugă:

- Veți putea avea un rege mai mare, dar niciodată unul mai iubitor...

Entuziasmul mulțimii nu mai cunoscu margini.

„Regina, se gândi Lisbeth, știe să găsească întotdeauna cuvântul care trebuie, la momentul potrivit". Cei care au auzit-o astăzi, vor îndrăgi pentru totdeauna aceste cuvinte.

La palatul episcopului, banchetul a fost nemaipomenit, dar cum spuse lady Mary cu o mică strâmbătură:

- Din nefericire, după primul, toate banchetele se aseamănă...

Înainte de a porni pe drumul de întoarcere, au mai avut parte de muzică și de multe conversații.

În cele din urmă, cortegiul se puse din nou în mișcare și sosi la Whitehall. Regina coborî din carul ei și intră în palat, urmată de domnișoarele de onoare. Lisbeth îl văzu pe sir Francis Walsingham despărțindu-se de ceilalți gentilomi ai casei regale și înaintând pentru a întâmpina pe cineva în marele vestibul de la intrare.

Inima ei începu să bată nebunește. Era Rodney. Rodney, îmbrăcat mai luxos decât îl văzuse ea vreodată. Costumul lui era din catifea, îmbogățit cu dantele, iar nasturii cu pietre prețioase aruncau mii de lumini cum înainta pentru a fi prezentat reginei. Lisbeth urmă ca în vis curtea până în Marea Galerie, unde Maiestății sale îi plăcea să stea, seara. Lumânările aprinse în candelabrele imense de argint făceau să strălucească totul.

Lisbeth abia dacă îndrăznea să-și ridice ochii spre Rodney, de teamă ca privirea să nu-i trădeze secretul. Dar toată atenția tânărului bărbat era concentrată asupra reginei. Ea îi vorbea în modul cel mai amabil și, cu toate că Lisbeth nu putea auzi ce își spuneau, ghici că vorbeau despre călătoria lui și despre splendida pradă pe care o adusese. Apoi, Rodney puse un genunchi la pământ și depuse o casetă mică în mâinile suveranei sale. Ea o deschise și privi ce conținea. „Sunt neasemuitele perle capturate de pe vasul de coastă". Trebuie să i le fi destinat imediat ce le-a văzut. Într-adevăr, erau demne de „Glorioasa". Ținându-se puțin mai la o parte, cum se cuvenea celei mai tinere și mai puțin importante dintre domnișoarele de onoare, o auzi pe regină spunându-i lordului Burleigh să-i aducă o spadă.

Foarte emoționată, Lisbeth scoase fără voia ei un suspin adânc. Rodney îngenunche. Regina îi atinse umărul cu spada de aur, înnobilându-l astfel, apoi îi porunci să se ridice.

Lisbeth se stăpâni cu mare greutate să nu alerge spre el pentru a fi prima care să-l felicite, să-i spună cât era de mândră și să-i aducă aminte câtă încredere avusese întotdeauna în destinul lui. Rămase însă pe loc, nemișcată, cu mâinile strânse una în alta.

Sir Rodney Hawkhurst! Ar fi vrut să-și strige cu glas tare bucuria, dar în clipa aceea o văzu pe regină ridicându-se ca să se retragă în apartamentele ei. Era obligată s-o urmeze. Marchiza de Winchester și contesa de Warwick se aflau deja în spatele suveranei.

Gentilomii se aranjaseră pe două rânduri ca să le facă loc să treacă. Urma să treacă pe lângă Rodney. Era imposibil să n-o vadă. Fața lui strălucea, părea peste măsură de încântat de onoarea care i se făcuse. Apoi ochii lui îi întâlniră pe cei ai Lisbethei și totul încetă să existe. Avu impresia că erau singuri și își întindeau brațele.

După trecerea acestei clipe de exaltare, îl văzu înclinându-se și ea îi făcu o reverență.

- Vino îndată ce este posibil în marele vestibul de la intrare, îi murmură el cu o voce abia auzită. Trebuie neapărat să te văd...

Lisbeth nu avu timp să-i răspundă și, de altfel, era prea speriată: rămăsese mult în urma celorlalte domnișoare de onoare. Se grăbi să le ajungă din urmă, întrebându-se în același timp dacă auzise cineva ce spusese Rodney.

Nu era lucru ușor să-l întâlnească. Totuși, ideea de a nu-i îndeplini dorința nici măcar nu-i trecu prin minte. Va reuși să se aranjeze. „Singurul lucru de făcut este să nu intru în camera comună cu celelalte, ci să mă ascund în așa fel încât ele să creadă că am fost reținută de regină sau însărcinată cu un mesaj pentru vreo cameristă".

De aceea, merse cu colegele ei până la ușa apartamentelor regale. Acolo, Maiestatea sa se întoarse ca să le ureze noapte bună.

- Ziua aceasta va rămâne memorabilă, zise ea. Trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru asta!

Încuviințară toate și se înclinară într-o reverență adâncă.

- Da, o zi memorabilă, repetă regina ca pentru sine.

Apoi, cu o licărire poznașă în privire, adăugă râzând:

- *Dux femina facti.*

Lisbeth știa ce însemnau aceste cuvinte: *Asta s-a făcut de o femeie* și fuseseră gravate pe medaliile bătute în memoria înfrângerii flotei spaniole.

Elisabeta se retrase după aceea în apartamentele ei, urmată de cameriste.

Îndată ce ușa se închise, domnișoarele de onoare începură toate deodată să-și schimbe impresiile. Lisbeth profită de această ocazie ca să se ascundă. Coridorul era în penumbră. Se strecură în spatele unei coloane, așteptă ca vocile tinerelor să se îndepărteze, apoi se repezi spre scară.

Gărzile, surprinse, o priviră trecând, dar nu era treaba lor să știe unde se duce la ora aceea târzie. Pajii și lacheii se îndreptau căscând

spre camerele lor, obosiți după orele lungi de serviciu.

Lisbeth se temea să nu întâlnească vreo doamnă de onoare, dar norocul o ajută și ajunse fără necazuri în marele vestibul. Rodney era acolo singur, nasturii lui de preț scânteind la lumina focului. Dintr-o pornire impulsivă, Lisbeth alergă spre el. Cât de greu îi era în clipa asta să-și păstreze controlul, să se gândească la Anne, să-și amintească să nu-și trădeze secretul inimii!

- Rodney, sunt mândră de dumneata! exclamă ea, uitând de orice reținere.

- Sunt foarte mulțumit că ai fost acolo, răspunse el. De fapt, ar fi trebuit să împărtășim împreună această onoare.

Rostise aceste cuvinte privind-o, dar ea nu reuși să pătrundă tonul vocii lui și se întrebă ce voia să spună. Apoi, ca și cum își amintise brusc de un lucru urgent, îi spuse:

- Vino. Cineva te așteaptă afară.

- Afară? întrebă ea, sincer surprinsă.

El încuviință și scoțându-și pelerina de catifea brodată, i-o puse pe umeri.

- Se face frig, dar nu va fi nevoie să rămâi mult timp.

- Dar cine este acolo?

Pe oricine altul decât Rodney l-ar fi refuzat să iasă în hainele ei cele mai frumoase; colierul și cerceii puteau foarte bine să tenteze vreun cerșetor sau tâlhar.

- Nu te teme, vino, îi spuse el ca s-o liniștească.

Înfășurată în pelerina caldă a lui Rodney, se lăsă condusă. Ieșiră pe ușa palatului, păzită de santinele. În curte se găseau mai mulți cai, dar la lumina felinarelor, recunoscu o iapă murgă. Văzând cine o călărea, scoase o exclamație de surpriză. În timp ce cobora treptele peronului, Anne descălecase și se îndrepta spre ea.

- Anne, ce înseamnă asta?

„Sora mea și cu Rodney trebuie să se fi căsătorit" se gândi ea brusc. Era singura explicație plauzibilă a prezenței ei aici. O străbătu un fior; cauza nu era aerul înțepător de noiembrie, ci descurajarea îngrozitoare care-i îngheța inima.

Anne se aplecă s-o sărute și o trase deoparte ca să nu fie auzită de valeți și de santinele.

- Am ținut neapărat să te văd, surioară, îi spuse ea.

Lisbeth o privi și văzu că era fericită.

Încercă să-și înăbușe gelozia cumplită care o tortura și întrebă, cu buzele uscate:

- Te-ai căsătorit cu Rodney?

- Nicidecum! exclamă ea repede, cu bucurie. Veștile pe care ți le aduc sunt foarte deosebite. Abia îndrăznesc eu însămi să cred, atât de nesperat și de minunat este ce mi se întâmplă.

„Niciodată, se gândi Lisbeth, nu am văzut-o pe Anne atât de fericită". Vorbea cu însuflețire și obrajii ei, de obicei atât de palizi, erau colorați în roz.

- Povestește repede! o rugă ea.

- Rodney a aranjat totul pentru mine, explică Anne. Plec noaptea asta în Franța. Mă duc la Le Havre, unde trebuie să intru la mănăstirea „Notre-Dame de la Consolation".

- La mănăstire? bâigui Lisbeth.

- Da, Rodney s-a ocupat de toate.

- Cum a făcut? Ești sigură că vei fi acceptată acolo? întrebă Lisbeth, complet năucită.

Răspunsul veni, de data asta, din partea lui Rodney, aflat în spatele ei:

- N-a fost atât de greu cum îți închipui. Va fi primită cu brațele deschise în mănăstirea aceea. Stareța este sora mea...

- Sora dumitale este catolică?

Rodney păru puțin stânjenit.

- Nu este un lucru cu care să-ți placă să te lauzi fără motiv, răspunse el.

Lisbeth începu să râdă. Era atât de curios că ea se ferise să-i dezvăluie adevărul despre Anne, în timp ce el păstrase secretul cu privire la existența acestei surori călugărițe, care era pe deasupra stareță.

- Sora mea este mult mai în vârstă decât mine, adăugă el, ca și cum asta îl scuza în parte.

- Am considerat că este bine să-i spun lui Rodney întregul adevăr, reluă Anne. Din clipa aceea, totul a devenit ușor. El a promis să mă ajute. Cum mă voi achita oare de o asemenea datorie de recunoștință?...

- Plecând imediat, replică Rodney. Nu mai putem întârzia aici. Riscăm să-i aducem necazuri Lisbethei, și vasul dumitale apare în zori, o dată cu mareea.

- Vin acum, promise Anne.

O îmbrățișă pe Lisbeth.

- Adio, surioară, zise ea. Nu ne vom revedea fără îndoială niciodată, dar amintește-ți întotdeauna că sunt fericită, foarte fericită.

- Asta este principalul, Anne, mă bucur din tot sufletul pentru tine...

Anne își lipi obrazul de al ei, un obraz moale și cald, și îi murmură cu o voce atât de scăzută încât abia reușea să-i distingă cuvintele:

- Știu că-l iubești. Am citit asta în privirea ta când ai sosit la Camfield. Mă voi ruga pentru voi, să fiți fericiți împreună...

Lisbeth nu găsi cuvinte să-i răspundă, dar o strânse în brațe cu dragoste. Rodney o ajută pe Anne să urce în șa și zgomotul pașilor lor se pierdu curând în depărtare.

Abia atunci își dădu seama Lisbeth că pelerina lui Rodney era pe umerii ei. Intră în palat, o scoase și o păstră o clipă în mâini; apoi, cu o mișcare pasionată, o strânse la piept și o acoperi cu sărutări. Veșmântul acesta era puțin și al ei, deoarece îl purtase. Îl iubea fierbinte pe Rodney, și printr-o minune, el era liber... Dar nu era deloc sigură că se va întoarce la ea.

Ascunse pelerina într-unul din cuferele ei, aflat în sala comună. „Absența mea, constată ea, a trecut aproape neobservată". Domnișoarele de onoare erau prea preocupate să discute evenimentele memorabile ale zilei. Numai Elisabeth Throgmorton, așezată pe patul ei, cu ochii albaștri privind în gol, cu gândurile la sir Walter Raleigh, nu rostea o vorbă.

- Pe cât pariezi că voi reuși să iau locul reginei în inima lordului de Essex? exclamă lady Mary cu fața strălucind de malițiozitate, când

Lisbeth intră în încăpere.

- Cum îndrăznești să rostești asemenea cuvinte? zise una din camaradele ei. Maiestatea sa va da ordin să fii închisă în turn dacă vei îndrăzni să-i arunci o singură privire...

- Voi face mai mult decât să-l privesc, te asigur, afirmă lady Mary.

Izbucniră toate deodată, acuzând-o de nebunie. Dar ea râse și se lăsă să cadă pe patul ei pe care se întinse, cu mâinile sub cap.

- Regina este bătrână, continuă ea. Va veni ziua când și noi vom fi bătrâne. De ce să nu profităm de tinerețea noastră, de frumusețea noastră, de iubirea care ne umple inimile?

- Nu vei deveni niciodată bătrână dacă te aude regina, o preveni o altă domnișoară de onoare.

- Nu mă interesează! replică lady Mary. Bătrânețea este îngrozi-

toare! Trebuie să-ți vopsești părul, dinții se strică și cad, și bietele noastre trupuri veștejite sunt expuse tuturor bolilor cu care infernul copleșește umanitatea... Vrând-nevrând, trebuie să te odihnești... să te odihnești! În loc să dansezi, să călărești sau să rătăcești mână în mână în parc, cu cel iubit!

- Taci, mă întristezi!

Elisabeth Throgmorton vorbise pentru prima dată. Pe chipul ei frumos se citea spaima. Anii treceau... va reuși oare vreodată să cucerească dragostea lui sir Walter?

- Este totuși foarte adevărat, replică lady Mary cu încăpățânare.

„Ce importanță are, își zise Lisbeth, dacă regina își vopsește părul și dacă dinții ei nu mai au strălucirea tinereții? Ea este încă în stare să inspire fapte eroice răsunătoare, acțiuni strălucitoare bărbaților iluștri care o servesc cu tot devotamentul. Ce se poate cere mai mult? Tinerețea singură nu contează deloc în fața calității unei minți înzestrate..."

Obosită brusc de cuvintele celorlalte, Lisbeth se culcă, dar nu reuși mult timp să-și găsească somnul. Se trezi când zorii abia începeau să mijească și se strecură ca o fantomă printre perdelele patului.

Colegele ei continuau să doarmă. Simți pe neașteptate dorința nostalgică de aer curat, de vântul suflând în valea de le Camfield, de bruma întinzându-și mantia albă pe iarba de la marginea pădurii.

Trecu fără zgomot în cealaltă încăpere. Acolo, o trimise pe servitoarea de serviciu s-o cheme pe doică. Bătrâna veni în grabă. Lisbeth îi ceru costumul de călărie și trimise un mesaj la grajduri ca să i se pregătească fără întârziere calul.

- N-ar trebui să ieși atât de devreme, o dojeni doica. La Camfield puteai să-ți satisfaci toate toanele, dar Maiestatea sa nu va tolera asta la Whitehall.

- Am nevoie să respir aer curat, replică Lisbeth.

Bombănind și protestând, doica se duse după hainele cerute. Când fu în sfârșit gata, Lisbeth privi Tamisa. Soarele care se ridica începea să alunge ceața argintie de pe fluviu. Era frig, dar aerul era înviorător. Vântul îi biciuia fața și-i înviora obrajii în timp ce galopa pe străzile întortocheate, spre Hyde Park.

Ajunsă aici, se minună de frumusețea neașteptată a peisajului. Ramurile rămase fără frunze ale pomilor se profilau pe cerul senin. În depărtare, pârâul care trecea prin parc scânteia ca argintul, asemenea lacului de la Camfield. În aer se ridica fumul înțepător al tăietorilor de

lemne, amestecat cu mirosul frunzelor moarte.

Calul ei era odihnit și Lisbeth îl lăsă în voia lui. Curând, valetul care o însoțea nu mai reuși s-o urmeze. Era singură , departe de eticheta de la curte, de ceremoniile acesteia, și se abandona beției galopului pe calul ei.

Apoi, ca și cum clipa aceasta fusese aleasă de la începutul existenței lor, ca și cum tot ce făcuseră sau spuseseră ducea la acest rezultat, îl văzu printre copaci pe Rodney, galopând spre ea. Îl întâmpină nu cu cuvinte, ci prin iluminarea bruscă a privirii, cu tremurul buzelor.

El își opri calul lângă al ei. Animalele din năvalnice cum fuseseră se opriră, conștiente parcă de ceea ce se petrecea.

- Lisbeth... începu Rodney, dar cufundându-și privirea în ochii ei, uită ce voia să spună. Te iubesc... murmură el. Te venerez. N-am înțeles asta decât după ce te-am pierdut. Singurătatea în care absența ta m-a aruncat m-a făcut să înțeleg locul pe care-l aveai în viața mea și cât îmi este de greu să mă lipsesc de tine...

Lisbeth credea că visează. Se temea dintr-o dată să se trezească, nu la Camfield, nici la Whitehall, ci în cabina de pe „Santa-Perpetua". Nu aștepta ea de atâta timp cuvintele acestea, nu dorea de atâtea luni să audă această notă în glasul lui Rodney, să vadă această expresie în ochii lui?

Era adevărat! Cu un murmur slab, îi întinse mâna. El o întoarse într-a lui și își puse cu pasiune buzele fierbinți în palma ei dulce și palpitândă.

O străbătu un fior. Se simți orbită ca de o lumină prea vie.

- Te iubesc, rosti din nou Rodney, cu o voce vibrând de emoție.

În mod nelămurit, ca un ecou, i se păru că aude o altă voce repetându-i aceeași mărturisire, dar o uită foarte repede. Rodney era aici, iubirea creștea în ea cu puterea unor valuri năvalnice.

El îi strânse mâna mai tare și, abil pe cal cum era în toate, reuși să se apropie de ea ca să-i cuprindă mijlocul cu brațul.

Era începutul vieții lor. Viitorul le rezerva atâtea aventuri, atâtea minunății, atâta glorie! Cu o pasiune imposibil de stăpânit, Rodney o strânse lângă inima lui.

- Ești a mea, zise el, și niciodată nu te voi mai lăsa să pleci departe de mine...

Lisbeth ridică privirea spre el și citi în ochii lui o expresie nouă, pe

care n-o văzuse încă niciodată, mai profundă, mai intensă, mai minunată decât visase vreodată. Era expresia iubirii.

Rodney o iubea. Tot ce era, tot ce va ști să-i dăruiască, era de acum înainte la picioarele ei. Își auzea bătăile dezordonate ale inimii; toată ființa ei fremăta. Întredeschise buzele ca să vorbească, dar înainte de a putea spune vreun cuvânt, Rodney puse stăpânire pe ele.

În jurul ei, totul începu să se învârtească. Da, aceasta era viața, o aventură mai amețitoare, mai minunată decât își imaginase.

Inima lui Rodney îi aparținea pentru totdeauna. Cu o voce gâtuită de emoție, el murmură:

- Iubirea mea, scumpa mea, preaiubita mea!...

Buzele lui păreau să pună stăpânire pe sufletul ei. Cu un suspin de inexprimabilă fericire, se abandonă cu toată ființa sărutului lui. Sărutului corsarului reginei...

Sfârșit

Solicitanții la

"CARTEA PRIN POȘTĂ"
se pot adresa
"S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE"

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62 Sector 1
tel/fax 01-224.16.98.

TEL: 01-336.33.04
01-335.88.25
FAX: 01-337.42.92

Pe punte frumoasei nave "Eretele", ajunsă deja departe în largul mării, tânărul corsar Rodney Hawkhurst este nebun de furie. În vreme ce se bucura că reușise să-și echipeze vasul datorită lordului Gillingham, descoperă că fiica protectorului său s-a strecurat la bord în haine de bărbat. Ce să facă el cu o domnișoară, când se înreaptă spre furtuni mari și lupte cu spaniolii?

Numai că numita domnișoară, o încântătoare roșcată cu ochi verzi, se va dovedi un marinar îndrăzneț, gata să-și riște viața pentru căpitanul lui. Rodney se potolește, se simte tulburat. . . și totuși, inima lui nu rămăsese oare în Anglia?

Dar nu este timp pentru dragoste: în Marea Antilelor, fregatele dușmane pornesc la vânătoarea "Eretelui".

ISBN 973-9405-67-3

PRET 12.000 LEI